నిజం

ఆరు అంకాల నాటకం

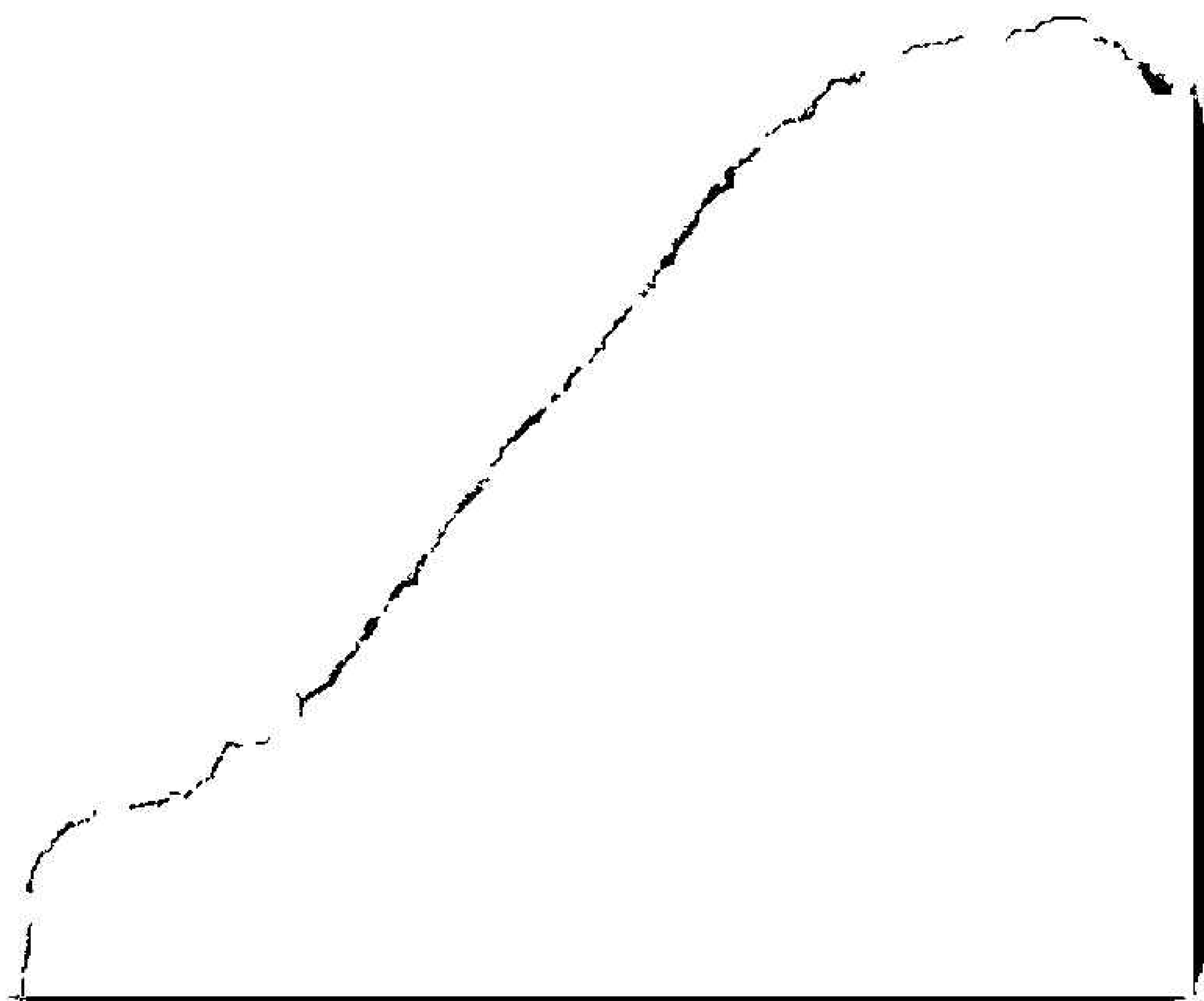
రచయిత:
రాచకొండ విశ్వనాథ శాస్త్రి

విశాలాంధ్ర ప్రచురణాలయం,
విజయవాడ - 4.

ప్రచురణ నెం : 468.
ప్రథమ ముద్రణ :
1962 సెప్టెంబరు.

వెల : రు. 2.00

ముద్రణ :
స్వతంత్ర ఆర్టు ప్రింటర్సు,
విజయవాడ - 4.

అంకితం

గురజాడ కళాకేంద్రం సభ్యులకి

రచయిత మనవి

నేను మొదట కథలు రాసినప్పుడు సరదాకోసమూ గొప్పకోసమూతప్ప మరెందుగురించీ రాయలేదు. మనం కూడా కథలు రాసేం, అవి పత్రికల్లో పడ్డాయి – అంతే నాకు చెడ్డగొప్పగా ఉండేది. కాని రానురాను ఆ పంథా మారిపోయింది. వయసుతో పాటు అనుభవంతో పాటు మనసుకూడా మారుతుందను కుంటాను. ఈ నాటకం నేను నా గొప్పకి కాని నాకు ఊసుపోకకాని రాసిందికాదు. ఇందులో జరిగిన అన్యాయాలవంటి అన్యాయాలు నిజజీవితంలో అదే స్థాయిలో నిత్యం జరక్కపోయినా ఏదోఒక స్థాయిలో మాత్రం నిత్యం జరుగుతూనే ఉన్నాయి. ప్రస్తుతం మనదేశంలో ప్రతిరోజూ ప్రతిచోటా కూడా ఎందరో కొందరమాయకులు వాళ్లు చెయ్యని నేరాలకి శిక్షలనుభవించడం జరుగుతోందని నేను ఖచ్చితంగా, ఘంటాపథంగా, ఛాలెంజిచేసి చెప్పగలను. కాని, ఆ మాత్రం ఈ మాత్రం డబ్బూ పలుకుబడీ, పదవీ, హోదా కలవాడెవడూ మాత్రం ఆ పరిస్థితుల్లో పడ్డు, ఇరుక్కోడు; ఒకవేళ, పడినా ఇరుక్కున్నా పైకి తప్పించుకోగలడు. మరైతే ఆ విధంగా అన్యాయానికి గురి అవుతున్నదెవరు? "మిగతా అలగాజనం!" ఆ విధంగా అన్యాయానికి గురవుతున్నది వాళ్లు. వాళ్లగురించే "దీనులు, హీనులు, పతితులు, భ్రష్టులు, బానిసలు, పీడితులు" అనిచెప్పి కవులు రిఫర్ చేస్తూంటారు. వాళ్లు ఉన్నారనే విషయాన్ని పెద్దలంతా వప్పుకుంటారు. వాళ్లని ఉద్ధరించవలసిన ఆవశ్యకత ఉన్నదనికూడా వప్పుకుంటారు. కాని వాళ్లని బాగుచెయ్యడం కోసం పెద్దలెవరూ ఏమీ చెయ్యడం మాత్రం కనిపించదు. లంచాలు జేబుల్లోకి వెళ్తున్నాయి; లాభాలు బ్యాంకుల్లోకి వెళ్తున్నాయి; రాజకీయ

వేత్తలు ఖద్దరుబట్టలు తొడుక్కొని పార్లమెంటుకి వెళ్తున్నారు. దేశంలో అందర్నీ ఉద్ధరించడానికి ఆర్థిక మంత్రులు కోట్లమీద అప్పుకోసం ప్రతిదేశానికీ వెళ్తున్నారు; దేముడుచెప్పిన న్యాయాన్ని నిలబెట్టేందుకు స్వాములూ, మౌల్వీలూ, బిషప్పులూ రోజూ ఉపన్యాసాలకి వెళ్తు న్నారు. కాని ఏ పాపం ఎరగని వాళ్లుమాత్రం జెయిళ్లలోనూ జెయిళ్ల బైటాకూడా మగ్గుతూనే ఉన్నారు; పాపంలా పెరిగిన పెద్దవారు ఎన్ని పాపాలుచేసినా వారే పెద్దవారుగా ప్రభువులుగా ఉంటున్నారు. ఈ పరిస్థితుల్లో ఈ సంఘంలో పేదవాడికి న్యాయం దొరకదు. కాక దొరకదు. తన కన్యాయం జరిగితే ఎదుర్కొందికి పేదవాడి కీ సంఘంలో అవకాశం లేదు కాక లేదు. ఈ పరిస్థితి మారాలని నా కుంది. అందుకే ఈ నాటకం రాసేను.

రాచకొండ విశ్వనాథ శాస్త్రి

21 - 9 - '62

***

పాత్రలు

సత్యం : 'లా' చదువుతున్నాడు. వయసు: ఇరవైపైన పాతిక లోపు.

సుందరరావు : సార్వభౌమరావుగారి కొడుకు. ఆర్మీలో ఆఫీసర్‌గా ఉన్నాడు. సత్యంకంటె రెండేళ్లు పెద్ద.

మధుసూదనరావు : పాలిటిక్స్ ఆనర్స్ ఆఖరి ఏడాది చదువుతున్నాడు. వయసు సత్యం వయసే ఉంటుంది.

కృష్ణారావు : మధుసూదనరావు క్లాసుమేటు. అదే వయసు.

సుశీల : సార్వభౌమరావుగారి ఇంట్లో ఉంటుంది. అతనికీ, ఈమెకీ సబంధం ఉందని అందరికీ తెలియదు. అతని (చనిపోయిన) వంటమనిషి కూతురు. చాలా అందంగా ఉంటుంది. పాతికేళ్లుంటాయి.

సోమసుందరరావు : పాతిక సంవత్సరాలుంటాయి. స్టూడెంటు కుర్రవాళ్లా ఉంటాడు; కాని కాడు. దిక్కూ మొక్కూ లేరు. ఊళ్లో జులాయిగా బేవార్సుగా రౌడీగా తిరుగుతూ ఉంటాడు. చదువుకున్న జులాయి వాళ్లతో కలిసిమెలిసి ఉంటాడు. చదువుకోలేదు' గాని, మాట్లాడ్డం, దాదాపు, చదువుకున్న వాళ్లలాగే మాటాడతాడు.

సార్వభౌమరావు : పార్లమెంటు మెంబరు, పవర్‌ఫుల్ మనిషి, చూడ్డానికి డాబుగా గంభీరంగా ఉంటాడు. సుశీలని విడవలేదు. యాభయ్యేళ్ల వయసుంటుంది, బలంగా ఉంటాడు.

కిష్టప్ప : పోలీసు సబ్ ఇనస్పెక్టరు. ముప్ఫయ్యేళ్లుంటాయి.

జడ్జి : సెషన్స్ జడ్జి, యాభయ్యేళ్ల వయసు, తను తెలివైనవాణ్ణని తెలిసినవాళ్లా ఉంటాడు. హైకోర్టు జడ్జిగా ప్రమోషన్ వస్తుందని ఆశ పెట్టుకున్నవాడు.

బెంచిగుమస్తా : బక్కగా ఉంటాడు.

ప్రాసిక్యూటరు : నలభై అయిదేళ్లుంటాయి. "నీకు కనికరం లేదుస్మా" అని అతన్తోచెప్తే ఆశ్చర్య పోతాడు.

డిఫెన్స్ లాయరు : ముసలివాడు. "ఈరోజుల్లో న్యాయానికి నిలబడి లాభంలేదని" తెలుసుకున్నవాడు.

కోర్టు బంట్రోతు : గా చాలాకాలంనుంచీ ఉన్నాడు.

[స్టెనోగ్రాఫరు : ముక్తసరి మనిషి. మెకానికల్ మనిషి, బక్కగా ఉండడు.

డాక్టరు : ఏ వయసు వాడైనా కావచ్చు, పాతికదాటేక.]

వీరుకాక, జెయిలు సూపరెంటూ, జిల్లా మెడికల్ ఆఫీసరూ, జెయిలు డాక్టరూ, మేజిస్ట్రేటూ, ఇద్దరు రిజర్వుపోలీసులూ (తుపాకులతో, వాటిమీద బాకులతో సహా), జెయిలు వార్డర్లిద్దరూ, కోర్టులో ప్రాసిక్యూషన్ సాక్ష్యం విని అదంతా మిగిలిన సాక్షులకి అందివ్వడానికి ఇద్దరు చారులూ, కొంతమంది లాయర్లూ, పౌరులూ – వగైరా పాత్రలుంటాయి.

(ఈ నాటకంలో పాత్రలన్నీ కల్పితాలు. నిజ జీవితంలో ఎవర్నీ ఉద్దేశించినవి కావు.)

ఈ నాటకం ప్రదర్శించాలంటే :

కొంత తగ్గించుకోవలసుంటుంది. అలా తగ్గించుకోవలసిన భాగాలు దీని తరవాత పేజీలో సూచించడం అయింది. ఆ ప్రకారం అయినట్లయితే మూడో అంకం పూర్తిగా తీసేయడం అవుతుంది. అవకాశం ఉన్న సమాజాలవారు అదికూడా ప్రదర్శించుకోవచ్చు.

ఈ నాటకంలో ఎక్కువ పాత్రలున్నాయి. అయితే, మొదటి సీనులో కనిపించే సత్యం ఆసీను తరవాత తిరిగిరాడు. అదేవిధంగా సుందర్రావు కూడా రెండో అంకం మధ్యలో వెళ్లిపోయి మరి కనిపించడు. ఆయా వేషాలు వేసేవారు అటు తరువాత సీనుల్లో వేరే వేషాలు– జడ్జీగా, ప్రాసిక్యూటర్‌గా, లేక డిఫెన్స్ లాయర్‌గా – వేయడానికి వీలుంటుంది. అదే మాదిరిగా [మూడు] నాలుగు అంకాల్లో వచ్చే రిజర్వు పోలీసువారు ఆఖరి సీన్లో జెయిలు వార్డర్లుగా మారొచ్చు.

రెండో సీనులో గోడగడియారం ఉంచినట్లయితే, ఆ గడియారం, సోమసుందర్రావుని సార్వభౌమరావు చెప్పిన ప్రకారం పక్కగదిలో పెట్టి సుశీల గడియవేసిన సమయానికి – సరిగ్గా ఆ సమయానికే పన్నెండు గంటలు కొట్టాలి. ఆ సీను మొదలు పెట్టిందగ్గర్నించి సరిగ్గా ఆ క్షణం వచ్చేవరకూ ఎంత టైం పడుతుందనేది రిహార్సల్స్‌లో చూసుకోవలసుంటుంది. కుదరదేమోననే అనుమానం ఉంటే ఆ సీన్లో గడియారం ఉంచకపోడం మెరుగు.

కేసు విచారణ సీనుల్లో కోర్టుహాలు జనంతో (ముఖ్యంగా స్టూడెంట్స్‌తో) కిటకిటలాడుతున్నట్టు చూపించ గలుగుతే బావుంటుంది. ముందుగా చెప్పి ఆడిటోరియంలో ఉన్నవారిని కొంతమందిని అప్పుడు స్టేజిమీదికి రప్పించుకోవచ్చు.

***

8

ప్రదర్శనకు తగ్గించుకోవలసిన భాగాలు

స్టెనోగ్రాఫరు, డాక్టరుపాత్రలు

పేజీ 9 : 7 వ పంక్తినుండి 10 వ పేజీలో 11 వ పంక్తివరకు.

పేజీ 11 : 12 వ పంక్తినుండి 12 వ పేజీలో 12 వ పంక్తివరకు.

పేజీ 14 : 23 వ పంక్తినుండి 15 వ పేజీలో 14 వ పంక్తివరకు.

పేజీ 20 : 28 వ పంక్తినుండి 23 వ పేజీలో 2 వ పంక్తివరకు.

పేజీ 23 : చివరి పంక్తినుండి 24 వ పేజీలో మొదటి పంక్తివరకు.

పేజీ 24 : 2 వ పంక్తిలో "మిస్టర్ మధూ ... ... అన్నావు''; "ఇష్టం లేదన్నావ్''.

పేజీ 25 : 3 వ పంక్తినుండి 6 వ పంక్తివరకు.

పేజీ 25 : 7 వ పంక్తిలో "ఇంతకీ మాలతెవరు ?".

పేజీ 86–120 : 3 వ అంకం అంతా.

పేజీ 139 : క్రిందినుండి 3 వ పంక్తిలో "దానికొడుక్కి ..." నుండి 140 వ పేజీ 5 వ పంక్తిలో "వచ్చేడు" వరకు.

పేజీ 143 : క్రిందినుండి 6 వ పంక్తిలో ''కాని నన్నాయన ..." నుండి 3 వ పంక్తిలో "అవును" వరకు.

పేజీ 143 : చివరి రెండు పంక్తులు.

పేజీ 148 : క్రింది నుండి 3 వపంక్తిలో "అతను కనిపిస్తే ..." నుండి 149 వ పేజీ 2 వ పంక్తిలో "కిత కితలుపెట్టేవి" వరకు.

పేజీ 149 : 16 వ పంక్తిలో "నా నేరాలు ..." నుండి 18 వ పంక్తిలో "క్షమించకండి" వరకు.

పేజీ 151 : 15 వ పంక్తిలో ప్రాసి: "తమరు మన్నిస్తే ..." నుండి 165 వ పేజీ 12 వ పంక్తిలో "ప్రాణంతీసేడితను" వరకు.

***

9

1

సమయం : మధ్యాహ్నం, సుమారు పన్నెండు గంటల సమయం.

స్థలం : ఊరికి చాలా అవతల, నల్లచెరువు అవతల స్థలం. చిట్టడవిలా ఉంటుంది.

ముగ్గురు యువకులు చల్లగా ఉన్నచోట కూర్చొని ఉంటారు. పక్కన ఒక తుపాకి ఉంటుంది. ముగ్గురూ కూడా కొంచెం అలసట పడినట్టుంటారు.

సుందరరావు : (సిగరెట్ కేసు విప్పి) ఇందరా, సత్యం.
సత్యం : ఏమిటి ? (అని ఏదో ఆలోచిస్తూ అన్నాడు)
సుందరరావు : సిగరెట్టు. ఏం ? కనిపించలేదా ? కళ్ళజోడు కావాలా?
సత్యం : నా కొద్దు.
మధుసూదనరావు : ఏ దొద్దు? సిగరెట్టా? కళ్ళజోడా?
సత్యం : గొప్ప విట్టు !
సుందరరావు : ఒద్దా సిగరెట్టు ?
సత్యం : కడుపులో ఏదైనా పడితేగాని పొగ భరించలేను. నా కిప్పుడొద్దు.
మధుసూదనరావు : వీడు పెద్ద సీరియస్ మనిషండీ సుందరంగారూ! సిగరెట్టొద్దనడానికి అంత సీరియస్‌నెస్ ఎందుకు చెప్పండి ? వీడు నవ్వినా సీరియస్‌గానే నవ్వుతాడు. మరింక లవ్ చేస్తే ఎంత సీరియస్‌గా జేస్తాడో చూడాలి.

సుందర : (ఈలోగా తనొక సిగరెట్ తీసుకొని మధుసూదనరావుకి ఒకటిస్తూ) కాల్చండి.

మధు : నే నెప్పుడో కాని కాల్చనండి. మనం తెల్లారు జామున అయిదింటికికదా బయల్దేరేం? ఇప్పుడెంతయిందండి?

సుందర : పన్నెండు దగ్గిర.

మధు : చూశారా! ఇప్పటికప్పుడే ఆరు కాల్చేశాను. (అంటూ సిగరెట్టు తీసుకున్నా డప్పుడేను) ఎన్నడూ లేదు.

సత్యం : ఆరవ్వేళ్ళయిందికద. మరొక షేడువ్.

మధు : కాల్చమంటావా?

సత్యం: సీరియస్‌గాను.

మధు : అయితే కాలుస్తాను.]

(సుందరరావు, మధుసూదనరావు సిగరెట్లు అంటిస్తారు.)

సుందర: ఒరే సత్యం! కారెక్కడ పెట్టేవురా? చాలాదూరంఉందేవిఁటి?

సత్యం : లేదు.

సుందర : మరైతే వెళ్ళిన వాడింకా రాడేం? ఓసారి కేకెయ్!

మధు : నే పిలుస్తానుండండి, (అని) క్రిష్ణా! ఒరే క్రిష్ణా! (అంటూ గట్టిగా కేక వేస్తాడు)

కృష్ణారావు : (దూరంనుంచి) కమింగ్ !

సుందర : వేగిరం రమ్మనండి.

మధు : (గట్టిగా) త్వరగా రా!

కృష్ణా : (దూరంనుంచి) వస్తున్నా.

సుందర : ఒరే సత్యం! వీడు అక్కడే కొంత లాగించేడం లేదుకద?!

సత్యం : లాగించడు. నువ్వు తంతావని భయం ఉంది.

సుందర :తంతారంటే ఎవడికైనా భయం ఉంటుంది.

మధు : సుందరంగారూ! మీరు మిలిటరీలో ఉన్నారుకదా! మీకూ భయమే?

సత్యం : భయం అందరికీ ఉంటుంది. భయపడ్డా నిలబడ్డవాడే ధైర్యవంతుడు.

సుందర : ఆర్మీలో ఉంటే భయం పోతుంది.

సత్యం: నీ ఆర్మీ గొప్పలు నాదగ్గిర చెప్పకు.

మధు: నాకు ఆర్మీవాళ్లంటే చెడ్డ జెలసీస్మండీ! మీకు అంతరాత్మా గింతరాత్మా వీటి భయం ఏమీ ఉండదనుకుంటాను, ఏమండీ సుందరంగారూ?

సత్యం: చంపేవాడికి అంతరాత్మ ఎప్పుడూ అడ్డురాదు.

మధు: నేనేపని చేసినా అంతరాత్మని Consult చేసిగాని చెయ్యను.

సత్యం: వెధవా! నీకు అంతరాత్మంటూ లేదు. ఉన్నా దనుకోంటున్నా వంతే. ఉంటే మాలతిని పెళ్ళాడే ఉందువు.

సుందర: మాలతెవరు?

సత్యం: అదంతా వేరే కథలే.

మధు: ఏం లేదండీ సుందరంగారూ!

[సుందర: అయామ్ సారీ! అడగల్లేండి.

మధు: వీడికి నేనంటే జెలసీఅండీ సుందరంగారూ! క్రిష్ణా, మీరూ అన్నాకూడా జెలసీలే వీడికి.

సత్యం: పోరా ఇడియట్!

మధు: కొడితే కొట్టు. తిడితే తిట్టు, ఆ మాటమాత్రం నిజం. నిజం చెప్పడానికి నేను భయపణ్ణు.

సత్యం: భయపడితే నువ్వు నిజం చెప్పనేలేవు.

సుందర: సత్యానికి నేనంటే ఎందుకండీ జెలసీ?

మధు: మీకు డబ్బుందనీ, మీరు గొప్పవాళ్లనీ — అందుకు.

సుందర: వాడికిమాత్రం డబ్బులేదూ? ఏమిరా లేదూ నీకుడబ్బు?

మధు: వాడికేమిటుంది? వాడి మేనమామకుంది. మేనల్లుడంటే ప్రొఫెసర్‌గారికి అభిమానంకాబట్టి ఇల్లిచ్చి, డబ్బిచ్చి, కావలిస్తే కారుకూడా ఇస్తున్నాడు.

సత్యం: ఒరే మధూ! నీమాటబట్టి ఏంతెలుస్తుందంటే నీకే నేనంటే జెలసీ! ఏమిరా సుందరం, అదే తెలుస్తోం దవునా?

సుందర: ఏమో నాకదేం తెలీదుగాని, ఒరే సత్యం, నీకుమాత్రం డబ్బున్న వాళ్లంటే ఇష్టంలేదురా. ఆమాట నిజం. నేనెన్నా ళ్లయిందిరా ఈ వూరొదిలేసి? ధర్డుఫారం పాసవగానే బెంగు

ఊరు పోయేను. అక్కణ్ణించి ఆర్మీకి పోయేను. ఇక్కడకి ఏడాది కోసారికదా ఒస్తున్నాను. నువ్వూ క్రిష్ణగాడు – మీ ఇద్దర్నీ తప్ప నాకీవూళ్ళో ఎవ్వరూ తెలీదు. ఎప్పుడొచ్చినా మీ ఇద్దర్నేకద కలుస్తున్నాను? మన ఫ్రెండు చెప్తే నాకు గుర్తొస్తోంది. నేనెప్పుడొచ్చినా నా ఎదుట నువ్వు డబ్బున్న వాళ్ళని దెప్పకుండా ఉండలేదురా.

సత్యం : నాకు డబ్బంటే ఇష్టంలేదు; కాని మనుషులంటే ఇష్టం లేక పోలేదు.

సుందర : అయిలే, మన కొత్త ఫ్రెండు చెప్పిన మాట నిజమే! సరే కాని, అయితే మీరంటే ఎందుకండీ మనవాడికి అంత ఈర్ష్య?

మధు : మాలతి నన్ను లవ్‌చేసిందని. అందుకూ!

సత్యం : నిన్ను చూస్తే నాకు ఈర్ష్యకాదురా వెధవా! అసహ్యం.]

సుందర : ఓహో! మన ఫ్రెండు మధూగారు చిన్న రోమియో అన్నమాట. చెప్పేవుకావింతవరకూను. మైడియర్ సర్! అయితే మీ రివాళ దేవదాసు పాత్రకూడా వహించి తీరవలసిందే.

మధు : నేనేం తీసుకోనండీ. ప్లీజ్! నన్ను క్షమించండి.

సుందర : వీల్లేదు. మీ కివాళ ప్రారంభోత్సవం జరిపించు తీరుతాం. ఏమిరా సత్యం? జరిపించుదామా?

సత్యం : అభ్యంతరవేంటి బాబూ! (అని వెటకారంగా అంటాడు).

మధు : నా కొద్దండీ!

సుందర : సేవించి తీరాలి.

సత్యం : చచ్చినట్టు.

సుందర : మనవాడింకా రాడేం?

మధు : నే కేకేస్తా నుండండి.

సుందర : వేగిరం వెయ్యండి యుగంలా ఉంది క్షణం.

మధు : ఒరే క్రిష్ణా! (అని గట్టిగా పిలుస్తాడు).

కృష్ణారావు : (కొంత దగ్గర్నుంచి) ఒస్తున్నా!

మధు : (గట్టిగా) వేగిరం!

సుందర : జల్దీ!

కృష్ణారావు : కమింగ్ కమింగ్ (అంటాడు కొంత దగ్గర్నుంచి).
సుందర : రైటో! మరింక సర్దుక్కూర్చోండి.
మధు : నన్ను దయచేసి పార్టీలోంచి తప్పించేయండి సార్!
సుందర : మీ అర్జీ కొట్టిపారేసేం. తాగితీరవలసిందే. ఏరా సత్యం! అంతేనా ?
సత్యం : నువ్వలా అంటే వాడికి గొంతు ఎండిపోతుంది. ఆ వాటర్ బాటిల్లో కాస్త మంచినీళ్ళియ్యి.
మధు : ఆ వాటర్‌బాటిల్ చాలా బావుందండీ. అదికూడా మిలిటరీ సప్లయే కదండీ ?
సుందర : మిలిటరీ సప్లయే. మార్కుంటుంది చూడండి. కాని మీరు టాపిక్ మార్చాలని చూస్తున్నారు. మీ రెంత తప్పించుకుందామని ప్రయత్నించినా లాభంలేదు. తీర్థం తీసుకుతీరాలి.
సత్యం : అవును. తీసుకుతీరాలి. అందులోనూ అది లెఫ్టినెంట్ సుందరంగారి ఆర్డరు! పు ర పా ల క సంఘాధ్యక్షులు, పౌర మెంబరు సభ్యులు, అర్బన్ బ్యాంకు డైరెక్టర్లు, శ్రీ ఇలెక్ట్రికల్స్ సోల్ ప్రొప్రయిటర్లు అ యి న శ్రీశ్రీశ్రీ సార్వభౌమరావుగారి సుపుత్రులు లెఫ్టినెంట్ సుందరంగారి మాటకి ఎదురూ, తిరుగూ లేదు.
మధు : సార్వభౌమరావుగారి మాటెంతో ఈయన మాటా అంతేనంటావా ?
సత్యం : కాదామరి ?! వారు నిల్చోమంటే మనం నిల్చోవాలి, కూర్చోమంటే కూర్చోవాలి.
సుందర : సిగరెట్టు కాల్చమంటే కాల్చాలి. తాగమంటే తాగాలి.
మధు : (నవ్వుతూ) బ్రాతెల్ హావుసుకి వెళ్ళమంటే ?
సత్యం : వెళ్ళాలి. వారేం చెయ్యమంటే మనం అది చెయ్యాలి. వారు మనల్ని బతకమంటేనే మనం బతకాలి, చావమంటే చావాలి. జయ విజయీభవ దిగ్విజయీభవ! కరెక్టేనా ?
సుందర : ఏం ఎట్రా కరెక్టు ? వెధవా!
సత్యం : భవ భవ అన్నమాట.
సుందర : నన్నా అడుగుతావు ? నా కింగ్లీషే సరిగ్గా రాదు.

మధు : చూసేరా ? మిమ్మల్ని చూస్తే మనవాడ కెంత జెలసీవో !
సుందర : మిస్టర్ మధూ ! ఫర్ హెవెన్స్ సేక్ ! మీ జెలసీలన్నీ ఒక్క క్షణం అలా ఉంచండి. మన భారత వీరకుమారు డొస్తు న్నాడు. రారా క్రిష్ణా !
కృష్ణా : (ప్రవేశిస్తూ) సామాన్లు పట్టుకోండ్రా నాయన్లారా ! మొయ్య లేక చచ్చేను.
సుందర : ఆ రెండు సీసాలూ ముందు నా చేతికిలా ఇయ్యి. కార్కు విప్పగానే ప్రాణం లేచిరావాలి. (రెండు విస్కీ బాటిల్సూ తీసుకుంటాడు. తీసుకొని రుమాల్తో శుభ్రంగా తుడుస్తాడు.)
మధు : అమ్మో ! రెండు బాటిల్సే ?!
సుందర : ముందొకటి ఓపెన్ చేదాం.
కృష్ణ : ఈ సోడాలు అలా ఓ వార పెట్రా మధూ ! మొద్దూ !
సత్యం : ఆ తినుబడి పదార్థాలన్నీ ఇలా ఇక్కడకి రానీ.
కృష్ణ : మూటలన్నీ మీవైతే మరి నేనేమైనట్టు ?
సత్యం : గాడిదైనట్టు. తే ఇలా తే !
కృష్ణ : ఒరే, చంపేస్తారా సత్యం !
సత్యం : సత్యాన్ని చంపడం నీ తరంకాదు.
కృష్ణ : (సుందరం భుజంతట్టి, తినుబడి పదార్థాల బుట్ట పక్కనపెట్టు కొంటూ) మిలిటరీ మైటంతా నా సైడుంది. జాగ్రత్త !
సత్యం : ఆ బుట్ట అలా మధ్యనిపెట్టు (అని నలుగురి మధ్యా బుట్ట ఉంచేడు.)
[కృష్ణ : ఒరే ! నన్ను గాడిదన్నావు, బుట్ట లాక్కున్నావు. ఇన్సల్టూ, ఇంజరీ రెండూనా ? నే నూరుకోను. నువ్వివాళ మసి, మరింక కానుకో ! (అని ఉత్తుత్తి కోపంలా అభినయిస్తాడు.)
సుందర : అరే క్రిష్ణా !
కృష్ణ : బీ హుజార్ !
సుందర : సత్యంగాడిది తప్పులేదురా !
కృష్ణ : సత్యం, గాడిదా ?

సుందర : (నవ్వి) కాదు, నువ్వు.
కృష్ణ : నువ్వానా ?
సుందర : ఛప్ !
కృష్ణ : నన్నిలా ఇన్‌సల్ట్ చెయ్యడం ?
సుందర : గాడిదలు మూటలు మోయును. నువ్వు మోసేవు, అంచేత నువ్వు గాడిదవి. వాణ్ణి మసిచేస్తానన్నావు. నన్ను చెయ్‌మరి.
కృష్ణ : నేను నిన్నేం అనను.
సుందర : ఎంచేత ?
సత్యం : ఎంచేతో చెప్పనా?
సుందర : చెప్పు.
సత్యం : గాడిద వెనకనాళ్ళనే తంతుంది. ముందున్నవాళ్ళ నేమీ చెయ్యదు.
కృష్ణ : ఒరే సత్యం! నీ తెలివితేట లమోఘం. కాని నా జెబ్బ చాలా బలం. అత్తెలుసుకో.]
సుందర : అరే కృష్ణా! బ్రెడ్డూ వగైరా అన్నీ తియ్యి. పేపర్లలా పరువు. ఫిష్‌టిన్సేవీ ? 'ఓపెన్' చెయ్యి వేగిరం,
కృష్ణ : అక్కడే చేసేను. అంతా రెడీ! ఇవిగో టంబ్లర్స్. మరింక నీదే ఆలస్యం.
సుందర : సిగరెట్స్ఏవీ ?
కృష్ణ : అవీ తెచ్చేను.
సత్యం : ఒరే కారు మళ్ళీ లాక్ చేసేవా ?
కృష్ణ : చేసేన్రా బాబూ !
మధు : మేస్టరుగారూ ! సుందరంగారూ !
సుందర : అన్నీ అందరికీ సర్దుతున్నావురా కృష్ణా ?
కృష్ణ : కనులు పండువుగాను ! చూడు.
సుందర : శాబాష్ ! నమ్మిన బంటువిరా క్రిష్ణా !
కృష్ణ : జీ.
సుందర : అయితే మిస్టర్ మధూ ! మీరు సిద్ధంగా ఉండాలి.
మధు : క్షమించండి సార్ !

సుందర : క్షమించను.
మధు : నా కిష్టంలేదండీ.
సుందర : ఇష్టంలేకపోయినా సరే.
మధు : ఒద్దండీ! ఒద్దుసార్! నా కొద్దు.
కృష్ణ : రహస్యంగా రమ్మని పిల్చి, ఆగాగు మడికట్టుకున్నా నందిటు ఆఖరి కెవర్తోను. అలా ఉంది నీ వాటం! దీనికే జడిసిపోతే, ఒరేవెధవా, నువ్వింక జీవితపోరాటంలో ఎందుకుపనికొస్తావు?
సుందర : గోల్డెన్ వర్డ్స్!
సత్యం : క్రిష్ణగాడు పార్లమెంటులో ఉండాల్రా సుందరం. 'ప్రొహిబిషన్' ఘూణ్ణిమషాల్లో రద్దు.
కృష్ణ : థాంక్యూ రా సత్తిగా! మరింక కానీ రా మధూ!
మధు : నా కొద్దురా బాబూ! నువ్వితే నవ్వేవుకాని – నా అంతరాత్మ ఒప్పుకోదురా.
కృష్ణ : వెధవా నీ కంతరాత్మ అంటూ, ఉంటే, వేగిరం చంపే! నా కప్పచెప్తే ఘూణ్ణిమషాలపని. దాన్నలా వదిలేసి దార్లోకి దిగు.
మధు : దిగన్రా బాబూ!
కృష్ణ : వెధవా! జాన్సన్ ఏమిటున్నాడో మర్చిపోయేవురా? హీరో అవాలంటే బ్రాందీ తాగాలన్నాడా లేదా?
మధు : పోరా! నా కొద్దురా. నువ్వన్నీ ఇలాగే!
కృష్ణ : ఒరే చచ్చుపెద్దమ్మా! నీకు వీరుడివి కావాలని కోరికలేదా? వీరుడివి కావాలంటే విస్కీవే తాగాలి. దేవతలకు అమృతం, వీరులకు విస్కీ! ఏవింరా సుందరం? అవునా?
సుందర : కాదు మరి!
కృష్ణ : ఏం ఏం రా సత్తిగా? అవునా?
సత్యం : అవునంతేన్రా! యజ్ఞాలూ యాగాలూ పోయేయి. కత్తులూ కటార్లూ పోయేయి. సమ్మెలూ, సత్యాగ్రహాలూ పోయేయి. మనం మరింక వీరులం ధీరులం హీరోలం కావాలంటే మందు కొట్టి ముందింటికి వెళ్ళాలంతే!

సుందర: ఫుట్‌బాలూ, హాకీకూడా పోయియిరా, సత్యం! మర్చిపోయేవు.

కృష్ణ : నువ్వుండ్రా. నువ్వూ వాళ్ళేగేను! ఈ సత్తిగాడెప్పుడూ మూడ్ పాడుచేస్తాడు. అందుకే వీణ్ణిచూస్తే నా కసహ్యాం. మాధవి గురించీ, మాలతి గురించీ, మెర్లిన్ మన్రో గురించీ మాటాడుకొంటూ ఎంతో సంతోషంగా హాయిగా మనం ఉంటాం అనుకో. అప్పుడు ఏ టాపిక్ తెస్తాడో తెలుసా ?

సుందరం: ఏం తెస్తాడు ?

కృష్ణ : విశ్వమానవ కల్యాణం! సర్వమానవ సౌభ్రాతృత్వం!– ఆ టాపిక్ తెచ్చి మాట్లాడతాడు. మరింక చూసుకో మనకెలా ఉంటుందో.

సుందరం: సైబీరియా వెళ్ళినట్టుంటుంది!

కృష్ణ : అందుకే వీడి మాటలు వింటూంటే నాకు రిమ్మతెగులొస్తుంది. చేతలు చూస్తే బాబుది మళ్ళీ మన వైపే! అక్కడికైతే, వాడి ఉద్దేశం ఏమిటనుకున్నావూ ? వాడు తాగితే వాడు దేవదాసు; మనం తాగితే మనం మందుభాయీలం. నాచ్‌గర్ల్ దగ్గరకెళ్తే వాడు విప్రనారాయణుడు; మనం రామప్పంతులుగాళ్ళం. జూదానికి వాడు ధర్మరాజు; మనం శకుని మామలం. అది వాడభిప్రాయం. వాడిదంతా పెద్ద సుపీరియర్ ప్లేను. ఎంత సుపీరియర్ ప్లేన్ అయినా, చెడ్డ చెడ్డే! ఏంరా బ్రదర్, కాదంటావా ?

సత్యం: కంగ్రాచులేషన్స్‌రా. నన్ను బాగా స్టడీ చేసేవు. అవును, చెడ్డ చెడ్డే! చెడ్డతో రాజీకొచ్చేను. దెబ్బతింటాను. నాకు తెలును.

కృష్ణ : నిజం చెప్పేనా లేదా ?

మధు : చెడ్డని వీడు బాగా స్టడీ చెయ్యగలడండీ, సుందరంగారు.

సుందర : మిస్టర్ మధు! మీరు తీసుకుంటారా తీసుకోరా అమృతం ?

మధు : చెప్పేనుకదూ.

సుందర : అయితే మేమూ మానేస్తాం. మానేద్దాంరా.

కృష్ణ : మానేదాం.
సత్యం : ఒరే మధూ! ఒక్క గుక్కతాగు, కంపెనీకి. ఊఁ! కానియ్!
కృష్ణ : నలుగురితోపాటు నారాయణ.
సత్యం : నిన్నేం పెద్ద దుర్మార్గం చెయ్యమన్లేదు కదరా.
కృష్ణ : నిన్నేం పేకాటాడమన్నావాఁ?
సుందర : అబద్ధాలాడ మన్నావాఁ?
సత్యం : కొంపలు కూల్చమన్నావాఁ?
సుందర : కమాన్ మిస్టర్ మధూ! మరింక మీరు కాదనటానికి వీల్లేదు.
మధు : ఒద్దు సార్!
సుందర : ప్లీజ్ షటప్! చనువు తీసుకున్నానని మరోలా అనుకోకండి. మీరు మళ్ళీ కాదన్నారంటే మీకు బలవంతాన ఈ బుడ్డికి బుడ్డీ పట్టించేసి, మేం ముగ్గురం కార్లో వెళ్ళిపోతాం. కాసుకోండి.
మధు : అదికాదు సార్!
కృష్ణ : కానీరా మధూ! వాడికోపం వచ్చిందంటే వచ్చిందే. అన్నంత పనీ చేసేస్తాడు.
సత్యం : కొంచెం తీసుకోరా.
మధు : అయితే... అతి కొంచెం, నా కెక్కువొద్దు.
సత్యం : రైఠో!
సుందర : జయ్ కొట్రా క్రిష్ణా!
కృష్ణ : జయ్ శ్రీ మధూగారికీ...
సుందరం & సత్యం : జయ్!

(ఇప్పట్నుంచి సీసావిప్పడం, గ్లాసుల్లో పోసుకోవడం, సోడాలు కలపడం జరుగుతుంది.)

సుందర : (మధూని ఉద్దేశించి) మీలాటివాళ్ళని ఆర్మీకి తీసుకు పోవాలండీ.
కృష్ణ : అంతరాత్మ నాన్సెన్సంతా అక్కడ పిండిపారేస్తారు. తాగూ అంటే తాగు! చంపూ అంటే చంపు! అంతే! నోరెత్తడానికి వీల్లేదు.
సుందర : (విస్కీసీసా ఒకచేతిలో వుండగా, రెండోచేత్తో తుపాకి తీసి)

మందూ, మందుగుండూ రెండూ వుంటేనే కథ నడుస్తుంది. (తుపాకీ పక్కన పెట్టేస్తాడు).

సత్యం : మందుగుండు మీది, రక్తమాంసాలు మావి.

కృష్ణ : తీసెయ్రా వీడి థీరీ! ప్రపంచశాంతిమీద మన కింక ఓ గంట సేపు చింకిలెక్చరు! ఇస్తాడు. నాకు తెలుసు.

సుందర : సోడా సరిగా పాళంగా పణ్నీరా! మధూకిమాత్రం కొంచెం సోడా ఎక్కువ్వెయ్.

కృష్ణ : ఓ!

సుందర : అంతా రెడీ!

కృష్ణ : రెడీ! ఇంక కార్యక్రమం ప్రారంభిద్దాం!

సుందర : (గొంతుక సవరించుకొని) డియర్ ఫ్రెండ్స్, ఎన్డ్ ఫెలో బూజర్సు!

కృష్ణ : నా ప్రియమైన స్నేహితులారా, మందు మిత్రులారా!

సుందర : వుయ్ షెల్ నౌ స్టార్ట్ ఔట్ అన్ దిస్ ఆల్కహాలిక్ అడ్వెన్చర్!

కృష్ణ : మనం ఇప్పుడు మందుకొట్టడానికి ముందడుగు వేస్తున్నాం. కదనరంగంలో కురుకుతున్నాం.

సుందర : బిఫోర్ వుయ్ బిగిన్ ది అడ్వాన్స్, ఐ యామ్ హాపీ టు టేక్ ఇన్ టు అవర్ ఫోల్డ్ దిస్ అవర్ న్యూ ఫ్రెండ్ మిస్టర్ మధు.

కృష్ణ : మనం కొద్ది క్షణాల్లో అటాక్ ప్రారంభిస్తాం. ఈ శుభ సమయంలో కొత్తమిత్రుడు మధూగాడికి మన 'వెల్కమ్'! వారు–అంటే మన మధూగాడు–మందు 'గాంగ్'లో చేరడం మా అందరికీ ఆనంద దాయకంగా ఉంది. ఒక్కసారి అందరూ చప్పట్లు కొట్టండి.

అందరూ : (చప్పట్లు కొడతారు)

సుందర : ఇవాళ ఎన్నోతారీకు ?

సత్యం : మే నెల ఇరవైమూడో తారీకు.

సుందర : అన్ దిస్ ట్వెంటిథర్డు డే ఆఫ్ ది మన్త్ ఆఫ్ మే ...

కృష్ణ : ఈ మే నెల ఇరవైమూడో తారీకున

సుందర : అవర్ గుడ్ ఫ్రెండ్
కృష్ణ : మన సుమిత్రుడు
సుందర : మిస్టర్ మధు
కృష్ణ : మన మధూగాడు
సుందర : షెల్ నో ఆల్ అబౌట్ ఆల్ ది బాటిల్డ్ మిస్టరీస్.
కృష్ణ : సీసా రహస్యాలన్నీ తేటతెల్లముగా తెలుసుకొనును.
అందరూ : (చప్పట్లు కొడతారు)
మధు : నాకేమిటో భయం వేస్తోందండి.
కృష్ణ : అపశకునం పలక్కురా బాబూ!
మధు : భయంగా ఉందిరా.
కృష్ణ : అందుకే కొత్రా విస్కీ. కొడ్తే భీరులు ధీరులవుతారు.
సుందర : మనుషులు పెద్ద మనుషులవుతారు.
సత్యం : ఎలకలు పందికొక్కులవుతాయి. మరేం భయపడకు.
సుందర : (గ్లాసు చేత్తో ఎత్తుతాడు. అందరూ ఎత్తుతారు.) టు ది హెల్త్ ఆఫ్ మిస్టర్ మధు (అందరూ గ్లాసులు క్లిక్ చేస్తారు. తాగుతారు.)
కృష్ణ : ఆహా ఏమి వాసన్రా! గుమ్‌గుమ్.
సత్యం : ఏఁవిఁరా మధూ, ఎలా వుంది ?
మధు : అదోలా వాసనేస్తోందిరా.
కృష్ణ : వెల్లుల్లి వాసనా ?
మధు : అటువంటిదే.
కృష్ణ : ఉల్లిచేసిన మేలు తల్లి చేయదు. మరేం ఫరవాలేదు. అలా నెమ్మదిగా చప్పరించు. 'ఇంజ' నదే హీటెక్కుతుంది.
సుందర : కిక్కు 'స్లో'గా ఎక్కనీయండి.
సత్యం : చలికాలంలో కుంపటిముందు కూర్చున్నట్టు లేదురా ?
కృష్ణ : ఇంకొంచెంసేపొపోతే, రగ్గేసుకు మాలత్తో మాట్లాడినట్టుంటుంది.
సుందర : మాలతి గురించి ఇప్పుడు చెప్పండి మిస్టర్ మధూ!
[మధు: ఏంలేదండీ. వీళ్ళేవో నన్నొట్టినే ఏదో అంటారు. నేను మాలతి నేం చెయ్యలేదు.

సత్యం : పిచ్చాసుపత్రికి పంపించే వంతే! వెధవా, నోర్ముయ్!

కృష్ణ : అమ్మో! ఈ మధూగాడిలా మెత్తమెత్తగా ఉన్నాడనా? వీడితో గొప్ప డేంజరు. ఒరే సత్తిగా, వీడు మొన్న ఏంచేసేడో తెలుసా?

మధు : నే నేమిటి చేసేను? ఏం చెయ్యలేదు.

కృష్ణ : వీడు కొంపత్తీసే కొరివేకాదు; తైరుమాస్టర్ జనరల్ కూడాను. మొన్న మా ఇకనామిక్స్ లెక్చరరింటికి ఏం మోసుకెళ్ళేడో తెలుసా?

సత్యం : ఏవిట్రా మోసుకువెళ్ళేవు?

మధు : చీపుళ్ళు!

సత్యం : హోరి వెధవా!

మధు : కొండ చీపుళ్ళు దొరకలేదంటే తెప్పించి ఇచ్చేను. మరైతే క్రిష్ణగాడు ఏం మోసుకువెళ్ళేడో అడగరేం?

సుందర : నువ్వేం మోసుకెళ్ళేవురా?

కృష్ణ : (దుఃఖం నటిస్తూ) చెప్పలేన్రా బాబూ!

సత్యం :
సుందర : } చెప్పా.

కృష్ణ : చెప్పజాలను.

మధు : చేసిన పాపం చెప్తే పోతుంది. చెప్పి వెధవా?

కృష్ణ : అయితే చెప్పేసుంటూరా?

సుందర : చెప్పు. ఏం మోసుకెళ్ళేవు?

కృష్ణ : పిడకల్రా నాయన్లారా పిడకలు!

సుందర :
సత్యం : } (నవ్వుతారు)
మధు :

కృష్ణ : ఏం చెయ్యడంరా బాబూ! ఇంత మహాపట్నం ఉందికాని వెధవది ఈ పాటి పేడా దొరకదు, అపాటి పిడకలూ దొరకవంటూ వాడిపెళ్ళాం వాటికోసం వేటాడి వేటాడి విసిగిపోయింది అలిసిపోయింది.

మధు : అలిసిపోతే మనవాడు వెళ్ళి బండెడు పిడికల్లో సేద తీర్చేడు.
కృష్ణ : ఏంచేస్తాం ? నుదుట రాసిపెట్టేడు బ్రహ్మదేవుడు.
సుందర : ఏమని ?
సత్యం : పిడకలు మొయ్యమని.
సుందర : అయితే, ఇకనామిక్సంటే పిడకలూ, చీపుళ్ళూ అన్నమాట.
మధు : మామూలు చీపుళ్ళు కావు. కొండచీపుళ్లు. వాటికోసం వెతక లేక చచ్చేను.
సుందర : మరైతే పాలిటిక్సంటే ఏమిటి ?
మధు : ఇచ్చకాలూ, పోటీలూను.
కృష్ణ : చెవి కొరికేస్తేకాని వాడికి తనివితీరదు.
మధు : మనం వాడి చెవులు కొరికేస్తే, వాడు తిన్నగావెళ్ళి అవతల వాళ్ళ పీకలు తీసేస్తాడు—అంటే—మార్కులు కోసేస్తాడు.
కృష్ణ : అలాగే హిస్టరీ అంటే ఏమిట్రా మధూ ? కొంచెం చెప్పుము.
మధు : హిస్టరీ అంటే మందులు.
కృష్ణ : వాడికి పెళ్లామనే మహావృక్షం వుంది. చూడ్డానికి ఆడభీము డంటే ఆడభీముడు. ఆ మహావృక్షాన్ని వాడు మందులు పోసి పెంచుతున్నాడు.
మధు : మందులు మనం కొనాలి.
కృష్ణ : పెళ్ళాన్ని వాడు పెంచాలి.
సత్యం : మరింక మా 'లా' వాడున్నాడు !
సుందర : 'లా' అంటే ఏమిటి ?
సత్యం : డబ్బు ! వాడికి మరేం అక్కర్లేదు. డబ్బిస్తే, మందులూ, పిడకలూ, చీపుళ్ళూ, చీరలూ అన్నీ వాడే కొనుక్కుంటాడు.
సుందర : వాడికి చీరలెందుకూ ?!
సత్యం : వాడికి పిడకలు మాత్రం ఎందుకూ ! పొయ్యికి పిడకలూ, పెళ్ళానికి చీరలూను.
మధు : చీపుళ్ళెవరికి ?
కృష్ణ : నీకు ! వీపుమీదికి.

సుందర: మిష్టర్ మధూని ఏం అనకంట్రా. మిష్టర్ మధూ! మీ మాలతిగురించి చెప్పేరు కారు.]

కృష్ణ: మాలతిగురించి నన్నడుగు. టూకీగా టకటకా చెప్తాను.

సత్యం: మరేంలేదు. భగ్నప్రేమ. పగిలిన గుండె. చెదిరిన మనసు. అదీ ఆమె వృత్తాంతం.

కృష్ణ: మరింక మధూగాడి సంగతి చెప్పాలంటే!

మధు: నీ సంగతి నిజంగా చెప్పాలంటే నువ్వు కొంప తీసే కొరివ్వి.

కృష్ణ: మధూగాడు చాపకింద నీరు.

మధు: క్రిష్ణగాడు జేబులోని తేలు.

సుందర: (చప్పట్లుకొట్టి) బ్రిలియంట్! బ్రిలియంట్!

సత్యం: ఒరే రాస్కెల్స్! మీ ఇద్దరికీ ఆలయాలు కట్టించాల్రా!

సుందర: ఆలయాలెందుకూ?

సత్యం: నిజం చెప్పినవాడు భగవంతుడితో సమానం. వెధవలిద్దరూ ఎంత నిర్భయంగా నిజం పలికేస్తున్నారో చూడు.

సుందర: అదా అన్నావు?! బ్రిలియంట్! బ్రిలియంట్!

కృష్ణ: ఓహోహో! అక్కడికీ సత్తిగాడు పెద్ద మహాత్మా గాంధీ గారైపోయినట్టు! ఒరే సుందరం! వీణ్ని నమ్మకురా. వీడికి నువ్వంటే ఇష్టంలేదు. నన్నడుగు నే చెప్తాను.

సుందర: పర్మిషన్ ఇచ్చేను. ఏం చెప్తావో చెప్పు.

మధు: వీడేం చెప్తాడు? అబద్దాలప్ప! సుందరంగారూ, మీరు వెళ్ళి ఒక్కసారి చూడండి. మా పొలిటిక్స్ లెక్చరర్‌కి చెవులుండవు. వీడే కొరికేసేడు. వీడి చాడీలు విని వాడు రోజుకొకడి పీక కత్తిరిం చేస్తున్నాడు. వీడు జేబులోని తేలు.

కృష్ణ: చాపకింద నీరు వెధవా నోర్ముయ్! నీ కూడా సత్తిగాళ్లాగే చెప్పలేనంత జెలసీ.

సత్యం: ఒరే కరటక దమనకులూ ఊరుకోండి.

కృష్ణ: చెప్పేది చెప్పనివ్వడురా సుందరం, ఈ మధూగాడు! నే చెప్పేదేమిటంటే ఈ సత్తిగాడికి నువ్వంటే జెలసీ.

[మధు: అదే నే నంటున్నదీను.

సత్యం: పిల్లికి ఎలక సాక్ష్యం.]
సుందర: [మిస్టర్ మధూ, నేనంటే సత్యంగాడికి ఇష్టంలేదనిశంటాట్లా అన్నావు.] ఎందుచేత [ఇష్టంలేదన్నావ్] ?
కృష్ణ: నువ్వు సార్వభౌమరావు గారి కొడుకువి. ఒక్కడే కొడుకువి. నీకు తల్లిలేదు, అన్నదమ్ములేరు. అప్పచెల్లెళ్ళులేరు. మరింక మీ బాబు ఆస్తంతా నీకే వస్తుందిగద!
సుందర: అది నా అదృష్టం.
సత్యం: ఒరే సుందరం! చెప్తున్నా విను. నాకు మనుషులంటే ఇష్టం. డబ్బంటే ఇష్టంలేదు. నిన్ను నాచు చుట్టేసినట్టు చుట్టేసింది డబ్బు. వీళ్ళకి నాచుకావాలి. నాకు మనిషి కావాలి. క్రిష్ణ గాడి కైతే, నాచుతప్ప మరో టక్కర్నే లేదు.
మధు: నాకు రెండూ కావాలి.
క్రిష్ణ: అవున్రా సత్తిగా, సుందరంగాడు గొప్పవాడు కాబట్టి వాడి వెనకాతల తిరుగుతున్నాను. అంతేనా నీ అభిప్రాయం?
సత్యం: ముమ్మాటికీ అంతే.
మధు: బాగా ఇచ్చేవురా, సత్యం క్రిష్ణగాడికి డోసు!
కృష్ణ: షటప్ రా మధూ! షటప్ అంటే షటప్! ఎవడు తంతానంటే వాడి సైడుండే వెధవ్వి నువ్వా మాట్లాడ్డమే?!
సుందర: చాలించండి. మరింక ఈ టాపిక్ ఎవరూ తేవద్దు. మిస్టర్ మధూ! గ్లాసు పట్టుండి.
మధు: మళ్ళానా?
సుందర: లాగించండి.
సత్యం: వాణ్ణి అడక్కండి. గ్లాసు నింపేడమే నీ పని. తాగరా మధూ.
మధు: మీ ఇష్టం. అయితే! నా తప్పేంలేదు. ఏం జరిగినా మీదే తప్పు.
క్రిష్ణ: అవతలవాడిమీద తప్పు తోసేడానికి వీడు గురువు. మాలతి కొశ్చన్లో ఏం చేసేడు? నాది కాదు మా అమ్మది తప్పంతా అన్నాడు.

సుందర : మాటి మాటికీ ఈ మాలతి మాట తెస్తున్నారు. ఎవరు ఏమిటి సంగతి?

కృష్ణ : ఎవరా మాలతి? ఏమా కథ? అంతేనా నువ్వడిగేది.

సత్యం : (కృష్ణని ఉద్దేశించి) క్రూడ్ ఫెలో!

కృష్ణ : చాలించండి చాలించండి, "సత్యమేవ జయతేగారూ!" మీ పాటి కల్చరు మాకు లేకపోలేదు.

సుందర : [ఇంతకీ మాలతెవరు?] నాకు చెప్పేరుకారు. చెప్పిలేరా లిప్పుడు.

మధు : మాలతి నన్ను లవ్ చేసిందండీ.

సత్యం : సిగ్గులేదూ, వెధవా, చెప్పకుండికి?

మధు : సిగ్గెందుకూ? నాదేం తప్పులేదు.

కృష్ణ : మాలతి మా జూనియరు. అసలే వెర్రిది.

మధు : వెర్రిదా?!!

కృష్ణ : ఎంత వెర్రిది కాకపోతే నిన్ను లవ్ చేస్తుంది? ఒరే, సుంకర్ ఆ వెర్రిది వీణ్ని లవ్ చేసింది. వీడికోసం మొదట బీచికొచ్చిందీ, తరువాత వీడితో సినిమాకొచ్చింది. ఆఖరికి ఇంటికొచ్చి పెళ్లాడమని కూర్చుంది. దాన్తో ఈ వెధవ తారెత్తిపోయేడు. తారెత్తిపోయి కిస్తా ఇచ్చేసేడు.

సుందర : ఆఖరికి 'కిస్తా' ఇచ్చేసేడన్నమాట! శభాష్ మిస్టర్ మధూ!

మధు : వీడి సలహాకూడా నేను పాటించానో లేదో అడగండి. అలా చెయ్యాలీ అని వీడే అంతా చెప్పేడు.

కృష్ణ : వెధవా! నువ్వడిగితే చెప్పేనా? అడక్కుండా చెప్పేనా?

సత్యం : ఒకణ్ని మించిన రాస్కెల్ మరొకడు.

కృష్ణ : ఆఖరి కేంచేసేడో తెలుసా?

సుందర : ఎలా ఒదుల్చుకున్నాడు?

కృష్ణ : "మా అమ్మ ఒద్దంది, నన్నేం చేయమంటావ"న్నాడు. ఆ పిల్ల ఇంటికొస్తే చాలు, ఇంట్లోంచి పీనుగు పోయినట్టు ఏడుస్తూ కూర్చునేది వీళ్ళమ్మ. దాన్తో పిల్ల బాజోట్! తిన్నగా వెళ్లిపోయింది అదే వెళ్లిపోడం...

సత్యం : ఎక్కడకని అడగండి.

సుందర : ఎక్కడికి ?

సత్యం : పిచ్చాస్పత్రికి. అంత రాస్కెల్ వీడు! వీడికి (కృష్ణని చూపించి) ఆ రాస్కెల్ సలహా! చాపకింద నీరొౕకడు, జేబులోని తేలొౕకడు. బాగా పెట్టుకున్నారు, వెధవల్లారా, పేర్లు! మాలతంటే వీడికి ఇష్టమేనట! కాని అమ్మంటే ఎంతో భక్తిట. మాలతిని చేసుకుంటే, అమ్మ నూతిలో పడిపోతాన్రా నాయనా, అందిట. అలా అని చెప్పి వాళ్ళమ్మ నూతిలో పడిపోయినట్టు, కాటికావిణ్ని మోసుకుపోయినట్టూ, అక్కడావిడ కాలి బూడిదై పోయినట్టూ వలవల ఏడ్చేసేడు, వెధవ! ఇలాటి వెధవల్ని షూట్ చెయ్యాలా ఒద్దా ?

సుందర : నువ్వు 'సిల్లీఫెలో' విరా సత్యం! మధ్యని నీ కెందుకంత కోపం ?

కృష్ణ : హియర్ హియర్!

మధు : ఈ వెధవకి నే నంటే జెలసీ!

సత్యం : ఈసారి 'జెలసీ' అన్న మాటన్నావంటే తంతాను. మాలతి అక్కడ పిచ్చాస్పత్రిలో రోజూ ఏం చేస్తూందో తెలుసా? ఇవిగో మధూగాడి గుడ్లు! పీకేస్తాన్ పీకేస్తాన్ అంటూ గోడలు బక్కి రేస్తోందిట.

కృష్ణ : ఓర్ నాయనో! నువ్వక్కడి కెళ్ళకురా మధూ!

మధు : నాన్సెన్స్! లవ్ చెయ్యమని దాన్ని నేనేం అడగలేదు. అదే నన్నిలా తినేసింది.

సుందర : ఒరే సత్యం! నీ గ్లాసు అలానే ఉండిపోయింది.

సత్యం : సారీ బ్రదర్ సారీ! (అంటూ తాగి) ఔను హాలులో పెద్దలు కొందరు ...

కృష్ణ : రౌను టేబిలూ చుట్టూ చేరి...

మధు : ఔన్సు గ్లాసుతో ఔనౌ నంటూ ...

సత్యం : సీదా ఖాళీ చేసేరయ్యా!... ఏమిటీ ??

సుందర : రమ్మూ! జిన్నూ! బ్రాందీ! విస్కీ!

అందరూ : విస్కీ !!

సుందర : మిస్టర్ మధూ! మరికొంచెం లాగించు గురూ!

మధు : వేయించండి. కొంచెం! చాలు! మరికొంచెం అంటారా? వేయించండయితే. ఊఁ ఊఁ! చాలు! బస్! కాని చూడండి సుందరంగారూ! మాలతి, మాలతుందే, మాలతి విషయంలో నాదేం తప్పు లేదు. నా అంతరాత్మ నడిగేను.

కృష్ణ : అడిగితే ఏమిటుంది?

మధు : 'నీదేం తప్పులేదు మధూ' అంది నా అంతరాత్మ. ఏదేమైనా నాకేం ఫరవాలేదు. నా అంతరాత్మ నన్ను తిట్టిందంటే మాత్రం మరింక నేను నేను నేను... ఏం చెప్తున్నానూ?

కృష్ణ : అంతరాత్మ తిడితే ఏమవుతుంది?

మధు : తిడితే మరింక నేను బతకలేను.

సత్యం : ఈపాటికి చచ్చిపోవలసిందయితే నువ్వు.

మధు : ఈ వెధవ సత్తిగాడి మాటలెవరూ నమ్మకండి. మాలతి పెళ్ళి చేసుకోమంది. 'కోను పొమ్మన్నాను. అలా అనడం తప్పా? ఈ సత్తిగాణ్ణి చేసుకోమంటే, కుంటాడా? మిమ్మల్ని కుంటా మంటే కుంటారా?

కృష్ణ : ఏఁ విట్రా కుంటుడం రాస్కెల్!

మధు : చేసుకో వొద్దు వొద్దంది నా అంతరాత్మ; నాదెంత మాత్రం తప్పులేదు. కావలిస్తే చూసుకోండి! నా అంతరాత్మ, క్లీన్, ఎంత క్లీన్‌గా ఉందో చూసుకోండి. మరకలేమైనా ఉన్నాయేమో భూతద్దం రప్పించి వేసి చూసుకోండి! ఈ సత్తిగాడి మాటలు నమ్మకండి.

సుందర : మిష్టర్ మధూకి అందుకుందిరా...

సత్యం : ఏమిటి?

కృష్ణ : తారా, జువ్వ !!

మధు : మీరాగండంతా! మిష్టర్ సుందర్! ఈ సత్తిగాడి మాటలు ప్లీజ్ డోన్ట్ బిలీవ్! నమ్మకండి. వీడో రాస్కెల్. వీడిబాబు చస్తే వీడి మావఁ వీణ్ణి పెంచి పోష్ పోషించేడా లేదా?

సత్యం : అయితే ?

మధు : అలా ఆగు !

కృష్ణ : ఆగివిను !

మధు : పోష్ పోషించేడు. చదువు చెప్పించేడు. కారు, కారడిగినా ఇస్తున్నాడు. కారడిగితే ఎవరు యిస్తారు చెప్పండి. మీరిస్తారా ? అరే కిసన్‌కా భయ్యా, నువ్విస్తావా ?

కృష్ణ : కారూ, పెళ్లాం – ఈ రెండున్నూ అరువు ఇవ్వబడవు. టర్మ్స్ కాష్ ! నగదు బేరం తప్ప మరో బేరం లేదు.

సుందర : అరే బాప్డర్ ! షటప్ :

కృష్ణ : మాఫ్ కీ జియె సర్‌కార్ ! కారుకాని కారు సర్‌కారు ! గొప్ప జోకు జోకేను. బ్యూటీ.

సుందర : నోరు మూస్తావా ? తన్నమన్నావా ?

కృష్ణ : శరణు శరణు.

మధు : మిలిటరీ తిరగబడితే నీకు శరణెక్కడ ?

కృష్ణ : అప్పుడు సత్యంగాడి శరణుంటుంది ? ఏంరా సత్తె ?

సుందర : వాడికే దిక్కు లేకపోతే నీకెక్కడ ?

సత్యం : ఆ వెధవ నీ కాళ్ళు పట్టుకు పిసకరిస్తాడు కాని నన్ను శరణడగడు.

మధు : వీడు – ఈ సత్యంగాడు – వీడన్నీ ఇలాటి వెధవ మాటలే ! అంటే నేనూ క్రిష్ణగాడూ నీ పైసా నీ సీసా నీ వేషం చూసి నీకు దాసులం అని వాడభిప్రాయం. వీడు రోగ్ !

సత్యం : నోరుముయ్యండి వెధవల్లారా ?

మధు : మావం మీద బతికేస్తున్నాడు కాని మావం కూతుర్ని మాత్రం పెళ్ళాడట్ట.

సుందర : వీడి మావం కూతురంటే, ఆ జాంబవతీ కన్యేనా ?

సత్యం : షటప్ !

మధు : బాగా చెప్పేరు. ఏదీ చిన్న 'షేకు !' (అని సుందరరావుతో చేతులొకసారి కలిపేడు) ఆ అమ్మాయే !

కృష్ణ : చీకటిలోనే చూడవలెను.

మధు : ముసుగువేసి చూపించవలెను.
కృష్ణ : గొరిల్లా ఆర్మీకి పంపించవలెను.
సుందర : గొరిల్లా కాదురా రాస్కెల్, గెరిల్లా గెరిల్లా!
సత్యం : మీరా పిల్లసంగతి ఎత్తేరంటే తంతాను.
మధు : మావం డబ్బుకావాలి కాని కూతురక్కర్లేదట.
కృష్ణ : దేశ్ దేశసేవ చేస్తాట్ట. అందుకోసం ఇప్పుడప్పుడే పెళ్ళి చేసుకోట్ట.
మధు : ఇలాటి కిటుకులు మనకి తెలేవుట్రా కిష్టా! ఈ సత్యంగాడి సంగతి నన్నడుగు. నే చెప్తాను. వీడు...
కృష్ణ : దుర్మార్గపు వెధవ.
మధు : కాదు. ఓర్వలేని వెధవ.
సత్యం : ఒప్పేసుకున్నాను. చాపకింద నీరుగాళ్ళనీ, జేబులో తేలుగాళ్ళనీ చూసి నేను ఓర్వలేను
మధు : ఒప్పుకోక ఏంచేస్తావు?
కృష్ణ : ఒరే సుందర్! నేనోటి చెప్తాను విను. నువ్వూ నేనూ సత్తిగాడూ ఎప్పటి స్నేహితులం? అయిదో క్లాసులో,– ఆ తరవాత నువ్వు బెంగుళూరు వెళ్ళనే వెళ్ళిపోయేవు– అయిదో క్లాసులో నిన్నోసారి వాడు తన్నేడు. జ్ఞాపకం ఉందా?
సుందర : నేనుకూడా వాణ్ని తన్నేను.
సత్యం : ఉడుక్కుని రాయివిసిరి కొట్టేవు వెధవా!
సుందర : షటప్.
కృష్ణ : అయినా వీణ్ణి క్షమించి తరవాత మనతో స్నేహం చెయ్యనిచ్చేం. అవునా?
సుందర : అవును.
కృష్ణ : మనం ఫ్రెండ్స్‌వేనా?
సత్యం : కాదని ఎవడన్నాడు? మళ్ళీ మిమ్మల్ని ఎప్పుడైనా తన్నేనా?
కృష్ణ : నువ్వలా ఉండరా!
మధు : కిషన్ భయాంని మాటాణ్నీరా సత్తిగా!
కృష్ణ : ఫ్రెండ్స్‌లో మనకీ మనకీ జెలసీ ఉండొచ్చురా! నీ పొదరు

పార్లమెంటు మెంబరయేడు, లక్షాధికారయేడు. నువ్వు ఆర్మీ ఆఫీసరయేవు. కావలిస్తే రిజైనిచ్చేసి కాలుమీద కాలువేసి కూర్చోగలవు. అది నీ అదృష్టం.

మధు: కరెక్ట్!

కృష్ణ: వాడి బాబు వాడి చిన్నప్పుడే కునికేసేడు. అప్పుడు వీడు మావఁ పంచని చేరేడు. అది వాడి దురదృష్టం.

మధు: కరెక్ట్! అయినప్పుడు వాడికెందుకా జెలసీ?

కృష్ణ: ఇప్పుడు నే నున్నాను.

సత్యం: ఎందుకూ ఉండడం?

మధు: నువ్వుండ్రా సత్తిగా! చెప్పరా కిషన్! ఏమండి మిస్టర్ సుందర్!

కృష్ణ: ఇప్పుడు నే నున్నాను. నేను పాపరు వెధవని, కుచేలుడి కొడుకుని. నువ్వు రారాజు కొడుకువి, రాక్‌ఫెల్లర్ తమ్ముడివి. అయితే, నువ్వంటే నాకు జెలసీ ఉందా?

సుందర: లేదు లేదు. నువ్వు నాకు డియరెస్ట్ ఫ్రెండువి.

సత్యం: వీడు నీకు తైరుపోస్తాడు. వీడి బాబు నీ బాబుకి తైరుపోస్తాడు. తైరు అనగా మస్కా, మస్కా అనగా కాకా, కాకా అనగా క్రో కాచింగ్! అదీ సంగతి.

కృష్ణ: బాబుల సంగతి తే కొరే!

సత్యం: తెస్తాను. ఏం చేస్తావు? నీ ఫాదరు ఈ సుందరంగాడి ఫాదర్ శ్రీశ్రీశ్రీ సార్వభౌమరావుగారికి రోజూ రెండుశేర్లు చిక్కటి తంజావూరు తైరు పోస్తాడు. గోదావరి జిల్లా అసలు మస్కా రాస్తాడు. పొద్దున్నా, సాయంకాలవూఁను, రెండు పూట్లాను.

కృష్ణ: షటప్! నీ సంగతి నేను చెప్పలేనా?

సుందర: వాడి ఫాదర్ సంగతి ఎత్తకురా సత్యం!

సత్యం: ఎత్తుతాను. ఏం చేస్తాడు వాడు?

మధు: ఏం చెయ్యలేడుకాబట్టి వాడిమీద డాబు చెయ్యగలవు. అంతేనా?

కృష్ణ : నేను తల్చుకుంటే, వీడు అరనిమిషంలో మసి! అరనిమిషం పట్టదు. ఇరవైమూడుంపావు సెకండ్లలో మసి.

సత్యం : పోరా పోరా, జేబులో తేలూ! 'జేబులో తేలు' గొప్పపేరు! బాగా పెట్టుకున్నావురా!

కృష్ణ : చూడ్రా నువు మసికాకపోతేను. స్పేర్ చేసినకొద్దీ మామీద 'రైడ'యి పోతున్నావు. అరే సుదరర్! నువ్వు వాడికి ఫ్రెండు వేనా? వాడికి చనువిచ్చి నెత్తి కెక్కించుకున్నావా? అయితే, వీడికి నువ్వంటే పీకల్దాదాకా ఉంది కుళ్ళు. మీ ఫాదరు ఫార్లమెంటు మెంబరైతే వీడి ఏడుపు ఏం చెప్పను?

సత్యం : సుందరం అంటే నా క్కోపంలేదు.

కృష్ణ : కాని, వాడి నాయన్నిచూస్తే మాత్రం అక్కసు. అంతేనా?

సత్యం : అది పరమసత్యం. ఈ ఒక్కసారికి నిజం పలికేవు.

కృష్ణ : చూసేవా? మీ ఫాదరు ఓట్లు కొనుక్కున్నాట్ట. దొంగ వోట్లు వేయించుకున్నాట్ట. పేటలు పేటలుకి పీపాల్తో సారా పట్టించేసి, జయ్ కొట్టడంమాత్రం గాంధీ మహాత్మాకి జయ్ కొట్టేట్ట. శ్రీరామచంద్రుళ్లా కబుర్లు చెప్తాడు. కాని, రావణాసురుళ్లా మీ సుశీలని ...

సుందర : మా ... మా ... మా సుశీల పిన్నా?

కృష్ణ : ఆఁ, మీ సుశీల పిన్నే! ఆవిణ్ని పెంచిన వీలు చూసుకొని చిన్న పిల్లప్పుడే పాడుచేసి దగ్గిర ఉంచుకున్నాట్ట!

సత్యం : మరొక డా వయసులో ఉన్న పిల్లని పాడుచేస్తే దాన్నే— 'రేప్' – రేప్ అంటారు. పదేళ్ళు జెయిలుంది, ఆ పనికి.

సుందర : (గ్లాసు ఎత్తిపెట్టి ఒక్కసారి తాగి) నువ్వివాళ మసిరా రాస్కెల్! (అన్నాడు సత్యాన్ని ఉద్దేశించి)

కృష్ణ : మిమ్మల్ని ఎన్ని మాట లన్నాడో చూసేవా?

సుందర : నా సుశీల పిన్నిని ... మా సుశీల పిన్నిని ...

సత్యం : నీ కావిడ ఎటువంటి పిన్నిరా ఫూల్! నీ ఫాద రావిణ్ణి, గతిలేని మనిషిని చేరవేసి, పాడుచేసి సాకుతున్నాడు. నీ వయసు దావిడ.

సుందర : షటప్! నా కంటే రెండేళ్ళు పెద్ద. మా ఫాదరు ఆవిణ్ని పెళ్లాడితే ఆడతాడు. లేకపోతే లేదు. ఊళ్లో ముష్ ముష్ ముష్టివెధవలు. మా గురించి మాట్లాడ్డానికి వీల్లేదు, వీల్లేదంతే.

సత్యం : ఆడవాళ్ళని పాడుచెయ్యడం పెద్దమనుషుల లక్షణంకాదు. కావలిస్తే పెళ్ళాడమను!

కృష్ణ : ఆయన ఇష్టంవచ్చినట్లు ఆయన చేస్తారు. నువ్వెవడివి చెప్పడానికి, మధ్యని?

సత్యం : నేను సత్యాన్ని.

సుందర : నోర్ముయ్!

సత్యం : నేను నిజం చెప్తాను.

మధు : ఒహెూ! ఒహెూ!

కృష్ణ : గాంధీగారు ఆకాశంలోంచి దిగేరు!

మధు : మహాత్ములు మట్టిలోంచి పుట్టుకొచ్చేరు!

సుందర : మహాత్మా గిహాత్మా జాన్తానై! నన్ను, మా ఫాదర్ని, మా కుటుంబాన్ని, మా బంధువుల్ని, స్నేహితుల్ని, ఆశ్రితుల్ని మాలో ఎవర్నయినా సరే, ఎత్తిపెట్టి ఎదిర్చిన వాడల్లా సఫా!

సత్యం : నన్నాపడానికి నీలాటివాళ్ళు పనికిరార్రా బ్రదర్! దేవుడు దిగొచ్చినా లాభంలేదు. నువ్వెంత? నీ ఫాదరెంత? నీ ఫ్రెండ్సు ఈ వెధవలెంత?

సుందర : నిన్ను చంపేస్తాంరా రాస్కెల్!

సత్యం : షటప్ ఇడియట్! నువ్వూ నీ ఫాదరూను, మీ ఫాదరని వాడి గురించి చెప్పుకుందికి సిగ్గుపడాలి నువ్వు.

సుందర : ఒరే!

సత్యం : మీ ఫాదరు... ...

కృష్ణ : ఒరే సత్యం! నువ్వు మితిమీరుతున్నావు.

సత్యం : మితిమీరి కొవ్వుబలిసి కండకావరంతో తిరుగుతున్నవాడు,– నేనుకాదు – వాడి ఫాదరు! వాడి ఫాదరు ప్రజాద్రోహి! పబ్లిక్ ఎనిమీ నంబర్ వన్.

కృష్ణ : ఒరే సత్తిగా! డేంజరస్‌గా మాటాడుతున్నావె!

సుందర : వీడీ రోజున సఫా !

సత్యం : కాని, వీడి ఫాదరు ఎంత పార్లమెంటుమెంబరయినా, ఎంతటి పెద్దపులయినా, అమాయక వ్యక్తికి ఎన్నాళ్ళు కళ్ళు ముయ్యగలడు? ఎన్నాళ్ళు బంగారు సంకెళ్ళతో బంధించ గలడు? స్నేహితులారా, ప్రియమిత్రులారా! ఇప్పుడా సుశీలని సుందరంగాడు సాకుతున్నాడు!

మధు : ఒరే సత్యం : ఏం మాటల్రా ఇవీ (అని గాభరా పడుతాడు)

కృష్ణ : హెూరి రాస్కెల్ !

సుందర : నే... నే... నేనా? మా పె పిన్నినా? సాకుతున్నానా?!! బాస్టర్డ్! ఏమిట్రా పేల్తున్నావ్?!!

సత్యం : నేను చెప్పేది నిజం! పరమసత్యం! సుశీల పిన్నిట, పిన్ని! సుశీల పిన్నిని సుందరంగాడు సాకుతున్నాడు.

మధు : ఒరే తప్పురా సత్యం!

సత్యం : నువ్వూరుకోరా రాస్కెల్! అమాయకత్వం వీలు చూసుకొని వీడి ఫాదరావిణ్ని పాడు చేసేడు. అమాయకత్వంలోనే ఇంకా ఆవిణ్ని ఉంచేడు. అది వీలు చూసుకొని మరొక డావిణ్ని బోల్తా కొట్టించేడు. బోల్తా కొట్టించినవాడు డాకూ నంబర్ వన్! వాడి పేరు సుందరం నంబర్ టూ!

సుందర : నేనా? పిన్నిని పాడు చేసేనా? యు హెల్ పే ఫర్ దిస్! శిక్ష శిక్ష! శిక్షనుభ విస్తావు. (సీసా ఎత్తి తాగుతాడు)

సత్యం : తాగిన వెధవలా మాటాడకు!

సుందర : నన్ను వెధవన్నావ్!! నేను ఆర్మీ ఆఫీసర్ని. మా ఫాదర్ గురించి, మా పిన్ని గురించి, నా గురించి, నువ్వు... నువ్వు...!

సత్యం : నీ గురించి నేనేం అనడంలేదు. లోకంలో లక్షమంది సుందరం గాళ్ళున్నారు. నీ గురించి కాదురా బ్రదర్ నే నన్నది.

సుందర : అన్నావు నిన్ను చంపేస్తాను.

మధు : మేష్టగారూ! సుందరంగారూ! తగ్గండి.

సత్యం : అరే సుందర్ భయ్యా! నీ పేరింటిగాడు మరో డున్నాడు.

వాడు చిన్న సైజు గుండా. ఛోటా గూండా వాడు. వాడు వేరు. నువ్వు వేరు.

సుందర: నాన్సెన్స్! నోర్మూయ్, స్కౌండ్రల్!

సత్యం: నీ పిన్నిని—నీ కావిడ పిన్నీ కాదు, గాడిదగుడ్డూ కాదు—ఆవిణ్ని నీ ఫాదరు మాయచేసి మోసం చేసేడు. అలాగ్గే వాడిప్పుడు మాయచేసి మోసంచేసి సాకుతున్నాడు.

మధు: ఆ మాటలు విత్‌డ్రా చేసీరా సత్యం! చేసేస్తాడండీ సుందరం గారూ!

సత్యం: విత్ డ్రా చెయ్యను.

మధు: చేసేరా సత్యం! నీకు వెయ్యి దండాలు.

సత్యం: నేను విత్‌డ్రా చెయ్యను.

మధు: చేసీరా బాబూ! నాయన్నాయన!

కృష్ణ: విత్‌డ్రా చేసీస్తే మాత్రం? లంజకొడకా అని తిట్టేసి లెంపలేసుకుంటే తీరిపోతుందా? తెలియకడుగుతాను.

సత్యం: నోరుమూసుకోరా తైరువెధవా! చంపేస్తాను.

సుందరం: వాణ్నా బెస్ట్‌ఫ్రెండ్! నువ్వు రాస్కెల్‌వి. నా 'ఎనిమీ'వి. శత్రువ్వి!

మధు: ఒరే విత్‌డ్రా చేసీరా! సత్యం! బాబ్బాబు!

సత్యం: షటప్! లెఫ్టినెంట్ అయితే నాకేం భయం అనుకున్నావా? లక్షమంది ఆర్మీ ఆఫీసర్లు నాకాలికింద బలాదూర్!

సుందర: (విస్కీ సీసా ఎత్తిపెట్టి గడగడతాగి) ఆఖరి సారడుగుతున్నా నోరే!

సత్యం: నీ ఆర్మీ ఆర్మీ అంతా నా కాలికింద బలాదూర్! నువ్వు నీఫాదరు నీ ఆర్మీ! అన్నీ, అంతా ఉఫ్ఫున ఊదేస్తాను. తోకలు పట్టుకు గిరగిర విసిరేస్తాను. డర్టీ డాగ్స్! బివేర్! ఖబడ్దార్!

సుందర: సత్యం!!!

మధు: ఒరే సత్యం, బాబూ బాబూ!!

సత్యం: నోర్మూయ్యండ్రా రాస్కెల్స్! మీరంతా రాస్కెల్స్! ఓత్తి రాస్కెల్స్!

సుందరం : చంపేస్తావ్రా ! నిన్ను చంపుతాను.

సత్యం : ఒరే సుందర్ ! నువ్వు మంచివాడివే. మీ ఫాదరు పాడుచేసే జ్ఞిన్ను. కొంతవరకూ|ఖాకీడ్రెస్సు పాడుచేసింది. మరి కొంత మటుకు ఈ వెధవ క్రిష్ణగాడు ఈ విషపు వెధవ పాడుచేసేడు. అంచేత అలాపాడయేవు.

కృష్ణ : "ఆఖరికి పింతల్లిని తగులుకున్నావు" అని ఆ మాటకూడా అను ! ఊఁ, అదికూడా అను ! భయపడతావేం ? అను !

సత్యం : నిజం అయితే చెప్పడానికి భయపణ్ను.

సుందర : నీకింక ఛాన్సులేదురా సత్తిగా ! ! చంపి తీరుతాను.

సత్యం : పోరా బేకూ ! నీతో నాకు మాటలేవిఁటి ? (అని పక్కకి నడిచేడు.)

సుందర : ఆగరా ! స్ స్ స్కాండ్రల్ ! ఆగు.

సత్యం : పోరా పోరా (అంటూ పక్కకి వెళ్ళిపోతాడు)

సుందర : (విస్కీ పూర్తిగా సీసాలోంచి ఖాళీచేసి, రెండో దాఁట్లోంచి కొంతతాగి, ఒక్కక్షణం ఇటూ అటూచూసి) ఆగరా స్ కౌండ్రల్ ! ఆక్క పో పో పోతే చ్చంపుతాన్ ! (అంటూ సత్యంవైపు పరిగెట్టేడు, చేతిలో విస్కీ బాటిల్ పట్టుకొని)

మధు : సుందరం ! మిస్టర్ ! మేష్టగారూ !

కృష్ణ : ఒద్దురా సుందర్ ! నువ్వేం అనకు. మీ ఫాదర్తో చెప్దాం. ఒరే సుందరం.

(అని ఇద్దరూ పరిగెట్టి ఆ పక్కనే ఆగిపోయి కళ్ళూ, చెవులూ మూసుకుంటారు. పక్కన విస్కీ సీసాతో తలమీద బలంగా కొట్టిన చప్పుడౌవుతుంది. పగిలిన సీసాపిడి చేత్తోపట్టుకొని, పక్కవాటుగా నడుస్తూ సుందరం తిరిగివస్తాడు. తలంట నెత్తురు కారుతూండగా "దొంగదెబ్బ ! దొంగదెబ్బ ! రాస్కెల్ ! రా ... రా ... రా ... రాస్కెల్ !" అని పక్కదాకావచ్చి సత్యం పడిపోతాడు.)

సుందర : బాస్టర్డ్! నీచవు వెధవ. చంపితీరుతాను!

కృష్ణ : సుందరం! ఏం చేసేవు? ఘోరం ఘోరం! రక్తం! సత్యం! ఒరే సత్యం! అమ్మో! నెత్తురు!

మధు : బాబూ బాబూ బాబూ! నే చూళ్లేను.

కృష్ణ : ఒరే సుందరం! రాస్కెల్ (అనిగట్టిగా ఊపి) ఏం చేసేవో తెలుసా? రక్తం రా! చూడ్రా చూడ్రా! అమ్మో రక్తం! వాటర్ బాటి లేదీ? ఏదీ ఏదీ? ఆఁ ఇదిగో! (అని వాటర్ బాటిల్లో నీళ్లని సీదాగా సత్యం ముఖంమీద పోస్తాడు. నీళ్లన్నీ పూర్తవగానే సత్యం కూడా పూర్తవుతాడు) ఒరే సుందరం! చచచచ్చిపోయేడ్రా! (దూరాన్న మిల్లుకూత వినపడుతుంది.)

సుందర : (చేతిలో సీసాపిడిని కింద జారవిడిచి తలపట్టుకుంటాడు.)

మధు : (మిల్లుకూత విని) అదేమిటి? ఎవరో ఏడుస్తున్నారు.

కృష్ణ : మిల్లు కూతరా, వెధవా! నువ్వేం గోల చెయ్యకు.

మధు : (వణుకుతూ) నేనేం చె చెయ్య లేదు. నాకేం తెలీదు.

కృష్ణ : ఊరుకోరా బాబూ! కొంప మునిగింది.

మధు : ఊరుకుంటాను. నాకేం కనిపించలేదు. నేనేం చూళ్లేదు.

కృష్ణ : నేనూ ఏం చూళ్లేదు! మనకేం తెలీదు. ఇక్కణ్నించి పోదాం! రారా సుందర్! రా పోదాం!

సుందర : సత్యం, సత్యం! సత్యం ఎక్కడ?

మధు : ఏమయేడో ఏమిటో నాకేం తెలీదు. నే పోతాను. నేను పారి పోతాను. (అంటూ కదలబోతాడు.)

కృష్ణ : ఎక్కడకి పోతావురా, వెధవా! ఆగలాగ!

మధు! మా అమ్మ బెంగపెట్టేసుకుంటుంది. ఇంటికి పోతాను.

కృష్ణ : కదిలేవంటే చంపేస్తా నొరే!

మధు : వెధవా! నువ్వే అంతా చేసేవు!

సుందర : ఏఁ విఁ టి? ఏం జరిగింది? సత్యవేఁడీ? అదేమిటా నెత్తురు! సత్యవేఁ? నేనే చంపీసేనా? నేనే?? చంపీడవేఁ???

మధు : గట్టిగా అనకండీ బాబూ బాబూ (అంటూ మళ్ళీ చెవులు మూసుకుంటాడు.) ఇంటికి పోదాం రా క్రిష్ణా ! ఇప్పుడెలాగ ? అరు మైళ్లుంది. ఎలా వెళ్లడం ?

సుందర : గుడ్ గాడ్ ! గుడ్ గాడ్ ! ఘోరం ఘోరం ఘోరం చేసేను.

మధు : నాకు డ్రైవింగ్ రాదు. ఎలాగ ? సుందరంగారూ ! కారెక్కండి. పోదాం పోదాం !

కృష్ణ : (వాటర్ బాటిల్ కిందని పడేసి) వాడిప్పుడు ఏ చెట్టుకో పెట్టేస్తాడు.

మధు : మరైతే ఎలాగరా బాబూ ! ఎలాగండీ సుందరంగారూ !

సుందర : నన్ను మాటాడించకండి. నన్ను మాటాడించొద్దు.

కృష్ణ : సుందరం సుందరం ! పోదాం వేగిరంరా ! రారా మధూ పోదాంరా ! నే డ్రైవ్ చేస్తాను. రండిపోదాం.

మధు : నీకు డ్రైవింగొచ్చా ? ! అమ్మ బతికేం. రండిపోదాం అయితే ! సుందరంగారూ ! మేవేం చూళ్లేదు. ఇక్కడికి మేం రాలేదు. మాకేం తెలీదు. రండిక పోదాం.

సుందర : ఎక్కడికి ? స్టేషన్కా ? పోలీసులకి నన్నప్పచెప్తారా ? గుడ్ గాడ్ ! నేరాను.

కృష్ణ : అక్కడక్కాదురా వెధవా ! ఇంటికి పోదాం ! మీ ఫాదర్తో అంతా చెబ్దాం. ఇంటికి రా ! కారెక్కిపోదాం ! రా !

సుందర : మా ఫాదరు ఊళ్ళోలేడు. నేరాను. రాన్రాను.

కృష్ణ : ఈపాటికి రావాలి. మీ ఫాదరూ మా నాన్నా ఇద్దరూ కలిసే వెళ్ళేరు. మధ్యానం ఒస్తావన్నారు. ఈపాటి కొస్తారు. రా ! వెళ్దాం. పదరా మధూ ! రారా సుందరం ! ఆయనంతా సరి చేస్తారు ! రండి !

(అమ్మో అమ్మో అనుకొంటూ మధుసూదనరావు, గుడ్ గాడ్ అనుకొంటూ సుందరరావు రెండో పక్కకి నడుస్తారు. వాళ్ళ

వెనకనే కృష్ణారావుకూడా వెళ్ళి మరొక అరనిమిషం పోయేక తిరిగి తొందరగా వచ్చి, వాటర్ బాటిలూ, తుపాకీ, ఒక విస్కీ సీసా తీసి పట్టుకుంటాడు. పట్టుకుని తిరిగి తొందరగా వెళ్లి పోతాడు. తరువాత మళ్ళీవచ్చి సోడాబుడ్లూ టంబ్లర్సూ పట్టుకు పోతాడు)

2

సార్వభౌమరావు ఇంట్లో అతని పడకగది. పందిరి మంచం ఉంటుంది. గోడని ఒక నిలువుటద్దం, ఒక గోడగడియారం ఉన్నాయి ఒకవార బీరువా ఒకటుంది. ఎడమపక్కని మరో గదిలోకి ద్వారం ఉంది. కుడివైపున ఈ పడకగదిలోకి పైనించి ప్రవేశం ఉంది. గదియొక్క మిగతా అలంకరణంతా ధనికులూ, సరసులూ అయినవారి పడగ్గదుల అలంకరణలా ఉంది. ఒకవార మేజా, దానిపక్క రెండు కుర్చీలూ ఉన్నాయి ఒక వాలుకుర్చీ కూడా ఉంది. మేజామీద ఫోన్ ఉంటుంది. సమయం సుమారు పన్నెండుగంటల సమయం. పన్నెండింకా కొట్టలేదు.

పైనుంచి పడగ్గదిలోకి, ఏదో ఆలోచిస్తూ ప్రవేశిస్తుంది సుశీల ఆమె వెనకనే సోమసుందరరావు పిల్లిలా అడుగులు వేస్తూ వచ్చి ఆమె కళ్ళు మూస్తాడు. మూసినచేతులు తీసేడానికి ఆమె ప్రయత్నిస్తుంది.

సుశీల : (తుళ్ళిపడి) ఎవరు? ఎవరు?? (అని చేతులు తీసేడానికి ప్రయత్నిస్తుంది.)

సోమసుందరరావు : చెప్పుకోవాలి! (నెమ్మదిగా, గొంతుక మార్చి అంటాడు.)

సుశీల : (మూసిన చేతుల్ని బలంగా లాగేసి, సోమసుందరరావు వైపు తిరిగి క్షణం నిర్ఘాంతపోతుంది. తరువాత గాభరా పడుతుంది) సుందరం!!

సోమ : ఏవిఁటూ గాభరా? సుశీల్ని చూడ్డానికొచ్చేడు సుందరం! ఏం? రాకూడదా?

సుశీల : వేగిరం వెళ్లిపో!!

సోమ : సుశీలా! ఇవాళ నిన్ను తీసుకుపోడాని కొచ్చేను. నువ్వు లేన్ది నే వెళ్ళను.

సుశీల : వేగిరం వెళ్లిపో సుందరం!

సోమ : వెళ్ళను.

సుశీల : ఇప్పుడాయనొస్తారు.

సోమ : ఎవడొస్తాడు?

సుశీల : బావగారొచ్చేస్తారు. వెళ్లిపో వేగిరం. ఆయన రాకముందే వెళ్లు! వెళ్ళవా?!

సోమ : బా-వ-గా-రు! ఇదిగో సుశీలా! ఏడాదయింది. ఇంకె న్నాళ్ళు దాస్తావ్? దాస్తే అది న్యాయంకాదు. వాడు మంచో డన్నావు. సరే ఒప్పుకున్నాను. మంచోడికి అన్యాయం చెయ్యడం మరీ మంచిదికాదు. ఇవాళ నిన్ను తీసుకుపోడాని కొచ్చేను. ముసిలాడితో ఇవాళ చెప్పి. "ఇదిగో! సర్వభౌం రావుగారూ, బావగారూ! నువ్వంటే నాకు విస్వాసం ఉంది కాని ప్రేమలేదు. అంచేత ఇదిగో మా సుందరంతో వెళిపోతు న్నాను" అని చెప్పి! దాగుడుమూతలెన్నాళ్ళు? నువ్వు చెప్ప లేకపోతే నే చెప్పేస్తాను. రానీ, ముసిలాణ్ణి రానీ! అందాకా నే వెళ్ళను (అని జోళ్ళు విప్పేసి మంచంమీద కూర్చుంటాడు.)

సుశీల : ఒద్దు సుందరం! ఒద్దొద్దు. ఇప్పుడుకాదు. తరవా చ్చెప్పొచ్చు. నన్నల్లరిపెట్టకు. నీకిది న్యాయంకాదు. నేనొస్తాను. తప్పక వస్తాను. ఇప్పుడాయన్తో నే చెప్పలేను. నువ్విక్కడ కూర్చొని నా పీకలమీదికి తేకు. నా మాట మన్నించు. సుందరం! వెళ్లు!

సోమ : (మంచంముందున్న స్టూలుమీద విప్పిన జోళ్ళు అక్కడే అలాగే వదిలేసి, మంచంమీంచి లేచి) సుసీలా! నీ మాటలు వింటూంటే నాకలా వినాలనే ఉంటుంది. విన్నాక మరి నీ కెదురు చెప్పలేను.

సుశీల : సుందరం! వేగిరం వెళ్ళిక్కణ్ణించి, నీకు పుణ్యం ఉంటుంది. ఆయనిప్పుడొచ్చేస్తారు. నా మాట విను. వెళ్ళిపో! నీకు కాలేజీ లేదా? కాలేజీకి వెళ్ళిపో! చదువిలా ఎగ్గొట్టకూడదు.

సోమ : కాలేజీలేదు, గీలేజీలేదు. నీతో అన్ని సంగతులూ చెప్పేద్దామని వచ్చేను. ఇష్టం ఉంటే ఒద్దువుగాని లేకపోతే లేదు. మాట్లాడ్డానికైనా నాతో రా ఇప్పుడు.

సుశీల : ఇప్పుడుకాదు. ఇక్కడొద్దు. నువ్వు కాలేజీకి వెళ్ళిపో!

సోమ : ఇవాళాదివారం. కాలేజీ ఉండదుకద. అయినా నాకు చదువొద్దు, నాకది రాదుకూడాను. నిజం చెప్తున్నాను.

సుశీల : అలా అనకు. చదువుకో. వెళ్ళు! వెళ్ళు బాబూ!

సోమ : చదువున్నా లేకపోయినా నాతో ఒచ్చేస్తావా?

సుశీల : ఒస్తాను తరవాత మాటాడదాం. ఇప్పుడు వెళ్ళిపో!

సోమ : (నవ్వుతూ) సెబాస్! ఒస్తావా?! మరి నువ్వుంటే నాకు చదువక్కర్లెదు. "చదువూ! నీకు గుడ్‌బై! టాటాలలా" అంతే! మా ఫ్రెండు జానీగాడున్నాడు...

సుశీల : సుందరం:

సోమ : ... వాడికి లాటరీ బల్లుంటే పెళ్ళాం కూడా అక్కర్లేదు. అలా, నువ్వుంటే నాకింకేం అక్కర్లేదు. నువ్వు నా లాటరీ బల్లవి!

సుశీల : సుందరం! పోలిపిల్లి వింటాడు. ఒస్తాడో ఏమిటో?

సోమ : వాడెవడు? మీ నౌకరేనా? ముసిలాడు ముందు వరండాలో పడుకున్నాడు. మరేం భయంలేదు.

సుశీల : కాసేపట్లో బావగారొస్తారు. వచ్చే వేళయిందప్పుడే:

సోమ : ముసిలాడు నీకు బావెలా అవుతాడు? పెంచినవాడు తండ్రి అవుతాడు. పెళ్ళాడేవాడు బావవుతాడు. వాడు కాదు నీ బావ నేనూ!

సుశీల : సుందరం! మెల్లిగా, మెల్లిగా మాటాడు.

సోమ : (మెల్లిగా) నువ్వు నా లాటరీ బల్లవి. నా కోవా బిళ్ళవి. నా జున్ను ముక్కవి.

సుశీల : ఆయనొచ్చేస్తారు. ఏమిటీ మాటలు!!

సోమ : నువ్వు జమునాకీ రాణివి! నేను రాధాకా రాజుని! నేనిస్పేటానుని! నువ్వు ఆ తీను రాణీవి!

సుశీల : సుందరం! ఏఁవిఁటీ రౌడీ మాటలు!

సోమ : నేను రౌడీల రాజుని, రాపోదాం! ఇన్నాళ్ళూ రౌడీల రాజునే! కాని మరింక అలా ఉండను. ఇప్పుడే పోదాం. నీ కోసం మారిపోతాను. ఉద్యోగం చూసేను. రేపు ఫస్టుతారీకు నుంచీ స్టార్టింగ్!

సుశీల : ఉద్యోగం ఏఁ విఁ టీ? ఎవరికి?

సోమ : నాకే! ఇన్నాళ్ళూ బేవార్సుగా తిరిగీసేను, ఇప్పుడింక అలాక్కాదు. మెకానిగ్గా పనిచెయ్యగలను. చేస్తాను. రేపుఫస్టునించీ రెడీ బాటరీలో ఉంటాను.

సుశీల : మెకానిక్ ఏఁవిఁటి? రెడీ బేటరీ ఏవిఁటి? చదువుకోవా ఏఁవిఁటి?

సోమ : చదువుకోను. నువ్వంటే నాకు చదువక్కర్లేదు. రా పోదాం. రా వేగిరం! సుశీలా, రా! ఒస్తా నన్నావు. రా. రఁయ్ఁ మని ఎగిరి పోదాం. రా!

సుశీల : ఎగిరిపోదాం. ఇప్పుడు కాదు. అసందర్భంగా మాటాడకు. తరవాత మాటాడుకుందాం.

సోమ : ఎప్పటి కప్పుడు అలానే అంటున్నావు. ఏదీ తేల్చవు. ఇప్పుడిప్పుడు, ఒచ్చేస్తా నన్నావు. మళ్ళీ ప్లేటు ఫిరాయిస్తున్నావు. సుశీలా! రా! ప్లేటు మార్చకు. రా నాతో.

సార్వభౌమరావు : (ఇంట్లో, కొంతదూరం నుంచి) అప్పన్నా! నూకరాజూ! ఎక్కడర్రా, రాస్కెల్స్!!

సుశీల : చచ్చేను. ఆయ నొచ్చేరు!!

సోమ : నాతో ఒచ్చి!

సుశీల : అమ్మో! రాను! నువ్వెళిపో! నా మాట విను! నన్ను చంపేకు!

సోమ : రావా?

సుశీల : రాను. తరవాత మాటాడదాం.

సోమ : రావా ? నన్ను చూస్తే ఇష్టవేఁ నన్నావు ! రా సుశీలా !
సుశీల : వేగిరం వెళిపో బాబూ !
సోమ : రావా ? నాతో రావా ?
సుశీల : రాను.
సోమ : ముమ్మాటికీ, రావా ?
సుశీల : రాను. ఇప్పుడ్రాను. అయనొచ్చేసేరు. సుందరం !
సోమ : హాయిగా ఉండొచ్చు. రా పోదాం. ఒస్తానన్నావు ! రా పోదాం.
సుశీల : ఇప్పుడు కాదు.
సోమ : ఇప్పుడు అటో ఇటో తేల్చుకో లేద్దానివి మరెప్పుడూ తేల్చుకో లేవు. నామాట విని నాతో ఒచ్చి ! నీ కోసం మంచివాణ్నవుతాను. రా పోదాం ! ఇక్కడుండొద్దు. రా పోదాం ! నేనంటే ఇష్టవేఁకదా ? మరి రాపోదాం ! సుశీలా రాపోదాం ! పని చెయ్ అంటే పని, చదువుకో అంటే చదువు – ఏచ్చెయ్యమంటే అదే చేస్తాను. రాపోదాం ! నువ్వు ప్రేణాలిమ్మంటే రైట్ కరెక్టనేసి ఇచ్చేస్తాను. రా పోదాం ! సుశీలా, రా పోదాం రా ! సుశీలా ! !
సుశీల : వెళ్ళిపో సుందరం, నామాట విను. ఆయనొచ్చేస్తారు.
సార్వభౌమరావు : (ఇంకా దూరంనించే) సుశీలా !
సుశీల : అరుగో ! !
సోమ : రావా, అయితే ?
సుశీల : నాకేద్దారి ? ? ఎలా ఇప్పుడు ? ?
సోమ : రావుకదూ, సుశీలా ?
సుశీల : రానురాను ! రాను.
సోమ : ముమ్మాటికీ రావుకదూ ?
సుశీల : తరవాత మాటాడదాం. ఇప్పుడ్రాను.
సోమ : తరవాత మాటాడతావు. ఇప్పుడు రావు. అంతేనా డార్లింగ్ ! నీకీ మేడా, ఈ గదీ, ఆ పరుపు – ఇవి కావాలి. అప్పుంటేనే నేను కావాలి. ఏం అంతేనా ?

సుశీల : నన్నిలా చంపేకు సుందరం ! ఇది న్యాయంకాదు.
సోమ : అలా అయితే, రైటో! గుడ్ బై! టటా! లలా! (అంటూ పైకి వెళ్ళబోయేడు)
సుశీల : (అతణ్ని పట్టుకొని) కొంపముంచేవు. అలా ఒద్దు.
సోమ : నన్ను వెళ్ళనీ ! ఎక్కడికెలా వెళ్తేనేవిఁటి ?
సుశీల : నీకు పుణ్యం వుంటుంది. అలా మాటాడకు.
సార్వ : (దగ్గర్నుంచి) సుశీలా !
సుశీల : ఏందారి భగవంతుడా ? !
సోమ : (పక్కగది చూపిస్తూ) ఆ గదిలోంచి బైటికి వెళ్ళిపోతాను ! ఏం ?
సుశీల : ఆ గదికి మరో ద్వారంలేదు. ఎలా వెళ్తావు ? వెళ్ళలేవు.
సార్వ : (పైనుంచి) సుశీలా !
సుశీల : ఒస్తున్నా ! (అని, తరవాత మెల్లిగా) చచ్చేం, సుందరం, చచ్చేం ! ఎలా ఇప్పుడు? ఆఁ !! రా ఇలారా ! ఇలారాబాబూ ! రా సుందరం ! అందాకా బతికేం. ఇలారా ! ఏమిటవుతే అవుతుంది. ఏం చేస్తాం ? ఇలారా ! (అంటూ తీసుకువెళ్ళి బీర్వా వారకి సుందరాన్ని తీసుకువెళ్లి) ఉండు, అలా ఉండు. కనిపించొద్దు ! అందాకా అలా ఉండు. నన్ను రక్షించు.
సార్వ : సుశీలా (అంటూ గదిలోకి వస్తాడు)
సుశీల : బీర్వా దగ్గర్నించి హడావిడిగా ముందుకొచ్చి) వచ్చే వచ్చే !
సార్వ : ఒక్క రాస్కెల్ కూడా కనిపించడే ?
సుశీల : రాస్కెలెవరు ? ఎవరూలేరే ! ఏఁమిటిఁ పార్వ ... ...
సార్వ : ఎవరూలేరేమనే అడుగుతున్నాను. అప్పన్నేడి ? నూకరాజేడి ? పోలిపిల్లేడి ? వెంకమ్మేది ? ఎవరూ కనిపించరేం ? ఎక్కడ చచ్చేరంతా ? ?
సుశీల : నౌకర్ల మాటా అడుగుతున్నారు ? ఏఁవిఁటో అనుకున్నాను. వాళ్లంతా – ఏదో పండుగుటు; కుంచాలమ్మ పండుగుట– పండుక్కి తీర్థానికి వెళ్తాం, రామన్నారు. పోలిపిల్లి ఉండాలే ! వరాండాలో లేడూ ?

సార్వ : ముసిలివెధవ ! పడుక్కునుంటాడు. జీతందండుగ ! మంచికి పోతే ఇంతే !

సుశీల : నే చూసుకోలేదు. ఉన్నాడుకదా అనుకున్నాను.

సార్వ : తలుపులన్నీ తెరిచికూడా ఉన్నాయి. ఏ దొంగ ప్రవేశిస్తే ఎవరు చూద్దురు ? నువ్వేం చేస్తున్నావు ? అన్నిసార్లు పిలిచేను.

సుశీల : ఏంలేదు. ఇప్పుడే ఇలా ఒచ్చేను. ఏదొంగొస్తాళ్ళెండి. ఉండండి. మీకు పళ్లరసం తెస్తాను. లేకపోతే, మీరూ కిందికి రండి.

సార్వ : తరవాత స్నానానికి దిగాలికదా. వేణ్ణీళ్ళున్నాయా? లేపోతే వాణ్ణి పెట్టమను. పళ్లరసం వేగిరం తీసుకురా.

సుశీల : తీసుకొస్తా. పోనీ మీరూ కిందకి రాకూడదూ ? ఎలా అలిసిపోయున్నారో !

సార్వ : అలసిపోయున్నానని చూస్తూ, మళ్ళీ కదలమంటా వేమిటి ?

సుశీల : రసం తెస్తానుండండయితే.

సార్వ : చప్పున.

సుశీల : ఇదిగో వెళ్తున్నా. (అంటూనే కొంచెం ఆందోళనతో సార్వ భౌమరావు వెనక్కు బీర్వావైపు చూస్తుంది)

సార్వ : ఏమిటలా చూస్తున్నావు ? (అంటూ తనుకూడా వెనకకి తిరిగి చూస్తాడు)

సుశీల : ఏంలేదు (అని గాబరగా) ఒస్తానుండండి.

సార్వ : ఆగు !

సుశీల : (గాబరా పడుతుంది) ఏమిటి ? ఏమిటయింది ?

సార్వ : ఏంలేదు. ఎందుకలా గాభరా పడుతున్నావు ? (అంటూ అనుమానంగా మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగిచూసి)

సుశీల : ఏంలేదు. గాభరా పడ్డంలేదే ! ఎందుకో ఆగమన్నారు. ఎందుకు ?

సార్వ : ఏంలేదు. అబ్బాయేడీ ?

సుశీల : నే లేచేసరికే లేరు. చీకటితోటే ఎక్కడికో వెళ్ళినట్టున్నారు. ఇంకా రాలేదు.

సార్వ : ఏ షూటింగో హంటింగో అయుంటుంది. సరే వెళ్ళిరా! వేగిరం.
సుశీల : (వెళ్తోంది)
సార్వ : చూడూ!
సుశీల : (ఆగి మళ్ళీ గాభరా పడుతుంది) ఏం ఎందుకు?
సార్వ : ఎందుకలా పెద్దపులిన్చూసి బెదిరినట్టు బెదురుతున్నావు? ఏంలేదు. ఆ డ్రైవర్ని ఇంటికి పొమ్మను. నాలుగ్గంటలకల్లా మళ్ళీ రావాలన్చెప్పు. నాలుగో గంటంటే నాలుగోగంటే!
సుశీల : చెప్తా! (అని తొందరగా వెళ్తుంది)
(సార్వభౌమరావు వాణీతీసి మంచంమీద పడేశాడు. తరవాత కాసేపు అటూ ఇటూ తిరిగి, పందిరిమంచంమీద కూర్చోబోతు, అక్కడి స్టూలు మీద జోళ్ళు చూసేడు. మంచం మీది పరుపు పరీక్షగా చూసేడు. గదంతా కలయజూసేడు. బీర్వావైపు చూసి, గది మధ్యకి వచ్చి, వంగోని బీర్వాకిందకి చూసేడు. మనిషిపాదాలుకనిపించినట్టుగా సార్వభౌమరావు ముఖం చూస్తే తెలుస్తుంది. అక్కడే, అలా నిల్చోని ఆలోచిస్తూ ఉంటాడు. అంతలో సుశీల తిరిగి వస్తుంది.)
సుశీల : (గాభరాగానే) డ్రైవర్ని పొమ్మన్నాను. నీళ్ళున్నాయి. స్నానం చేద్దురుగాని రండి. అంతలో ఫ్రూట్‌జ్యూస్ రెడీ అవుతుంది. ఏం, అలా ఉన్నారు? కోపంగా ఉన్నారేం? పార్లమెంటుమీదా, ప్రజలమీదా, లేక నామీదా ఆ కోపం అంతాను? ఇంకా భోంచెయ్యలేదు. అందుకే అలా ఉన్నారు. నాకు తెలుసు. (అంటూ దగ్గరికి వెళ్ళి, అతని భుజందగ్గర తల పెడుతుంది.)
సార్వ : (ఎడంగా జరిగి) ఎవడు వాడు?
సుశీల : ఎవరు? (అంటూ బీర్వావైపుచూసి, తరవాత అటూ ఇటూ చూస్తుంది) ఎవరూ? ఎవరూ లేరే!
సార్వ : (సోమసుందరం జోళ్ళున్న స్టూల్‌ని ఫెడేల్ మని తన్ని) ఎవడు వాడు???

సుశీల : నాకు తెలేదు; నేను చూళ్ళేదు.

సార్వ : ఎవడ్రా నువ్వు?? బైటకి రారా దొంగలంజా... (అని అంటూండగానే)

సోమ : ...కొడకా! (అంటూ పూర్తిచేసి, చటుక్కున బైటకొచ్చి బైటకి వెళ్ళే గుమ్మంవైపు సార్వభౌమరావు వుండడం చూసి, రెండోపక్క గదిలోకి పారిపోతాడు.)

సార్వ : పట్టుకో! ఆపావు! (పక్క గదిలోకి సోమసుందరం వెళ్ళడం చూసి) చిక్కేడు, చిక్కేడు! తలుపు వెయ్! వెయ్ తలుపు!!! (అని ఎంత గట్టిగా, ఎంత అధికారయుతంగా అన్నాడంటే — అలా అనేసరికి, టక్కున మరబొమ్మలా ఆ గది తలుపు వేసేసి గడియపెట్టింది సుశీల. ఆ గడియ వేసేక, రెండు చేతులతో ముఖం కప్పుకుని కళ్ళు మూసుకొంది. ఏడుస్తోంది. గడియారం పన్నెండు గంటలు కొడుతుంది. పన్నెండు గంటల మిల్లుకూత కూడ వినపడుతుంది.)

సార్వ : ఎవడువాడు? (అని అటూ ఇటూ పచారుచేసి) ఎవడు వాడు? (అని అటూ ఇటూ మళ్ళీ పచారుచేసి) ఎవడువాడు, దొంగేకదూ?

సుశీల : (కాదన్నట్లుగా తల ఆడించింది)

సార్వ : రాక్షసీ!... పాపాసీ! రాక్షసీ!

సుశీల : నన్ను చంపేయండి.

సార్వ : (నొక్కుకుపోయిన కంఠంతో నెమ్మదిగా బిగించిమాటాడుతూ) నిన్ను చంపాలనే తల్చుకుంటే అదేం పెద్ద పనేంకాదు. నిన్నూ వాణ్ణీ హతమార్చాలనుంటే, నన్ను దేముడు కూడా అడ్డుకో లేడు. నేను సార్వభౌమరావుని. నిల్చున్నపాట్న ఇద్దర్నీ తీసికెళ్ళి పొయ్యిలోపెట్టి కాల్చగల్ను. నన్నడిగేవాళ్ళేడు. నేను సార్వ భౌమరావుని. మిమ్మల్ని కాలికిందవేసి జోడుతో పరపరనలిపే గలను. అది నాకేం పెద్ద కష్టమైన పనేంకాదు. ఆ పని చేస్తే నన్నడ్డగలిగినవాళ్ళేడు. నేను సార్వభౌమరావుని! (అంటూ తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ అటూ ఇటూ పెద్ద పులిలా నడుస్తూ

సుశీలని చూసి) ఎందుకా ఏడుపు ? (అంటూ ఆమె ముఖం మీది చేతులు తీసేస్తాడు)

సుశీల : (భయంతో కొంచెం ఎడంగా వెళ్తుంది)

సార్వ : ఎన్నాళ్ళనించీ ఈ నాటకం ?

సుశీల : (తిరిగి, ముఖం కప్పుకొంటుంది).

సార్వ : చేరదియ్యడం నాది తప్పు. చేరదియ్యడం నాది తప్పేనా ?

సుశీల : (అవునన్నట్టుగా తలూపుతుంది)

సార్వ : నువ్వెవర్తెవో నీ బతుకేమిటో ఆలోచించుకున్నావా ?

సుశీల : (మళ్ళీ అలాగే తలూపుతుంది. ముఖం మీంచి చేతులు తీసి నిస్త్రాణగా నిలబడుతుంది, బొన్లో ముద్దాయిలా.)

సార్వ : నీ తల్లి వంటు పుట్టి, నీ తాత వంటు పుట్టి, నీ తాత ముత్తాతలంతా వంటు పుట్టి వెధవలు! పెళ్ళయి నీ పన్నెండోయేట చచ్చిన ఆ మొగుడు వెధవ వాడు వంటు పుట్టి. నీ పద్నాలుగో ఏట నిన్ను పాడుచేసి లేవవేసుకుపోయి వెజవాడ వీధుల్లో నిన్ను తిప్పి తిప్పి అమ్మజూపి ఆఖరికి దిక్కూ మొక్కూ లేకుండా నిన్ను నడిబజార్లో వదిలివేసిన వెధవ వాడో వంటు వెధవ. అవునా ?

సుశీల : అవును.

సార్వ : తల్లి చచ్చి, తండ్రి చచ్చి, మొగుడు చచ్చి, అన్నదమ్ములంతా చచ్చి, లేవదీసుకుపోయిన వెధవ నిన్ను చావమని చెప్పి వాడెక్కడో చస్తే, నువ్వప్పుడు ఎలా ఉన్నావు ? ఇల్లులేక, బట్టలేక, బంధువుల్లేక, తిండికి బియ్యపు గింజలో అరసగం లేక స్పృహతప్పి పెంటకుప్పమీద పడున్నావు. కాకులు పొడుస్తూంటే, కాలూ చెయ్యీ పట్టుకు కుక్కలు పీకుతున్నాయి. వంట్లో రక్తమాంసాల్లేవు. కొనఊపిర్లేదు. అప్పుడు నీకెవరు సాయం చేసేరు ? దేముడు చేసేడా ?

సుశీల : (చెయ్యలేదన్నట్టు తల ఆడిస్తుంది.)

సార్వ : వాడు వెర్రివాడుకాడు. నేను వెర్రివెధవని కాబట్టి నీ యెడల దయదల్చి, నీ అవస్థకి జాలిపడి, నిన్ను చూసి కనికరించి

చేరదీసి తిండిచ్చి బట్టిచ్చి మందులిచ్చి ప్రాణంపోసి, పెంచి పోషించి పెద్దదాన్ని చేసేను. చేసేనా లేదా? దేముడు చెయ్యని పని చేసేనా లేదా?

సుశీల : చేసేరు.

సార్వ : అన్నం మెతుకు నల్లగా ఉంటుందో తెల్లగా ఉంటుందో తెలీని ముష్టిదాన్ని ఇల్లో పెట్టుకుని అన్ని ఖర్చులూ భరించి పాలూ పాయసం పోసి పెంచితే, ఈ క్షణం వరకూ నా ఖర్చు మీద పోతరించి పెరిగేవు. పెరిగి పెద్దదానివయి నీ అందం చూపించి నన్ను పాశంవేసి లాగేవు. పన్నిన వల ఇంకా బలంగా పన్ని నన్ను పర్మనెంటుగా మోసం చేదామనుకున్నావు.

సుశీల : నేను మోసం చెయ్యలేదు. అలా అనకండి. మీకు పుణ్యం ఉంటుంది.

సార్వ : నువ్వు మోసం చెయ్యకపోతే మరెవరు చేసేరు మోసం?

సుశీల : (జవాబివ్వదు.)

సార్వ : ఎవరు మోసం చేసేరు?

సుశీల : (మాటాడదు.)

సార్వ : మాటాడవేం? మోసంచేసిం దెవరు? నీ అందంచూసి, నీఅమాయకత్వంచూసి, నీయవ్వనమంతా కళ్లు జిగేల్‌మనగాచూసి, నీ బతుకంతా నాచేతిలో ఉందికదా అనే వీలుచూసుకొని, నా ఆస్తి, నా అధికారం, నా మేడా, నా కారూ చూపించి నేనే నిన్ను మోసం చేసేను. అంతేనా నీ అభిప్రాయం?... సరే... సరే... నీదికాదు మోసం! నేనే మోసంచేసేను... అవునంతేకదూ! చచ్చిన పెళ్ళాంముండ చావగా, నిన్ను నమ్మి, నీ చేతుల్లో నా ప్రాణంపెట్టి, పుస్తెకట్టి తెచ్చుకున్న దానికంటె ఎక్కువగా చూసుకొని నిన్ను కనకపు సింహాసనంమీద కూర్చోపెట్టి నేనే నిన్ను మోసంచేసేను... (అని కోపంతో) ముసిలవెధవని మూణ్ణిమషాల్లో బోల్తా కొట్టించేవని సంబరపడుతున్నావుకాబోలు. ముసిల్దయినా ఇది బెబ్బులి! పంజా విసిరేనంటే దెబ్బ కనిపించదు. మనిషి మాత్రం... డౌన్!

సుశీల : నన్ను క్షమించండి.

సార్వ : క్షమించమని అడగడానికి నీకు అర్హతలేదు. క్షమించడానికి నాకు అవసరమూలేదు. నాకు ద్రోహంచేసిన వాడికెవడికీ క్షమాభిక్ష నా దగ్గిర ఇంతవరకూ అసలుకి దొరకలేదు. కని పెంచిన తండ్రికే దిక్కులేకపోయింది. కంచంకోసం మంచం కోసం ఇంట్లోచేరి ఇంటికెసరు పెట్టబోయిన్దానికి నీకా దొరుకు తుంది నా దగ్గిర క్షమాభిక్ష !... నే నింతవరకూ పొరపడ్డాను. నీదికాదు తప్పు. నాదే తప్పు! "దిక్కులేని వెధవలందరికీ ఇక్కడే అన్నదానం, వస్త్రదానం అన్నిరకాల దానాలూ చేయ బడును" అని బోర్డు కట్టుక్కూర్చుంటే, ఆకల్తోవున్న ఆవులూ వస్తాయి, పాలకోసం పాములూ వస్తాయి. బోర్డు కట్టు క్కూర్చోడంమొదటితప్పు. కూర్చున్నాక, పాముల్ని రానివ్వడం రెండోతప్పు. కాని, ఇప్పుడు తెలుసుకున్నాను, చేసిన తప్పు లన్నీను. ఇక ముందు ఇక్కడ ఈ యింట్లో పాములకి పాలు దొరకవు. అందుచేత, పిల్లా, నీ ఆశలన్నీ అడియాసలు! ఆ పా యేడుపు !!

సుశీల : మీకు ద్రోహం చేసేను, నిజమే! మీరు నన్ను పెంటలోంచి ఏరి తీసేరు. నాకు ప్రాణభిక్ష పెట్టేరు. అంతేకాదు. కాలు కందనివ్వకుండా పట్టు తివాసీలమీదే ఇన్నాళ్ళూ నన్ను నడిపిం చేరు. కాని మీకు ద్రోహం... ద్రోహం నేను కోరితలపెట్టలేదు.

సార్వ : ద్రోహం చేసేవు కదా !

సుశీల : నేను కోరి చెయ్యలేదు. నాకు మతి పోయింది. ఎవరో మంత్రించి నట్టయిపోయింది.

సార్వ : పాలూ వెన్నా రొట్టె రోజూ పడుతూ ఉంటే, అవునవును, అలానే ఉంటుంది. మంత్రించి నట్టుగానే ఉంటుంది; మతి పోతుంది; మరింకేం కనిపించదు. కొవ్వెక్కి కళ్ళు మూసుకు పోతే కూడా అలానే ఉంటుంది. కుర్రాళ్ళూ మంచాలూ తప్ప లోకంలో మరింకేం కనిపించవు. మంత్రాలూ గింత్రాలూ నాదగ్గిర తీసిపెట్టు! మంత్రం వేస్తే డాన్స్ చెయ్యడానికి నువ్వు

పాముమైతే కావొచ్చు కాని నేను కాను. ఇది పెద్దపులి. సరిగా నిలబడు! ఊఁ! అలా వెళ్ళి ఆ ఫోన్ తియ్యి! తియ్!! తీసేవా? త్రీసిక్స్ డయల్ చెయ్యి! చెయ్! చేసేవా? ఇలా ఇయ్యి (అని ఫోన్ తీసుకొంటూ) ఇదేమిటో తెలుసా? మన గేటుకి ఎదురుగానే ఉంది. (అని ఫోన్లోకి) నేను సార్వభౌమ రావుని! ఎవరక్కడ? ట్రాఫిక్ హెడ్డువా? స్టేషన్లోంచే కార్లు కంట్రోలు చేస్తున్నావేవిఁటి? మీ 'ఎస్సయ్' ఉన్నాడా? లేడూ? మీ 'ఎస్పీ' పిలిస్తే 'లేడు'. నే పిలిస్తే 'ఉన్నాడు.' నే పిలుస్తున్నానని చెప్పు. అర్జంటు వ్యవహారం!... ఏఁవిఁరా కిష్టప్పా! ఇమీడియట్‌గా రావాలి. ఏవిఁటీ? డి. హెచ్. బి. వా? గ్రేవ్ క్రైమా? ఏదున్నా సరే, అదలా ఒదిలేసి నువ్విలా రావలసిందే! ఒరే అబ్బాయ్! నువ్వు ప్రజా ప్రభుత్వ సేవకుడివి! అవునా? ఆ సంగతి మర్చిపోకు. మరి నే పిలిస్తే నువ్వు ఒచ్చితీరవసిందే! (అని నవ్వుతో) ఎంచేతో తెలుసా? నేనే ప్రజ! నేనే ప్రభుత్వం! అంచేత!... రైటో (అని ఫోన్ పెట్టేసి) ఒస్తున్నాడు.

సుశీల : ఎవరు?

సార్వ : మామీద తిరగబడితే మా కెవరొస్తారు సాయం?

సుశీల : ఎవరు? పోలీసులా?

సార్వ : కాక మరెవరు?

సుశీల : నన్నప్పచెప్తారా జెయిలుకి?

సార్వ : చూదువుగాని.

సుశీల : మీరేం చేసినా సరే. ఉండమంటే ఉంటాను. పొమ్మంటే పోతాను. జెయిలుకివెళ్ళి ఏడవమంటే అక్కడకే పోయి ఏదుస్తాను.

సార్వ : నిన్ను జెయిలుకే పమ్మించాలనుంటే అదెంతపని?

సుశీల : బావగారూ!

సార్వ : నన్నలా పిలిచావంటే నాల్క పీకించేస్తాను.

సుశీల : బావగారూ!

సార్వ : నోర్ముయ్!
సుశీల : నన్నేంచేసినా చెయ్యండి. చదువుకొంటూన్నవాణ్ణి ముందికి పోవలసినవాణ్ణి అతన్ని విడిచిపెట్టండి. అన్నిటికీ భ్రష్టమై పోయున్నదానిని నేను. నన్ను కావలిస్తే చంపేయండి.
సార్వ : నిన్ను ఇన్నాళ్ళూ పువ్వులాచూసుకొని పువ్వుల్తోపూజించుకున్నానా లేదా ?
సుశీల : (మాటాడదు)
సార్వ : పూజించుకున్నాను నిన్ను! అవునా కాదా ?
సుశీల : అవును.
సార్వ : అదంతా నీకిప్పుడు భ్రష్టుబతుకులా తోస్తోందికదూ ?!
పోలిపిల్లి : (గదిపైనించి) అమ్మా! ఫళ్ళరసం.
సుశీల : (గుమ్మందాకావెళ్ళి రెండుగ్లాసులూ అందుకొని వస్తుంది)
సార్వ : నువ్వుతాకితే అది విషం! అలా ఉంచు.
సుశీల : (వెళ్ళి గ్లాసులు మేజామీదపెట్టి, కళ్ళు తుడుచుకొంటుంది)
పోలిపిల్లి : (పైనుంచి) బాబూ! ఇన్‌స్పెక్టరు బాబొచ్చేడు. తమరు కిందకి దయచేస్తారా ? ఆ బాబునే ఇక్కడకి రమ్మంటారా ?
సార్వ : వాణ్నిలా రమ్మను.
పోలిపిల్లి : చితం.
సుశీల : (గుమ్మందాకా వెళ్ళి నిలబడి, వుండాలా ? లేక వెళిపోవాలా ? అన్నట్టుగా చూస్తుంది.)
సార్వ : ఇక్కడ ఉండకపోతే ఎలా ? నాయకీమణి ఉండాలికదూ. అలా ఉండు. ఏదో ఒకటి తేల్చేసుకుందాం.
సుశీల : (గదిలో ఒకవార కూర్చుంటుంది.)
కిష్టప్ప : (ప్రవేశిస్తాడు. మామూలు దుస్తుల్లో ఉంటాడు) ఏం బాబాయ్! ఏమిటింత అర్జంటు వ్యవహారం ? ఇంటి కెదురుగా స్టేషనుండడం కాదుగాని నన్నిలా చంపేస్తున్నారు మీరు. అవతలక్కడ ఇంతసేపూ మా డియెస్పీ ఎలా కూర్చున్నాడో తెలుసా ? పీకలమీద మంగలి కత్తిలా కూర్చున్నాడు. అందులోనూ మనిషెలాటివాడో తెలుసుకదా ? తల్లికి మొగుడు!

సార్వ : ఇంకా ఉన్నాడా ? పోయేడా ?

కిష్టప్ప : ముప్ఫైమూడు కూనీ సలాంలు కొట్టి మరీ సాగనంపేను. ఏం చేస్తాం ? తిట్టీ తిట్లు మనసులో తిట్టేసుకోవడం, పైకి, కొట్టే సలాంలు ఖచ్చితంగా కొట్టడం ! బతుకే అది కదా !

సార్వ : అదలా ఉంచు. ఇప్పుడు...

కిష్టప్ప: అవతలక్కడ కలెక్టరు పెళ్ళానివి వజ్రాలదుద్దులు పోయేయిట. మొగుణ్ణి సతాయించినట్టు ఆవిడ నన్ను సతాయించి చంపు తోంది. పోయిన దుద్దులు "తెస్తావా తేవా" అంటూ నెత్తి మీదెక్కేస్తే ఎక్కణ్నించి తేవడం ? ఏమైనా అంటే కలెక్టరు పెళ్ళాం ! ఆవిడగార్ని చూసేరుకదూ ? ! బాబామియాగాడు ఆడవేషం వేసినట్టుంటుంది. ఆ అందానికి సాయం ఇంతకోపన్ను! (అని చూపుడు వేలు చూపిస్తాడు) మనిషి కనిపిస్తేచాలు, ఆ పళ్ళతో కటుక్కున కొరికేస్తుంది. ఇందాట్లా ఫోన్‌లో పిల్చి వార్నింగిచ్చింది–ఇవాళ సాయంకాలం లోపల ఆ దుద్దులు తెచ్చి అప్పజెప్పకపోతే, నన్ను డిస్మిస్ చేయించేస్తుందిట !

సార్వ : అంటే నువ్వేమిటన్నావు ? ... లేక నోరు మూసుకొనూరు కున్నావా ?

కిష్టప్ప : ఊరుకుంటానూ ! ఒక్కటే చెప్పేను. అమ్మా ! నీకు సార్వభౌమరావుగార్ని తెలుసుకదా అన్నాను. అంటే "తెలుసు ! తెలిస్తే ?" అంది. తెలిస్తే చాలు, మరేం లేదు, ఆయన మా బాబాయ్‌గారు, అంతే సంగతన్నాను.

సార్వ : అంటే, ఏమిటంది ?

కిష్టప్ప : అంటే, ఇంకా వేరే అనడం ఒకటా ? ! దాని కంఠ మాధుర్యం మీకు తెలుసు కదూ ? మూడు గొంతుకల్తో మాటాడుతుంది. మీ పేరెత్తే సరికి మూడుగొంతుకలూ ఒక్కసారి బన్ద్ ! ఫోను టక్కున పెట్టేసింది. అదీ సంగతి. అదలా ఫోను పెట్టే సింది, ఇంతలో రంకుమొగుళ్లా మా డియస్పీ తగులుకున్నాడు. ఇంతలో (అని నవ్వుతూ), మరేం అనుకోకండి – వాణ్ణోదుల్చు కొనేసరికి ఇంతలో మీ దగ్గర్నించి కబురు ! మరి మీ కబు

రంటే – కలెక్టర్లు అయిదుగురికలెక్టర్ల కబురు కదా! రాక తప్పుతుందా?! ఇదిగో హాజరయేం. ఏఁవిఁటి కథ?

సార్వ: ఆ గది తలుపొకసారి తెరిచి చూడు.

కిష్టప్ప: ఏగది?

సార్వ: అదిగో! ఆగది.

కిష్టప్ప: ఏఁ విఁ టుందందులో?

సార్వ: చూడు.

కిష్టప్ప: ప్రమాద వేం జరగలేదు కద?

సార్వ: ప్రమాదమైన వాళ్లాగే ఉన్నాడు.

కిష్టప్ప: ఏఁ విఁ టి? దొంగేనేవిఁటి? పట్టుకున్నారా ఏఁ విఁ టి?

సార్వ: దొంగని పట్టుకోకుండా నిన్నెందుకూ పిలవడం?

కిష్టప్ప: చిక్కేడు కద! ఎలా ప్రవేశించేడు? ఏఁ విఁ టెత్తు కెళ్తు న్నాడు? ఎవడు వాడసలు?

సార్వ: తలుపుతీసి చూడు.

కిష్టప్ప: మా పాతవాడెవడూ కాదుకద? పాతవాడే అయుంటా ళ్ళండి.

సార్వ: తలుపు తెరువు.

కిష్టప్ప: వాడిచేతిలో ఏం లేదుకద?

సార్వ: తుపాకులూ, ఫిరంగులూ వాడేం తెచ్చినట్టులేదు.

కిష్టప్ప: దెబ్బకి తుపాకీ ఫిరంగీ ఉండాలా ఏఁవిఁటి? చిన్న పెన్సిల్ చెక్కనే చాకుచాలు! ఉండండి. మా హెడ్డునుకూడా రమ్మం టాను. ఎందుకైనా మంచిది.

సార్వ: నీకు ఉద్యోగం ఇప్పించడం నా బుద్ధి పొరపాట్రా?

కిష్టప్ప: అదికాదు బాబాయ్!

సార్వ: దొంగని చూపించి అప్పజెప్తామన్నా పట్టుకోలేకపోతే నీ సాయం మా కెందుకింక? వెళ్ళి ముందు తలుపుతియ్?

కిష్టప్ప: తీస్తానుకాని మీరలా పక్కనుండండి బాబాయ్.

సార్వ: అపాటి దానికి నన్నే తియ్యమని చెప్పకూడదా?!

కిష్టప్ప: తియ్యండి బాబాయ్! నేనిలా ఇక్కడ కాస్తాను.

సార్వ : కలెక్టరు పెళ్ళాం నిన్నొట్టినే తిట్టలేదురా. (అంటూ వెళ్ళి తలుపు తీస్తాడు. తీసి) రా బైటికి!
కిష్టప్ప : మర్యాదగా ఒచ్చీరా తమ్ముడూ.
సార్వ : రా వేగిరం! రారా రాస్కెల్, రా!
సోమ : (తటాల్న బైటకివచ్చి) రాస్కెల్ గిస్కెలంటే 'జల్ జల్ రాల్తాయి దవడపళ్ళు.
కిష్టప్ప : ఎవడు? వీడా!
సోమ : రాయేసి కొడ్తే లేత చింతకాయలు రాల్తాయి చూసేవా? అలా రాల్తాయి. ఓహో! పార్లమెంటు మెంబరుగారు! ముసిలి బా... బుగారు!
సార్వ : ఏంవిఁరా కిష్టప్పా, ఫూల్! ఏం చూస్తున్నావ్?
సోమ : అరె! ఇన్‌స్పెక్టర్ కిష్టప్ప బాబేనేంటి? సివిల్ డ్రెస్సులో ఉన్నా... పోల్చలేకపోయాను. గుడ్ మార్నింగ్ సార్! నిన్న రాత్రి బర్మాదాసు కార్లో...
కిష్టప్ప : నువ్వురాబాబూ? దొరికేవిన్నాళ్ళకి!
సోమ : నిన్నరాత్రి బర్మాదాసు కార్లో ఒస్తున్నావు కదూ, కిష్టబ్బాబూ?
కిష్టప్ప : షటప్!
సోమ : కార్లో కాన్ట్రెక్సు దొరకూడా ఉన్నాడు. అవునా?
కిష్టప్ప : ముందు నువ్విక్కడ కెందుకొచ్చేవో చెప్పు.
సోమ : కారెక్కమంటే ఎక్కిపోయేవు. దిగమంటే దిగిపోయేవు. అంతేకాని ఒక్కసారి కారు చెకింగ్ చేసి చూసేవా? లేదు. దానూ దొరా నీకు గొప్ప కిస్తా ఇచ్చీసేరు. కార్లో ఏంటు న్నాయో తెల్సా? జానీవాకర్లు ఆరు!! రాత్రి నూకరాజు కంపెనీకి ఛాన్సు! కాకినాడ చిట్టి, విజయ్‌నగరం జేబి - ఇద్దర్నీ సెలక్షన్ చేసి రాత్రల్లా బుకింగు. నిన్ను ఇంటిదగ్గర దించేస్తే అదే బావుందని దిగిపోయేవు. నీకు నైట్ రౌండ్సు! వాళ్లకి నైట్ క్వీన్సు! ఇదంతా నాకెలా తెలిసిందో తెలుసా? చెప్పుకో చూదాం.

కిష్టప్ప : షటప్ !!
సార్వ : అరుస్తూ కూర్చోడమేనా, లేక వాణ్ని తీసుకెళ్ళడం ఉందా ?
కిష్టప్ప : ఇదిగో...
సార్వ : ఇదిగో అదిగో అంటూ నీళ్ళు నమల్డానికా నీకుద్యోగం ఇప్పించింది ?
సోమ : బాబు ఉజ్జోగానికి తమ్రరికమిండేసనుందేంటి ! అదాసంగతి?
సార్వ : నోరు ముయ్యరా రాస్కెల్ !
సోమ : ఇది రెండోసారి 'రాస్కెలు, మూడోసారామాట రాలిందంటే దాన్ని తిప్పి విసుర్తాను ! ఒకటోసారి వార్నింగ్ ! రెండోసారి వార్నింగ్ మూడోసారి! డవడపళ్ళు రాలింగ్ !
కిష్టప్ప : నోర్ముయ్ !
సార్వ : ఏంరా కిట్టప్పా ! అమ్ ఐ టు పుట్ అప్ విత్ ఆల్ దిస్ ? ఇదంతా పడ్డానికా నిన్ను పిలిపించింది ?
కిష్టప్ప : సారీ బాబాయ్ ! అరే సుందరం ! నువ్వు రా నాతో ! నడు ముందు !
సోమ : నడవను. ఏం చేస్తావ్ ?
సార్వ : హిట్ దట్ ఫెలో ! కొట్టు ! చంపు !
సోమ : పార్లమెంటు మెంబర్లు కొట్టమనీ చంపమనీ చెప్పకూడదు సార్ ! తప్పు తప్పు !
కిష్టప్ప : మర్యాదాగా నడ్రా, సుందరం !
సోమ : నడవనని ఓ సారప్పుడే చెప్పేను.
కిష్టప్ప : ఒరే సుందరం ! ఎదురుగా స్టేషనుంది. నువ్వెక్కడికి పోలేవు. నీ మంచికి చెప్తున్నాను. రా !
సోమ : నా మంచేదో నాకు పోలీసులు చెప్పక్కర్లేదు.
కిష్టప్ప : మంచిగా చెప్తే రాకపోతే మరింక నా తడాఖా చూద్దువు గాని.
సోమ : నీ తడాకా పిటాపురం కాంతం రోజూ చూస్తూనే ఉంది. నా దగ్గిరెందుకు ?
సార్వ : వాడితో అర్గ్యుమెంటేమిట్రా, కిష్టప్పా, ఫూల్ !

సోమ : నా పేరు చెప్పి నుకోసి రిసండా సూరి.

కిష్టప్ప : ఒరే సుందరం! పాత మేస్త్రీటు లేడిప్పుడు. ఇప్పుడింక అయిదూ పదీ జరిమానాల్తో సరిపోదు. కొత్త మేస్త్రీటు తడాఖా నీ కింకా తెలీదు కాబోలు.

సోమ : నేను తప్పేం చెయ్యలేదు.

కిష్టప్ప : తప్పు చేసేవా లేదా అన్నది వాడు చూడ్డు. వేపేంచమిమ్మంటిన వాణ్ణల్లా జెయిలుకి పంపించడమే వాడి పని.

సోమ : వాడి లోసుగేదో కనిపెట్టి నొక్కుంటాను వాణ్ణి.

కిష్టప్ప : నా మాట విని నాతో ఒచ్చి వేగిరం.

సోమ : నేనేం నేరం చెయ్యలేదు. నేరాను.

కిష్టప్ప : ఇక్కడికి రావడమే నేరం.

సోమ : తలుపులు తెరిచున్నాయి. ఎదురుగా హాల్లో పంజరంలో గువ్వ పిట్టుంది. దాన్ని లాగడానికి గండుపిల్లి ట్రయల్స్ చేస్తోంది. పిల్లిని తగిలేసి పిట్టని రక్షించడానికొచ్చేను.

కిష్టప్ప : నీ డిఫెన్స్ తరవాత చెప్పుకోందువుగాని ముందు పుర్యా దాగా నడు.

సర్వ : మెళ్లో పువ్వులదండవేసి, ఆ తరవాత కర్పూరం హారతిచ్చి. అప్పుడుకాని వాణ్ణి నువ్వు స్టేషన్‌కి తీసుకువెళ్ళవేటా? చెప్పు, మీ ఎస్‌పీకి ఫోన్ చేసుకుంటాను.

కిష్టప్ప : ఉండండి బాబాయ్! అవతల ఆడవాళ్ళున్నారుకదూ. జబర్దస్తీ చెయ్యలేకనే ఊరుకున్నానా, లేకపోతే! అందుకోసూ వీడెవడో తెలుసా? చోటా గూండాలందరికీ వీడు రింగ్ లీడరు. ఎలా దొరుకుతాడా ఎక్కడ దొరుకుతాడా అని చూస్తున్నాను. ("ఆడవాళ్ళున్నారు కదూ" అనే మాటలు విన్నాక అప్పుడు సుశీలని చూస్తాడు సోమసుందరరావు. అంతవరకూ చూడలేదు. చూసేక, వెంటనే తల తిప్పేసుకున్నాడు.)

సర్వ : అయితే... వీడు, స్టూడెంట్ కుర్రాడు కాడూ?

కిష్టప్ప : వీడా! స్టూడెంటా! సంతకం చెయ్యగలిగితే ఎమ్మే పాసయినట్టే లెక్క. వీడి వేషం చూసి స్టూడెంటును కుంటున్నారా?

కాలేజీ గేట్లు దగ్గర అలాగే పోజు కొడ్తాళ్లండి. ముద్దుల సని మాలూ, ప్రేమ పుస్తకాలూ, పువ్వుల పార్కులూ చూసి డంగై పోతారా పిల్లలు కొంత మంది. అలాంటి వాళ్ళని పడతాడు వీడు. వీడి మోడస్ ఆపరేండియే అది!

సోమ : నీ ఇష్టరీ నా ఇష్టరీ తవ్వుకోడం ఎందుగ్గాని,నడు కిష్టబ్బాబూ, నడు! మన సంగతి నీస్టేషన్లో నే తేల్చేసుకుందాం

కిష్టప్ప : అలా దారికిరా!

సోమ : దారికొస్తూనే ఉన్నాను. కాని కథడ్డం తిరిగింది. కాని కిష్ట బ్బాబూ, ఒక్కమాటు, నాది, విను!... నేను దొంగవెధవని కాను. రౌడీ వెధవని కాను. ఛాన్సిస్తే ఒకప్పుడు రౌడీలేకాదు దొంగలుకూడా మంచిదారికి రావొచ్చు!... అదీ నామాట. విన్నావా? మరింక నడు.

కిష్టప్ప : దొంగలు మంచివాళ్లవడం రామరాజ్యంలో మాట, కాని...

సోమ : మన ఏసేసు రాజ్యంలో మాటకాదు. అంతేనా? పద మరింక.

కిష్టప్ప : ఒస్తా బాబాయ్! వీణ్ని తీసువెళ్ళి మళ్ళీఒస్తాను. లేకపోతే జవాన్ని పంపిస్తాను.

సూర్య : జవానొద్దు.

సోమ : ఇదిగో! పార్లమెంటు నెంబరు బాబూ! నువ్వు మంచోడివనే ఒకరు చెప్పగా విన్నాను. నమ్ముతున్నాను. నీ ఇంట్లోకి నీపెర్మిసన్ లేకుండా రావడం తప్పే! ఒప్పుకున్నాను. అయితే అంతకిమించి నేనేం నేరం చెయ్యలేదు. ఇదిగో ఈ కిష్టబ్బాబు నన్నిప్పుడు తీసుకెళ్తున్నాడు. ఈ బాబుదేజాతో తెలుసా? కొంప తీసేకోరినిజాతి! ఇప్పుడు తీసికెళ్ళి నాకు చోరీకేసు కాదు ఖూనీకేసైనా తగిలించగలడు ఈ బాబు! అలాటి అన్యాయం ఏ జ్జరిగినా నిన్ను వేస్తాను నాకు డిఫెన్సు! అందాకా, టటా, లలా, చీరియో! (అంటూ నడుస్తాడు. కిష్టప్ప కూడా గబగబా నడుస్తాడు)

కిష్టప్ప: (గుమ్మం దగ్గర్నుంచి) ఒస్తానండీ బాబాయ్! (కిష్టప్పా, సోమసుందరరావూ వెళ్తారు)

సార్వ: వాడు—సుందరంగాడా వాడిపేరు? – ఆ వెధవ చదువుకొంటున్న కుర్రవాడని కదూ ఇంటాట్లా అన్నావు?

సుశీల: (అవునన్నట్టుగా తల ఊపుతుంది.)

సార్వ: "చదువుకొంటూన్నవాడు, ముందుకి పోవలసినవాడు" అంటూ నాతో అబద్ధాలెందుకు చెప్పేవు?

సుశీల: చదువుకొంటున్నానని (దుఃఖం అణుచుకొంటూ) అతనే – చెప్పేడు.

సార్వ: అబద్ధం అని తెలిపోయింది కద.

సుశీల: (అవునన్నట్టుగా తల ఊపుతుంది.)

సార్వ: వాడు అబద్ధాలాడి నిన్ను మోసంచేసేడు. అవునా?

సుశీల: అవును.

సార్వ: అబద్ధాలాడినవాడి నాలిక పేకించేసి వాణ్నేంచేసినా పాపం ఉందా?

సుశీల: లేదు.

సార్వ: ఒప్పుకుంటావా?

సుశీల: (అవునన్నట్టుగా తల ఊపుతుంది.)

సార్వ: తలూపడంకాదు. నోటితో చెప్పాలి. అబద్ధాలాడినవాణ్ణి ఏం చేసినా పాపం లేదని ఒప్పుకుంటావా ఒప్పుకోవా? చెప్పు. నోటితో చెప్పు.

సుశీల: (దుఃఖం దిగమింగుకొంటూ) ఒప్పుకుంటాను.

సార్వ: అయితే అలా మేజాదగ్గిర ఆ కుర్చీలో కూర్చో. ఊం. (సుశీల వెళ్ళి కూర్చుంటుంది) కాయితం కలం తియ్యి! (సుశీల తీస్తుంది) నే చెప్పింది రాయి! (సుశీల రాస్తూవుంటుంది) "మహారాజశ్రీ అయిదో నెంబరు పోలీసుస్టేషన్ సబ్ ఇనస్పెక్టరుగారికి, అయ్యా, ఈ దినం, అనగా మే నెల ఇరవైమూడో తారీఖు ఆది వారం మధ్యాహ్నం... రాసేవా? ఏమిటి రాసేవు?

సుశీల : ఈ దినం, అనగా, మే నెల ఇరవై మూడో తారీఖు ఆదివారం మధ్యాహ్నం...

సార్వ : ఆదివారం మధ్యాహ్నం సరిగా పన్నెండుగంటలకి మా ఇంట్లోకి ఎవరో కుర్రవాడు అక్రమంగా జొరబడ్డాడు. పేరడిగితే చెప్ప లేదు. ఏదడిగినా సరియైన సమాధానం చెప్పలేదు. ఎవడో, ఏమిటో మాకు అనుమానంగా ఉంది. దొంగతనానికి వచ్చి నట్టుగా...

సుశీల : (రాయడం ఆపేసి ఏడుస్తుంది.)

సార్వ : రాయి! రాస్తావా, రాయవా?

సుశీల : (రాయనన్నట్టుగా తల ఆడిస్తుంది.)

సార్వ : రాక్షసీ! నిన్నేం చేసినా పాపం ఉందా?

సుశీల : లేదు; నన్నేంచేసినా పాపం లేదు. నన్నేంచేసినా చెయ్యండి.

సార్వ : అలాంటి నీచపు వెధవతో కలిసి నాకు ద్రోహం చేసేవు. నీకు నిష్కృతి లేదు.

సుశీల : లేదు; నే చేసిన ద్రోహానికి నాకు నిష్కృతి లేదు. ఆ ద్రోహా నికి నన్నేంచేసినా చెయ్యండి. నన్ను నడివీధిలో కొరడాల్తో కొట్టించండి. దొంగతనం చేసాననో, మీకు విషం పెట్టేననో ఏదో ఒక సాకుచెప్పి నాకు జెయిలు వేయించండి. నేను చేసిన అపచారానికి ఆ శిక్షేదో నాకు వెయ్యండి. నన్ను కావలిస్తే నిప్పుల్లోకి తోసేయండి. శిక్ష భరిస్తాను. కాలి చస్తాను.

సార్వ : నువ్వా క్షుద్రపు వెధవకి లోబడి, నాకు కళ్ళుకప్పి ఇన్నాళ్ళూ ఇంత నాటకం ఆడి, ఇంత మాయచేసేవు. నువ్వు నా యెడల ఇన్నాళ్ళూ అబద్ధంగా ప్రవర్తించేవా, లేదా?

సుశీల : అబద్ధంగానే ప్రవర్తించేను. అందుకు నాకు వెయ్యండి శిక్ష.

సార్వ : ఆ వెధవ స్టూడెంటునని చెప్పుకుని అబద్ధాలాడి, నిన్ను బోల్తా కొట్టించి మోసంచేసి వల్లో వేసుకున్నాడా, లేదా?

సుశీల : వల్లోపడ్డం నాదికదా తప్పు!

సార్వ : ఒహో! అలాగైతే నీ న్యాయసూత్రం ప్రకారం, నువ్వు

నన్ను మోసం చేస్తే నీదికాదు తప్పు; ఆ తప్పంతా నాదన్న మాట. అంతేనా?

సుశీల : (మాటాడదు)

సార్వ : నువ్వు అబద్దాలాడేవు, అవునా, ఇన్నాళ్ళూ?

సుశీల : అవును.

సార్వ : అందుకు నీకేశిక్షయినా వెయ్యొచ్చు. అవునా?

సుశీల : అవును.

సార్వ : వాడిన్నాళ్ళూ నీతో ఎన్నో అబద్ధాలాడేడు. అవునా?

సుశీల : అవును.

సార్వ : అందుకు వాడికేశిక్షయినా వెయ్యొచ్చు. అవునా?

సుశీల : (మాటాడదు)

సార్వ : నువ్వు చేసిన పాపానికి ఏన్నంచేసినా చెయ్యమంటావు. వాడు చేసిన పాపానికి మాత్రం వాణ్ణేం అనొద్దంటావు. ఎంచేత?

సుశీల : (మాటాడదు)

సార్వ : ఎంచేత? మాటాడవేం?... ఇదిగో సుశీలా! అబద్దాలాడి దగా చేసినందుకు నీకూ వాడికీ తేడా ఎందుకుండాలి? మీ ఇద్దరూ కలిసి నన్ను దగాచేసేరు. మీ ఇద్దరూ కలిసి నా ఆనందానికి నిప్పు పెట్టేరు. మీ ఇద్దరూ కలిసి నన్ను ముళ్ళ గోతులోకి తోసేరు. మీ ఇద్దరూ కలిసి నాకు శాంతి లేకుండా భస్మం చేసేసేరు. మీ ఇద్దరూ కలిసి నన్ను నాశనం చేసేరు. మీకు ఏ శిక్షయినా వెయ్యడానికి నాకు అధికారం ఉంది. అధికారం ఉందా లేదా?

సుశీల : ఉంది, ఉంది, ఉంది! కాని ఆ శిక్ష నాకు వెయ్యండి.

సార్వ : సరే, అలాగే; అలాగైతే సరే! నీకు ఏ శిక్ష వేసినా ఒప్పుకుంటావు కద?

సుశీల : ఒప్పుకుంటాను. నిప్పులో దూకమంటే దూకుతాను.

సార్వ : ఏదీ ఎంతవరకూ రాసేవు? (అని ఆమె రాసి విడిచిన కాయితం చూసి) "వాడు దొంగతనానికి వచ్చినట్టుగా అను

మానంగా ఉంది కాబట్టి పోలీసువారు దర్యాప్తు చేయించవలసింది." అని రాసి పూర్తిచెయ్యి. అలా రాయి!

సుశీల : అలా రాయడం అది నాకొద్దు శిక్ష!

సార్వ : నీ చేతుల్తో వాడికి శిక్ష వెయ్యడం అది నీకే శిక్ష! నీకు ఏ శిక్షయినా వెయ్యమన్నావు. వేసేను. నిప్పులోకి దూకుతానన్నాను. అదిగో, నిప్పిచ్చేను. దూకు! ఆడినమాట తప్పకూడదు. దూకుతానన్నావు. దూకు!

సుశీల : బావగారూ!

సార్వ : నన్నలా పిలవకు.

సుశీల : బావగారూ! నన్నేం చేసినా చెయ్యండి. కాని మళ్ళీ నాచేత పాపం చేయించకండి. భగవంతుడు నన్నింక వెయ్యి జన్మలకైనా క్షమించడు.

సార్వ : భగవంతుడే నీచేత ఈ పాపం, ఏ కారణంచేతనో, చేయిస్తున్నాడని ఎందుకనుకోకూడదు?

సుశీల : భగవంతుడు పాపాలెందుకు చేయిస్తాడు? నేనీ అబద్ధం రిపోర్టు రాయనంటే నా చెయ్యిపట్టుకు రాయించలేదు కద భగవంతుడు! కాదు బావగారూ, కాదు. భగవంతుడు మనచేత పాపాలు చేయించడు. పాపాలన్నీ తెలిసో తెలియకో మనమే చేస్తాం. మీకు పుణ్యం ఉంటుంది. నాచేత మాత్రం ఈ పాపం చేయించకండి. నా చేతులు ఈ పాళాన్న నరికివేయండి. కాని నాకొద్దీ పాపం! నాకొద్దు.

సార్వ : మీరిద్దరూ కలిసి నా బ్రతుకంతా భస్మంచేసి పారేసినప్పుడు అప్పుడీన్నికు పాపం పుణ్యం అవేం కనిపించలేదు. మీకు ఏ ప్రాయశ్చిత్తం చేసినా సరిపోదని నువ్వే అన్నావు. నిన్ను కావలిస్తే చంపేసుకోండని నువ్వే అంటున్నావు. నిన్ను చంపివేయడానికి నేను రాక్షసుణ్ణి కానే! నేనంత ఘోరం తలపెట్టలేదే! కనీసం నిన్ను నా ఇంట్లోంచి పొమ్మన్లేదే! ఒక చిన్న రిపోర్టిమ్మన్నాను. వాడు నా ఇంట్లో జొరబడ్డాడా లేదా? అక్రమంగా ప్రవేశించేడు కద! అదే రాయమన్నాను. అంత

కంటేఏం రాయమన్నాను? ! అందులో తప్పేంటట కద! మరింక పాపం పాపం అంటూ గోల పెట్టేస్తున్నావు. దేని గురించి? దొంగతనం అన్నమాట గురించేనా? అంటే, వాడు మనింట్లో ప్రవేశించి దొంగతనం చేసేడని రాయమన్నానా? చేసేడని మనం అనడంలేదే. దొంగతనాని కొచ్చేడో మరెందు కొచ్చేడో మనకి తెలుసునా? తెలియదే! 'మాకు అనుమా నంగా ఉంది కాబట్టి పోలీసువారు మీరే దర్యాప్తు చెయ్యా లని' రాయమన్నాను. అదీతప్పయితే, ఇంకేమని రాయమం టావో నువ్వే చెప్పు, చెప్పు జవాబు చెప్పు! చెప్పగలవా? జవాబు చెప్పలేకపోతే నే చెప్పినట్టూ చెయ్! చెప్పినట్టూ చేస్తానని మాటిచ్చేవు. మాటతప్పి మరోపాపం కూడా చేస్తావా? చెయ్యాలనుంటే చెయ్యి. లేకపోతేరాయి! కలం తీసుకో! రెండు ముక్కల్రాయి. వేగరం! ఊఁ!

సుశీల : (కళ్లుమూసుకుని, మేజాకోసారి తలకొట్టుకొని, కలం తీసు కొని గబగబా రాస్తుంది.)

సార్వ : "దొంగతనానికి వచ్చినట్టుగా అనుమానంగా ఉంది. కాబట్టి పోలీసువారు దర్యాప్తు చేయించవలసింది"... అంతే! అంతే కదా!

సుశీల : (ఏడుస్తూ, పక్కగదిలోకి, తొందరగా వెళిపోతుంది.)

సార్వ : (సుశీల రాసిన కాయితం తీసి చదువుకొని, ఫోన్ తీయడానికి వెళ్తున్నాడు. అంతలో గదిలోకి గభాల్న వస్తారు, సుందర రావు, కృష్ణారావు, మధుసూదనరావూను.)

సార్వ : (సుశీల రాసిన కాయితం జేబులో పెట్టేస్తూ) ఏమర్రా బాయ్స్! ఏఁవిఁటి సంగతి? ఏఁవిఁటీ హడావిడంతాను? ఏఁవిఁరా అబ్బాయ్! ఎప్పుడు, మొన్నా వచ్చేవు? ఏఁవిఁటలా ఉన్నావు? జ్వరం రాలేదుకద! ఏఁవర్రా, అంతా అలా ఉన్నారేం? ఊడ్చిడ్చి కొట్టినట్టున్నా రేఁవిఁటి? ఏఁవిఁరా క్రిష్ణా? మాటాడవేం? హూ ఈజ్ దట్ ఫెలో? వాడెవడు, ఆ కొత్త కుర్రాడు? నే నెప్పుడూ చూసినట్టులేదే!

(సుందరరావు ఓవార కూర్చుంటాడు)

కృష్ణ : పెదబాబుగారూ! మీతో అర్జంటుగా మాటాడాలి!

సార్వ : మళ్ళీ మావాణ్ణి ఏమైనా తంటాల్లో దించేవా?

కృష్ణ : నే నేం దించలేదు పెదబాబుగారూ!

సార్వ : నువ్వు కాపోతే (అని మధూని చూపిస్తూ) వాడా అయితే?

మధు : నా కేం తెలీదు.

సార్వ : అంటే నీ కంతా తెలుసన్నమాట ఏవిటి, ఏం జరిగింది?

కృష్ణ : ఏంలేదు. చెప్తున్నా!

సార్వ : నాకు నీ వ్యవహారా లేం నచ్చలేదురా. అబ్బాయ్, సుందరం! ఈ వెధవ క్రిష్ణగాడితో నీకు స్నేహం ఏవిటి? ఒరే, క్రిష్ణా! నీ ఫాదరు నా లాయల్ ఫాలోఅర్ కాబట్టి నిన్ను నా గుమ్మం తొక్కనిచ్చి, నా కొడుకుతో తిరగనిస్తున్నాను. మున్సిపల్ డిస్పెన్సరీలో కంపౌండర్ పిల్ల – ఏదో – రంగమ్మ కూతురు – తెల్సుకదా – అది నీ సంగతంతా చెప్పుకునేడ్చింది. నువ్వు తిన్నగా పసులుకోపోతే, ఆఖరి కెక్కడ తేల్తావో తెలుసా? మున్సబు కోర్టులో డామేజీలు, మేస్త్రీటు కోర్టులో జెయిలూను. ఒళ్ళు కొవ్వెక్కి సంచరిస్తున్నావు వెధవా! అదెంత ఏడ్చినా, నిన్నుచూసి దయదల్చి, దాన్ని "ఫో ముండా! లంజరికానికి భ్రూణహత్య వడ్డీలే ముండా! పో! పో యనుభవించు" అని కూక లేసి నీపీకలమీదకి రాకుండా దాన్ని తగిలేసేను. కాని, నువ్వింక ముందటు నీ ప్రవర్తన మార్చుకోకపోతే ఆ ఒడ్డీబేరం నీకు పూర్తిగా తగులుకోగలదు. జాగ్రత్త!

కృష్ణ : లేదు పెదబాబుగారూ! క్షమించండి సార్! అది చాలా దండు దండీ! అదికాదు పెదబాబుగారూ! ఘోరం జరిగిపోయిందండీ

సార్వ : ఏవిటి ఘోరం?

కృష్ణ : ఎలా చెప్పడం పెదబాబుగారూ?!

సార్వ : ఏవిటి జరిగిందిరా రాస్కెల్? ఏఎంటీవాసన? తాగేవుట్రా వెధవా? తాగి ఏబీటువెధవతోనో తగువు తెచ్చుకున్నారా? కొట్టుకున్నారా? ఏం జరిగిందో చెప్పరేం? నువ్వేవరవయ్యా?

ఏమిటలా మంటిబుక్కటంలా అలా చూస్తూ నిలబడిపోతావేం?
ఏ డొంకల్లోకిదూరి ఏ వెధవపన్లు చేసేరో, నోరు పెకపరేం?

మధు : సత్యం, సత్యం. సత్యం చచ్చిపోయేడుసార్ !

సార్వ : ఏ సత్యం? ఎక్కడ చచ్చేడు? ఎవడువాడు?

కృష్ణ : నువ్వుండ్రా, వెధవా, మధూ! కొంపలు ముంచేట్టున్నావు! పెదబాబుగారూ! సర్! మనం రహస్యంగా మాటాడుకోవాలి. మనం తొందరగా ఎదో ఒకటి చెయ్యకపోతే పీకలు తెగి పోతాయి!

సార్వ : ఏమిట్రా ఆ మాటలు?

కృష్ణ : అర్జంటూ సీరియసూను! మనంతప్ప మరెవరూ ఉండకూడదు. ఎవరూ లేరు కద? (అనిచుట్టూచూసి, వెనక్కివెళ్ళి గుమ్మం అవతలకూడా చూసివస్తాడు.)

సార్వ : (ముగ్గుర్నీ మరొకసారి వరసగా చూసి) ఉండండి! (అని పక్క గది గుమ్మం దగ్గరికి వెళ్ళి) సుశీలా!... సుశీలా!

సుశీల : (కళ్ళు తుడుచుకొంటూ గుమ్మందాకా వచ్చింది)

సార్వ : చూడు, సుశీలా! కిందకివెళ్ళి నాకు స్నానం, భోజనం ఏర్పాట్లన్నీచూడు, ఇప్పటికే ఆలస్యమయింది. (అని అన్నాక, సుశీల వెళ్ళడంచూసి) తొందరపడకు, నిదానంగా ఉండు. మరేం భయం లేదు!

సుశీల : (బైటకి వెళ్తుంది.)

సార్వ : (సుశీల వెళ్ళేక ఒక్కక్షణం ఉండి) చెప్పండ్రా ఇడియట్స్! ఏ ఛండాలంలోకి దిగేరు?

సుంద : (సుశీల బాళీ చేసిన గదిలోకి వెళ్ళిపోయేడు)

సార్వ : (సుందరం వెళ్ళడం చూసి) ఏం జరిగిందిరా క్రిష్ణా! ఫూల్! అలా నీళ్ళు నములుతావేం?

కృష్ణ : సత్యంగాడు చచ్చిపోయేడండీ పెదబాబూ!

సార్వ : 'చచ్చిపోయేడండీ పెదబాబూ!' అంటే నాకేం బోధపడుతుంది?! ఎవడా సత్యం? ఎప్పుడు వచ్చేడు? ఎందుకు వచ్చేడు?

కృష్ణ : సుందరం కొట్టేసేడు, నెత్తిమీద !
మధు : సీసాతో కొట్టేసేడు, మూడు దెబ్బలు, నాలుగోసారికి సీసా పగిలిపోయింది. రక్తం రక్తం !
సార్వ : ఏవిటున్రా ఇడియట్స్ !! ఏవిటీ పేలాపన !! మా సుందరం ! కొట్టడం ! చంపడం ! రాస్కెల్స్ రాస్కెల్స్ ! మీరే మీరే ! మీరం చేసేరంతాను, మావాడేం చెయ్యలేదు!
మధు : నేలంతా నెత్తురు మయం ! తలంతా రక్తం ముద్ద ! నాకుభయం వేస్తోంది. నే వెళ్ళిపోతాన్రా క్రిష్టా నేవొక్కణ్ణీ వెళ్ళలేను. నువ్వూరా ! పోలీసుల్తో చెబ్దాం ! రా పోదాం !
సార్వ : ఆగక్కడ !! అలా కూర్చో ! నువ్వూ కూర్చోరా రాస్కెల్ ! అలా కూర్చోండిద్దరూను, నా పర్మిషన్ లేనిదీ కదల్డానికి వీల్లేదు. కదిల్తే, మళ్ళీ, ప్రాణాల్తో పైకి వెళ్ళరు. జాగ్రత్త! నే నెంతకైనా సాహసుణ్ణి! చెప్పండి, ఇప్పుడు చెప్పండి. ఏం జరిగింది ? ఇదంతా ఎక్కడ జరిగింది ? అసలు విషయం ! మహాముఖ్యం ! మీరుకాక ఇంకెవరైనా ఈ సంగతి జరగడం చూసేరా ?
కృష్ణ : మేం వేం ఉన్నాం. మరెవరూలేరు !
సార్వ : పిట్ట మనిషి ?
కృష్ణ : పిట్ట మనిషి లేదు.
సార్వ : ఇప్పుడు చెప్పు.
కృష్ణ : నల్లచెరువవతల... (అని జరిగినదంతా నెమ్మదిగా రహస్యంగా చెప్తాడు.)
సార్వ : నిజంగా చచ్చిపోయేడా ? సరిగా చూసేవా ? ఇంకా బతికే ఉన్నాడేమో ?
కృష్ణ : లేదు. మళ్ళీ వెనక్కివెళ్ళి చూసేను. చచ్చిపోయేడు.
సార్వ : ఎంతసేపటికింద అయిందిదంతా ?
కృష్ణ : సరిగ్గా పన్నెండు గంటలకి. గుళ్ళో బుర్రా అప్పుడే సరిగ్గా ఊదేరు.
సార్వ : మీరు వెళ్ళడం ఎవరైనా చూసేరా ?
కృష్ణ : చీకటిలో వెళ్ళేం. మేం ఎవరితోనూ చెప్పలేదు. సత్యం తన

మాధవ నడిగి కారు తెచ్చేడు. ఎక్కడకో ఎందుకో మాత్రం చెప్పలేదట.

సార్వ : మావాడు ఆ సమయంలో అక్కడున్నాడనడానికి అవకాశం లేదుకద ?

కృష్ణ : లేదనే అనుకుంటాను. తుపాకీ తెచ్చీసేను. ఆర్మీవాటర్ బాటిల్ కూడా తెచ్చిసేను.

మధు : నేనేం చూళ్ళేదు. నాకేం తెలీదు !

సార్వ : నువ్వు నోర్మూయ్ కుర్రాడా ? (అని కృష్ణారావుతో) ఎవడు వీడు ?

కృష్ణ : మాధవస్వామి కొడుకు.

సార్వ : మాధవస్వామి కొడుకా !

మధు : నేను మాధవస్వామి కొడుకునే. కాని నాకేం తెలీదు. నేనేం చూళ్ళేదు ... అంతా ఆ సుందరంగారే చేసేరు. నాకేం తెలీదు.

సార్వ : పటాప్ ! తాగుబోతు వెధవా !

మధు : సార్ !

సార్వ : సార్ లేదు గీర్ లేదు. నోరుమూసుకు పడుండు. అరమైలు దూరం కొడుతోంది వాసన !

మధు : సర్ !

సార్వ : నోర్మూయ్ !

కృష్ణ : (మధూని) కొంచెం సేపూరుకోరా బాబూ !

సార్వ : (అటూ ఇటూ కొంతసేపు పచారుచేసి) ఆ సత్యం ఎవడు ?

మధు : మా ఫ్రెండు.

సార్వ : ఇడియట్ ! ఎవడు వాడసలు ?

కృష్ణ : ప్రొఫెసర్ కోసలరావుగారి మేనల్లుడు.

సార్వ : కోసలరావంటే ఆ తలతిక్క వెధవేనా ?

కృష్ణ : సరిగ్గా చెప్పేరు !

సార్వ : మీరు వెళ్ళినకారుకూడా వాడిదే నేమిటి ?

కృష్ణ : అవును.

సార్వ : అయితే... అయితే మనం రిపోర్టివ్వకుండా ఊరుకుందికి వీల్లేదు. వాడు అంతా తప్పిదాకా ఊరుకోడు... ఏంచెయ్యడం?

కృష్ణ : పెదబాబూ! నాదో ఐడియా! సుందరాన్ని ఆస్పత్రిలో నిన్నటి తారీఖువేయించి అడ్మిట్ చేయించేదాం. ఏదో మెడికల్ చెక్ అప్ కోసం అని చెప్పొచ్చు.

సార్వ : కుదరదు. ఇది తాలూకా ఆస్పత్రికాదు. అయినా వాడు సీన్లో లేడని చెప్పినా, మీరేమవుతారు? ఎవడు చేసేడని అడుగుతే పోలీసులకి మీరేం చెప్తారు? ముందా ప్రొఫెసర్ వెధవే మిమ్మల్ని అడుగుతాడు. కారుపట్టుకువెళ్లి ఇవ్వాలి కద!

కృష్ణ : ఆగండి. అంతకంటే బ్రిలియంట్ ఐడియా!

సార్వ : ఏఁవిఁటది?

కృష్ణ : సుందరాన్ని వాడు, ఆ సత్యంగాడే, చితక్కొట్టేసేడూ, అప్పుడు సుందరం వాణ్ని డిఫెన్స్‌గా కొట్టేడూ అని సుందరం చేత రిపోర్టిప్పిద్దాం. మేం ఇద్దరం కూడా అవునవునంటాం. ఆ పాటి అబద్ధానికేం ఫరవాలేదు.

మధు : బాబో! నాకేం తెలీదు.

కృష్ణ : అమ్మ! ఈ మధూగాడితో గొప్ప చిక్కు! మాటిమాటికి పొట్లం విప్పి అంతరాత్మని బైటకి లాగుతానంటాడు. కావలిస్తే ఈ వెధవ అక్కడ లేనట్టుగానే చేసేద్దాం.

మధు : బాబ్బాబు అలా చేసేద్దూ. అవును. నే నక్కడలేను. నాకేం తెలీదు. కాని, కాని, ఉన్నానని తెలిస్తే? అప్పుడెలాగ?

సార్వ : ఇలాంటివాళ్ళు పైనుండి పోయినా డేంజరే! ఏ పోలీసువాడికైనా అనుమానం వేసి గట్టిగా డబాయించేడంటే ఇలాటి వాళ్ళు కథంతా పొసిగిం చేస్తారు. అలా లాభం లేదు.

కృష్ణ : మరైతే, ఏం చేదామంటారు?

సార్వ : 'వీడు వాణ్ని కొట్టేడు, అప్పుడు వాడు వీణ్ని కొట్టేడు.' ఇలాటి కథలేం లాభం లేదు. మావాడసలు పిక్చర్లో ఉండనే కూడదు.

కృష్ణ : ఎలాగ ?

సార్వ : చెప్తా ! (అని ఆలోచించి) ఈ కుర్రా డెవరన్నావు ?

కృష్ణ : పాలిటిక్స్ ఆనర్స్ నాతోనే చదువుతున్నాడు.

మధు : మాధవస్వామి కొడుకుని.

సార్వ : ఏ మాధవస్వామి ? రాగా మాధవస్వామి కాదుకద కొంప తీసి !

కృష్ణ : అతనే !

సార్వ : నా బాంకు – అర్బన్ బాంకు –

మధు : అర్బన్ బాంకులో మా ఫాదరు క్యాషియరు.

సార్వ : హెూరీ ! ఇంతవరకూ చెప్పేవు కావేం ? (అని వీపుతట్టి) అయితే మావాడ పన్నమాటే ! ఇంత కొడుకున్నాడని మీ ఫాదరెప్పుడూ చెప్పనేలేదు.

మధు : మా ఫాదరు గొడవల్లో వున్నాడు.

సార్వ : తెలుసు తెలుసు. నే నున్నానుకదా, మీకేం భయంలేదు. అర్బన్ బ్యాంకెవరిదనుకున్నావు ?

మధు : (వినకుండా) నేనే గొడవలో చిక్కుకున్నాను. నాకు భయం వేస్తోంది.

సార్వ : (కొంతసేపు పచారుచేసి, ఒక నిశ్చయానికివచ్చి) ఒరే అబ్బాయిలూ ! నే చెప్పినట్టు చెయ్యండి. మీకేం భయం లేదు. నే చెప్పేది శ్రద్ధగా వినండి. గాభరా పడిపోకండి.

కృష్ణ : చెప్పండి.

సార్వ : మీరేం చెయ్యక్కర్లేదు. ఉన్న దున్నట్టుగా చెప్పెయ్యాలి. ఆ సత్యంగాణ్ని సుందరమే కొట్టేడని చెప్పండి.

కృష్ణ : అలా చెప్పేమంటారా !

మధు : హమ్మయ్య !

కృష్ణ : అలా అయితే మరి మనవాణ్ని తప్పించడం ఎలాగ ?

సార్వ : సుందరమే కొట్టి చంపేసేడని చెప్పమన్నాను. కాని మన సుందరం అని చెప్పేనా ? మరో సుందరంగా డున్నాడు. వాడు

కొట్టేడని చెప్తారు మీరు. జరిగింది జరిగినట్టుగానే చెప్పేస్తారు. పేరుకూడా మార్చక్కర్లేదు. మనిషే మారిపోతాడు. అంతే!

కృష్ణ : అలా చేసేడమే!

మధు : బాబోయ్!

కృష్ణ : ఎవడీ రెండో సుందరం?

సార్వ : డాకూ, కేడీ, బద్మాష్ సంఘానికి చీడపురుగు. అలాటి వెధవలు జెయిల్లో ఉండడం సంఘానికి సేఫెస్టు అన్నమాట. వాడెవడో మామూలు మనలాటి మంచివెధవే అయితే వాడిమీదతోసేద్దాం" అని నేనంటానా? వాడో దుర్మార్గపు వెధవ. ఎందరి కొంపలో కూల్చేసేట్టు వాడు. కొన్ని కూల్చడం నాకు స్వయంగా తెలుసు. అలాటి వెధవలు అన్ని పాపాలూ చేసేసి స్కాట్‌ఫ్రీగా దిల్ ఖుషీగా తిరిగేడం అమాయకులు మన్లాటివాళ్ళకి డేంజరు! కాని ఎప్పుడో అప్పుడు పాపం పండకపోదుకదా! అప్పుడు భగవంతుడు మన చేతే వాళ్లని శిక్షింపచేస్తాడు.

మధు : నేరం మరోడిమీద తోసేమంటారా! అమ్మో!

కృష్ణ : పెదబాబుగారూ! పీకలుపోయేటంత అబద్ధవా?!

సార్వ : మీరేం గాభరా పడొద్దని ముందే చెప్పేను. మా సుందరం మీకు ప్రాణస్నేహితుడేనా?

కృష్ణ : కాదన్నానా?!

మధు : నాకతన్తో నిన్ననే పరిచయం అయింది.

సార్వ : స్నేహం కలియాలంటే ఆ టైము చాల్దా! అలా అయితే, నా కొడుకు నీకు స్నేహితుడు కాకపోతే, నీకు విరోధా?

మధు : కాదు కాదు. నాకు ఫ్రెండే!

సార్వ : మరేం?! ఫ్రెండుని సేవ్ చెయ్యడానికి ఆపాటుపకారం చెయ్యలేవా? స్నేహం అంటే ఇదేనా? ఛ! మావాడు మందుబుడ్డీ దగ్గిర మాత్రం మీకు మిత్రుడా! ప్రాణంమీది కొచ్చేసరకి పగవాడై పోయేడా!

కృష్ణ : అదికాదు పెదబాబుగారూ! మనవాడికి ఉపకారం చేస్తాం.

కాని వురోడికి పీకలమీదికి తెమ్మనడం న్యాయమా? కావలిస్తే ఏరిపోర్టూ ఏమీ ఇవ్వకుండా గుప్‌చిప్‌గా ఊరుకుంటాం.

సార్వ: ఇది గుప్‌చుప్‌గా ఊరుకొందికి వీల్లేని విషయం. మనం ఊరుకున్నా చచ్చినశవం ఊరుకోదు. కంపుకొడుతుంది. ఎవడో ఒకడు వస్తాడు. ఏదో ఒకటి ఆరాతీస్తాడు. ముందు మీరా ప్రిన్సిపాల్‌గాడికి వాడికారు తీసుకెళ్ళి అప్పచెప్పాలి. "కారు తెచ్చేరు. కాని మా అల్లుడేడీ?" అని వాడడగడా? అప్పుడేం చెప్తారు మీరు? అందుచేత నేను చెప్పిందే చెప్పు! కనుక్కునేవాళ్ళు నిజం కనుక్కునే లోపున మనం ముందే అబద్ధం ఆడెయ్యాలి. నీరు అటు వెళ్ళిలోపున అటు వెళ్ళనీకుండా మనం ఇటు కాలవలు తవ్వేయాలి. తవ్వకపోతే, అది అటే వెళిపోతుంది. జీవితం గురించి ఏ వల్లకాడైనా తెలిసి వస్తేనా నాకు?

మధు: అబద్ధం! ఘోరం! పాపం! టెరిబుల్ సిన్! బాబోయ్! నా కేం తెలీదు బాబోయ్!

కృష్ణ: పెదబాబుగారు! అంతటి అబద్ధం ఆడలేం పెదబాబుగారు! అంతబద్ధం ఆడ్డం పాపం అవునా కాదా, మీరే ఆలోచించండి.

సార్వ: అయితే, నువ్వు అబద్ధం ఆడగలవుకాని, అంతటి అబద్ధం ఆడలేనంటావు. అంతేనా?

కృష్ణ: అదికాదు పెదబాబూ! మీరు ... మమ్మల్ని ... అబద్ధం ...

సార్వ: ఆగు! ఐ విల్ డు ఆల్ ది టాకింగ్! మీరు అబద్ధం ఆడలేరు.

మధు: అవ్వకుండా ఖచ్చితం! మేం అబద్ధం ఆడలేం.

సార్వ: మీరా అబద్ధం ఆడలేకపోతే నే నాడగల నబద్ధం. నే నాడతా నబద్ధం! నా ఆస్తి, నా ప్రాణం, నా కొడుకు – నా దేదైనా సరే, నా ఇంట్లో పూచికపుల్లయినా సరే – నాదాన్ని కాపాడుకొందికి నే నెంత ఘోరమైన అబద్ధం అయినా సరే ఆడేస్తాను; ఎంత ఘోరమైనా చేసేస్తాను. నా సంగతి మీ కింకా తెలియకుండా ఉంది. ఈ వేషం గీషం చూసి మర్యాదస్థుణ్ణనుకుంటున్నారు నాబోలు. అవసరం ఒస్తే గూండాల్లో గూండాని.

గూండాలకి మొగుణ్ణి. నామీద కేదైనా ఒచ్చిందంటే, లోకానికి నిప్పెట్టిడానికి వెనకటియ్యన్నేను. మీరనగా ఏపాటి, వెధవల్లారా! ఇప్పుడు మీ రిద్దరూ నా ఇంట్లో చిక్కడ్డారు. ఈ యింట్లో అడుగుపెట్టిన తరవాత లార్డు లిన్‌లిత్‌గో అయినా సరే నా పర్మిషన్ లేకుండా మరింక బైట కడుగుపెట్టడానికి వీల్లేదు. ఇప్పుడిలా మీ రిద్దరూ అలా కూర్చున్నపాట్న, మీ ఇద్దరూ అలా కూర్చునుండగానే పోలీసు వాళ్ళకి రిపోర్టిప్పిస్తాను. ఏమని ఇప్పిస్తాను? మీ రిద్దరూ కలిసి — ఆ సత్యంగాడో ఎవడో — ఆ వెధవని మీరే మీ ఇద్దరే కలిసి చంపేసేని రిపోర్టిప్పిస్తాను. అప్పుడు అప్పుడు మీ రేం చేస్తారు? మీ రేం చెయ్యగల రప్పుడు? అక్కడ వాణ్ని చంపేసి, ఇక్కడ నా దగ్గిరకొచ్చి "మమ్మల్ని ఎలాగైనా ఇందులోంచి తప్పించండి మహాప్రభూ" అని నన్ను కాళ్ళావేళ్ళా పడి ప్రార్థించేరని, అవసరమైతే నేనుకూడా సాక్ష్యం ఇస్తాను. అప్పుడేమవుతుంది? ఆలోచించుకున్నారా! నా మాట అబద్ధమని ఎవడైనా అనగలడా? మీ రిలా కూర్చునుండగానే 'ఎస్ ఐ' ని పిలుస్తాను. పిలవమంటారా?

మధు : (ఒక్కచచ్చిపోయి) సర్! సార్!

కృష్ణ : అదికాదు పెదబాబూ!

సార్వ : అదికాదు పెదబాబూ, ఇదికాదు పెదబాబూ, అని మళ్ళా అన్నావంటే ఐ విల్ కిక్ యు! మక్క విరగదంతాను. విరగదన్ని మీ ఇద్దర్నీ స్టేషన్కి పంపేస్తాను. అంతదుర్మార్గం నేను చెయ్యగలను.

మధు : సర్! మీ అంతరాత్మ...

సార్వ : కాని, అంత దుర్మార్గం చేసేస్తాను అని అనడం లేదే నేను! నా చేత అంత దుర్మార్గం చేయించకండి బాబుల్లారా అని ప్రార్థిస్తున్నాను. స్నేహితుణ్ణి కాపాడమని వేడుకొంటున్నాను. పుత్రభిక్ష పెట్టమని గోలపెడుతున్నాను. కాని ఇంతపెద్ద ఒడ్డూ

పొడుగూ ఉన్న వెధవ, అంతపెద్ద పార్లమెంటు మెంబరు మా కాళ్లమీద పడ్డాడు కదా అని మీకు కళ్లు నెత్తికెక్కేయి.

కృష్ణ : బావుందండీ పెదబాబూ! కాని వాడెవడో ఆ సుందరం...

మద్దు :మధ్యని, వాడెవడో అమాయకుడు...

సార్వ : మిలిటరీలో ఉన్నాడన్న మాటే కాని, అమాయకుడూ నోర్లేని గోవులాటివాడూ మా సుందరం అని మీకు తెలుసు. నేను చెప్పక్కర్లేదు. ఆ రెండో సుందరంగాడు దుర్మార్గపు వెధవ. రౌడీ. గూండా. బద్మాష్ అని నేను స్వయంగా చెప్తున్నాను. నా మాటమీద మీకు నమ్మకంలేదా? నే నబద్ధం ఆడతాననే మీ అభిప్రాయమా?

కృష్ణ : మీ మాట నమ్మం అని మేం అన్నామా!

సార్వ : నా మాట మీద నమ్మకం లేకపోతే, వాడి గురించి సబిన్స్పెక్టర్నే అడగండి. హిస్టరీ అంతా చెప్తాడు.

కృష్ణ : వాడి గురించి నాక్కూడా కొంచెం తెల్సులెండి. వీడి మాలతి నోసారి అల్లరి పెట్టేడు. మాలతినోసారి అల్లరి పెట్టేడు—జ్ఞాపకం లేదట్రా మధూ!

మధు : ఏమో బాబూ నాకేం తెలేదు. వాడెవడైనా వాడి కురిశిక్ష! ఘోరం! ఆ పాపం నే చెయ్యను. అంత ఘోరానికి నా అంతరాత్మ ఒప్పుకోదు. ఒప్పుకోదు నా అంతరాత్మ!

సార్వ : బ్రాందీ విస్కీ తాగడానికి నీ అంతరాత్మ ఒప్పుకొంటుంది. కాని దీనికి మాత్రం ఒప్పుకోదు. ఏం! తప్పతాగి విస్కీ సీసాతో నువ్వే వాణ్ణెత్తిమీద కొట్టేవు. నువ్వింకా మైకంలోనే ఉన్నావు. పోలీసువాళ్ళు తీసికెళ్తే ముద్దాయి తాక్కపోయినా తాగినట్టు సర్టిఫికేట్లిచ్చే డాక్టర్లున్నారు. నిన్ను దీసుకెళ్తే నువ్వింకా గేటు దగ్గిరుండగానే తాగిన వెధవొచ్చేడని కాగితం రాసిచ్చేస్తాడు, మెడికలాఫీసరు. తాగేసి నువ్వే చంపేవ్ సత్యంగాణ్ణి అలా అని క్రిష్ణగాడు కూడా పలుకుతాడు.

మధు : ఘోరం! అన్యాయం! అధర్మం! నే నేం చెయ్యలేదు. నే నసలు తాగలేదు. వీళ్లే తాగించేరు. ఒద్దంటున్నా విన్లేదు. నే తాగలేదు. నే చంపలేదు. నేను చీమని చంపను. తేల్ని కూడా చంపొద్దంటాను. మేష్టగారూ! ఇదంతా అధర్మం! నాకేం తెలీదు. నే వెళ్ళిపోతాను.

సార్వ : పారిపోతే మరీ ప్రమాదం. చంపేసి పారిపోయేవంటాం.

మధు : క్రిష్ణా! ఒరే! నా స్నేహితుడివి!

కృష్ణ : మధూ! 'కామ్'గా ఉండు. గాభరా పడకు.

సార్వ : అబ్బాయిలూ! ఆలస్యం చేసినకొద్దీ పరిస్థితి విషమిస్తుంది. మనం ఏదో ఒకటి తొందరగా తేల్చుకోవాలి. నేను ఈ నేరం మీ ఇద్దరిమీదా తోయించేగలను. లేకపోతే ఇద్దర్లోను ఏ ఒకరిమీదో తోయించేగలను. కాని అలా చేయడంలేదు? ఎంచేత అలా చేయడంలేదు? అలా చేస్తే అమాయకుల్ని ఇద్దరు లేతకుర్ర వాళ్లని పాడుచేసి వాళ్ళ జీవితాలు నాశనం చేసిన వాణ్ణవుతాను. అలా చెయ్యడం నాకిష్టంలేదు. మీ క్షేమం మీ బాగూ ఆలోచించి అంత టన్యాయం నేను తలపెట్టడంలేదు. అది మీరు బాగా గుర్తుంచుకోండి. నేను కాబట్టి సరిపోయిందికాని మరోడైతే ఆ దుర్మార్గప్పని మూణ్ణిమిషాల్లో మంచినీళ్ళప్రాయంగా కళ్ళుమూసుకు మరీ చేసేస్తాడు తరవాత, మరో విషయం! ఒరే క్రిష్ణా, నీ బతుకంతా నా చేతిలో ఉంది. నీ ఫాదర్‌కి నేను పెట్టే బిచ్చం తప్ప ఊళ్ళో ఎక్కడా వేరేబిచ్చంలేదు. తరవాత ఆ కంపౌండర్ పిల్లని ఏ మంత్రసాని ముండదగ్గరకి తీసుకెళ్ళేవో అదటువంటిపని చెయ్యనంటే నువ్వూ ఆ కంపౌండర్ ముండా కలసి ఏంచేసేరో నాకంతా తెలుసు. భ్రూణహత్యకూడా హత్యే! అదికూడా నేరమే! ఆ సంగతి మర్చిపోకు. తరవాత— నువ్వు! మధూవా ఏంవిటీ్న పేరు?

మధు : మధుసూదనరావు.

సార్వ : మాధవసాంవి కొడుకువి.

మధు : పూర్తిపేరు, రాధామాధవస్వామి,
సార్వ : చిత్తం! రేపు కోర్టులో అలానే పిలుస్తారు.
మధు : కోర్టెందుకూ ? !
సార్వ : మీ నాన్నేదో గొడవల్లో ఉన్నాడన్నావు. ఆ గొడవల వివరాలు నీకు పూర్తిగా తెలియకపోవచ్చు. కాని నాకుతెలుసు. మీ నాన్న అర్బన్ బాంక్‌లో కాషియరు. అర్బన్ బాంకు అవడంమట్టుకు నాది. మీ నాన్న నేను తల్చుకుంటే– ఈ నిమిషంలో జెయిలుకి వెళ్తాడు. తరవాత మాటెలాఉన్నా, ముందు బేడీలు చేతులికి వేసి పోలీస్టేషన్కి తీసుకెళ్తారు.
మధు : మా నాన్న ... మా నాన్న జెయిలుకెందుకూ ? డబ్బంతా రేపు, తప్పితే ఎల్లుండి, ఇచ్చేస్తాడు. మాకు బోలెడాస్తుంది !
సార్వ : మీకు ఆస్తుంటే మీ ఆస్తి వాడుకోవాలిగాని, బాంక్ సొమ్ము వాడుకోమని ఎవడు చెప్పేడు! మీ నాన్న ఆ పని ఎవడితోనూ చెప్పకుండా చేసేడు. పైకేం రాకుండా ఇంత వరకూ నేనాపడంవల్లే అదాగింది. మీ నాన్న, పుస్తెల్తో సహా మీ అమ్మ బంగారం అంతా అమ్మేసి, ఇదిగో, రేప్పొద్దున్న పదకొండుగంటల్లోపున డబ్బంతా జమకట్టేస్తానని, ఇందాట్లా దార్లో కారాపించి రేపటిదాకా టైమిమ్మని బతిమాలుకున్నాడు. బతిమాలుకొంటే, ఇవ్వనన్నానా ? కావలిస్తే ఎల్లుండిదాకా తీసుకోమన్నాను. ఏదో పిల్లలవాడు. ఏదో అవసరం వచ్చింది. టైముకి చేతిలో కాణీలేకపోతే బాంక్‌లోది తీసేడు. తీసి, ఎగ్గొట్టేస్తానన్నాడా ? లేదు. ఇచ్చేస్తానన్నాడు. ఆపాటి దానికి అలాటివాణ్ణి జైయిలుకి పమ్పించి పచ్చని సంసారానికి నిప్పు పెడితే నాకొచ్చేదేముంది ? ఏంలేదు. అంచేత, సరే, టైమిచ్చేను. వెళ్లమన్నాను. కాని, చెప్తున్నాను – వాడి కొడుకే నా ఇంటికి నిప్పు పెడుతూంటే నేను చూస్తూ కూర్చోలేను. ఈ క్షణంలో నేను పోలీసువారికి రిపోర్టివ్వగలను.
మధు : (కళ్ళు తుడుచుకొని) సర్! ఇది అన్యాయం! మీరు మా బలహీనతచూసి మమ్మల్ని డబాయిస్తున్నారు. ఇది అధర్మం !

సార్వ : అధర్మం అన్యాయం! వాటితో నాకు సంబంధంలేదు. బాంకులో ఉన్న ప్రజలసొమ్ము తీసేసి తినేడంకూడా అధర్మమే. అందుగురించి ఈ క్షణంలో రిపోర్టు చెయ్యగలను పోలీసువారి కన్నాను. రిపోర్టుచేస్తానని అనలేదే! మీకు లేకపోయినా నాకుంది కనికరం!

మధు : సార్! మీరలా... మీరలా... మీరు చెప్పినట్టు మేంచేస్తే అమాయకుడికి ఉరిశిక్ష పడుతుందే! ఎలా చెయ్యడం అంత నేరవూఁ అంత పాపవూఁను? నా అంతరాత్మ నన్ను చంపే స్తుంది.

సార్వ : అబ్బాయి! నువ్వింకా వెర్రివాడివి.

కృష్ణ : మాలతినంత ఆశపెట్టి, చివరకి పెళ్లాణ్ను పొమ్మన్నా వారే మధూ! అప్పుణ్నీ అంతరాత్మేఁవైఁ పోయింది? రగ్గు కప్పుకు పడుక్కుం దేవిఁటి?

సార్వ : నువ్వూరుకోరా, క్రిష్ణా, రాస్కెల్! నువ్వూ ఆ కుర్రాణ్ని వెక్కిరించడమే?! ఆ పిల్లెవరో మంచి దనుకొని పెళ్లాడదా మను కొనుంటాడు. కాని, దాని సంగతంతా తెలిసినవాళ్లు పెద్దలు—అమ్మో నాన్నో—ఒద్దని చెప్పుంటారు. పెద్దలు చెప్పిన మాట వినొద్దంటావురా వెధవా!

కృష్ణ . లేదు సార్!

మధు : మా మదరు చేసుకోఒద్దంది.

సార్వ : ఒట్టినే ఒద్దంటారా?! అందులోనూ యువర్ మదర్! ఆవిడ గురించి నన్నడిగితే నిజం చెప్పమంటావా? నా అభిప్రాయంలో ఆవిడ పతివ్రతామతల్లుల్లో పతివ్రతామతల్లి! ఈ రోజుల్లో భర్త బాక్కోసం పుస్తెల్తోసహా సర్వస్వం ఏ ఆడదిచ్చేస్తుంది? నిజంగా, చూడు, మీ మదర్లాటి వాళ్ళకి మనం అంతా చెయ్యెత్తి దండం పెట్టాలి. చూడమ్మా, మధూ, నేను పెద్దవాణ్ని. అంటే నీకంటే పెద్దవాణ్నేనా వయసులో?

మధు : అవును.

సార్వ : అవును కదా! మరి ఏను. నేను నీ కంటే కాస్త తెలిసిన వాణ్ని. నాకు నీ కంటే ఎక్కువ అనుభవజ్ఞానం ఉందికదా ?

మధు : ఉంది.

సార్వ : అందుచేత, చూడు! నేను, అన్నీ బాగా ఆలోచించి కాని మాట్లాణ్ను. నువ్వింం పాట్నానించీ ఉరిశిక్ష ఉరిశిక్షంటున్నావు. అంటే, ప్రతి ఖూనీకేసులోనూ ముద్దాయికి ఉరిశిక్ష వేసేస్తారను కుంటున్నావా, వెర్రివాడా! తాగేసి ఒకర్నొకరు తిట్టుకు తన్ను కోడంలో ప్రాణం పోయిందంటే అదేం పెద్ద నేరంకాదు. ఏడాదో రెండేళ్లో శిక్ష పడుతుంది. కావలిస్తే ఏ క్రిమినల్ లాయిర్నయినా అడిగిచూడు. అన్నట్టు ఆ మధ్య మీ కాలేజీగేటు దగ్గిర కొట్టుకు చావడంలో ఒకడు చచ్చేడు జ్ఞాపకం ఉందా ?

కృష్ణ : అవును. వాడికి—అంటే ఆ కేసులో ముద్దాయికి – మూడేళ్ళు శిక్ష వేసేరు.

సార్వ : మరి నే చెప్పింది రైటేనా ?

కృష్ణ : రైటే.

సార్వ : చూడు మధూ! వాడికి—అంటే ఈ బద్మాష్ సుందరంగాడికి— ఖచ్చితంగా పీక తీసేస్తారూ అంటే నేను మాత్రం అంత పాపం తలపెడతానా ?

మధు : అవున్లెండి... కాని...

సార్వ : అవును. నువ్వు చెప్పేదీ నిజమే! తిక్కవెధవ జడ్జీ ఎవడైనా ఉన్నాడంటే ఆత్మహత్య కేసులో కూడా ముద్దాయీ నెవణ్నో ఒకణ్ని ఈడ్చుకురండి. పీక తీసేస్తానంటాడు. లేకపోలేదు అలాటి వాళ్ళు. అటువంటప్పుడు, మనం కిడెంచి మేలెంచాలి. చిన్నవాడివే అయినా నువ్వు చెప్పిన విషయంకూడా. అవును, మనం బాగా ఆలోచించాలి. ఏదైనా ప్రమాదం జరుగు తుందేమోనని నీకు అనుమానం ఉండొచ్చు. అయినా, నువ్వేం భయపడ కావిషయం గురించి! నే నున్నాను. జడ్జీతో అసలు విషయం నేను ముందుగా చెప్పే ఉంచుతాను.

మధు : జడ్జీతో మీ రెలా చెప్పగలరు ?!

సార్వ : ఇప్పుడున్న జిల్లా జడ్జీ ఎవరో నీకు తెలుసా ?
మధు : ఎవరు ?
సార్వ : ఎవరా ? స్వయం నా బావమరిది మేనమామ !
కృష్ణ : ఎవరు ? బెంగుళూరు సాంబమూర్తిగారి మేనమామా ?
సార్వ : కాక ఇంకెవ రనుకొంటున్నావు ?
కృష్ణ : హమ్మ ! అయితే ఫరవాలేదురా మధూ !
సార్వ : మీరు కుర్రాళ్ళు. మీ కివన్నీ ఏం తెలుస్తాయి !
మధు : అలా అయితే ... అలా అయితే ... అలా అయితే వాడికెవడికో ఓ ఏడాది, తప్పితే రెండేళ్ళు జెయిల్తప్ప మరింకే శిక్షా వేయించనని ప్రామిస్ చేస్తారా ?
సార్వ : (మధూ చెయ్యిపట్టుకొని, అతని అరిచేతిలో చెయ్యివేసి నిమిరి) ఇదిగో ! చెయ్యగలిగినంత ప్రామిసూ చేస్తున్నాను. నాకు మాత్రం నీకులాగే పాపభీతిలేదూ ? భూతదయా, దైవ భక్తీ ఇటువంటివి నీకెలా ఉన్నాయో నాకూ అలానే ఉన్నాయి నేనేం రాక్షసుణ్ని కానే ! నేనూ నీలాటి మనిషినే. నాకూ అంతరాత్మంది.
కృష్ణ : మరి మేవేం చెయ్యాలో చెప్పండి.
సార్వ : ఇలారా నాయనా మధూ ! టూకీగా మూడుముక్కలు రాద్దువుగాని, ఇలారా !
మధు : ఏం రాయాలి ?
కృష్ణ : ఆయనంతా చెప్తార్రా !
సార్వ . మీరేం రాయాలో చెప్తాకదూ. మూడే ముక్కలు. అంతే ! నలుగురం మేవు పిక్నిక్కి వెళ్ళాం. అక్కడ వాళ్ళిద్దరూ తాగేరు. మాటా మాటా అనుకున్నారు. సీసాతో వాణ్ణి వీడు కొట్టేశాడు. పారిపోయేడు. వాడు చచ్చిపోయేడు. చిత్తగించవలెను. మధు! కృష్ణ! అంతే ! అంతకంటే మరేంలేదు. జరిగిందంతా చూసేరు కాబట్టి ఎలా జరిగిందలా చెప్పగలరు. మరేం భయంలేదు. కోర్టులో మిమ్మల్ని క్రాసెగ్జామినేషన్లో, సర్ తేజ్ బహదూర్ సప్రూ వచ్చినా మీ తలవెంట్రుక తెంపలేడు. స్టోరీలో ఒక

రెండు మార్కు లుంటాయనుకోండి. ఉన్నా మరేం ఫరవా లేదు. చదువుకున్నారు. పరీక్షలు వ్రాసయేరు. మార్కులకి వీలుగా ఆపాటి కప్పదాట్లు వెయ్యలేరా? ఇన్‌సల్టు!

కృష్ణ: మీరు పక్కనుంటే మా కొచ్చిన పరవా మరేం లేదండి. మమ్మల్నెవడు బోల్తా కొట్టించగలడు.

సార్వ: మరోటి కూడా ఉంది. ఏమిటో తెలుసా? కోర్టులో వాడికె వకూ గట్టి ప్లీడరుండడు. ఉన్నా ఫరవాలేదనుకోండి. కాని, ఉండడు. కాణీలేని వెధవలకి ఖూనీ కేసుల్లో గవర్నమెంటే కనికరించి ప్లీడర్నిస్తుంది. ఇస్తుందికాని భూలాభాయ్‌దేశాయ్‌లాటివాణ్ణి ఇవ్వదుకద. అంతగా అయితే, కోర్టులో కన్‌సర్న్‌డ్ క్లార్కుతో మాట్లాడవలసిన విధంగా మాట్లాడి ఏ నసవ ప్లీడరో డిఫెన్స్‌కి ఒచ్చేట్టుగా చూడొచ్చు. కేసేదైనా, ప్లీడర్‌కి రోజుకి పాతిక కిడతాయి. వాడికదే మహాప్రసాదం. అమాయకులు, మీ కివన్నీ ఎలా తెలుస్తాయి? సన్నదగండి. నేనంతా చెప్తాను. ఇలారండి.

(అని మేజాదగ్గరికి వాళ్ళిద్దర్నీ తీసుకువెళ్ళి, మధూకి నెమ్మదిగా డిక్టేట్ చేస్తాడు. అతనిచేతా కృష్ణారావుచేతా సంతకాలు చేయిస్తాడు. తరువాత ...)

సార్వ: (ఫోన్‌తీసి 'త్రీ సిక్స్' డయల్‌చేసి) ఎవరది కిష్టప్పా! వెంటనే రావాలి. జవాన్ని పమ్పించొద్దు. నువ్వేరావాలి. రైట్! ... ఓయ్ మధూ, నువ్వా గదిలోకి వెళ్ళమ్మా! మా వాడితో కాస్త మాటాడుతూ ఉండు.

మధు: (పక్క గదిలోకి వెళ్తాడు)

సార్వ: అమ్మ! చచ్చినంత పనయిందిరా, వెధవని ఒప్పించేసరికి!

కృష్ణ: వీణ్ణసలు, అంతరాత్మగాడని పిలుస్తాం మేం వంతా.

సార్వ: కాయితంమీద సంతకం పెట్టేసేడుకదా! మరింక ఫరవా లేదు. వాణ్ణలా ఒదలీ. కాని. ఇంతకీ మావాడికీ ఆ చచ్చిన వాడికీ, అసలీ తగువంతా ఎందుకొచ్చింది?

కృష్ణ: ఎందుకా? ... ఎందుకంటే ...

సార్వ : మూతముప్పేడి కూడదొరే! అసలేమిటో తెలిస్తేగాని దానికి నకిలీ తయారు చేయలేం! అందుచేత ఆ అసలేమిటో చెప్పు సరిగా

కృష్ణ : ఎవరో ఆడపిల్ల గురించి తగువొచ్చిందండీ. ఆవిడ గురించీ మీా గురించీకూడా ఒచ్చింది. మా ఫాదర్ని అలా అంటావా, అని మన సుందరం కోపంతెచ్చుకొని ఆ పని చేశాడు.

సార్వ : (ఆలోచించి) అయితే, ఆ రాస్కెల్, ఆ చచ్చిన పెధవ, వాడిదే తప్పంతా అన్నమాట! మావాడి తప్పేంలేదన్నమాట! అంతేనా ?

కృష్ణ : అంతే!

సార్వ : (ఒక్కసారి అటూ ఇటూ తిరిగి) కాని, మరి ఈ కేసులో నా పేరెక్కడా మైక్రోస్కోప్ పెట్టి వెదికినా కనిపించకూడదే! ఎలాగ ?

కృష్ణ : దానికేముంది ? ఎవరో ఆడపిల్ల గురించి మాటా మాటా అనుకున్నారని చెప్పేస్తాం! మీా పేరెక్కడా వినిపించనియ్యం.

సార్వ : నువ్వు వినిపించనియ్యవు. కాని వాడు ? ఆ వెర్రివెధవో ?

కృష్ణ : మధూగాడా ?! వెధవప్పుడు తాగేసున్నాడు. ఇలా ఇలా జరిగిందని వివరాలు నే చెప్పాలి వాడికి. అప్పటి మైకంలో ఇప్పుడు వాడికి సరిగా ఏమీా జ్ఞాపకం వుండదు.

సార్వ : నువ్వు వాణ్ని జాగ్రత్తగా కాసుకోవాలిస్మీ!

కృష్ణ : కాసుకోనా మరి!

సార్వ : అందాకా, నువ్వా అలా వెళ్ళు. మావాణ్ని కాస్త సముదాయించి ఓదార్చు. రేపు మెయిలుకి మాత్రం వాణ్ని మనం ఇక్కడుంచకుండా బెంగుళూరు పమ్పించేయాలి.

కృష్ణ : అలాగే చేదాం.

సార్వ : అందాకా అలా వెళ్ళు వెళ్ళు.

(కృష్ణ ప్రక్కగదిలోకి వెడతాడు.)

కిష్టప్ప : (ప్రవేశిస్తూ) ఏం బాబాయ్! వాడిమీాద కంప్లేంటు రాశారా, లేదా ? రాస్తే ఇలాగా అలాగా రాసిమాత్రం లాభంలేదు.

వాడి కెంత బ్రతిరుగుడో తెలుసా? అమ్మమ్మమ్మ! ఘెడ డేంజరస్ పెలో!

సార్వ: స్టేషన్లో అల్లరిపెట్టేడా?

కిష్టప్ప: పెట్టడం, ఇలాగా అలాగ్గానా? బ్రహ్మాండం బ్రద్దలు కొట్టే సేడు. లాకప్‌లోకి ఒకంతట వెళ్ళేడా? గుజాయించుకుని కేకలేసి యుద్ధం చేసిగాని వెళ్ళేడుకాడు. సమయానికి స్టేషన్లో మెన్ లేరు. గుడ్డివెధవొకడూ, సొట్టవెధవొకడూ ఉంటేమాత్రం ఏం లాభం?

సార్వ: ఆఖరికి లాకప్‌లోకి వెళ్ళేడా?

కిష్టప్ప: వెళ్ళడూ? వాడూ వెళ్ళాలి, వాడి బాబూ వెళ్ళాలి. వెళ్ళక పోతే, చంపయినా తోసేస్తాను. కాని, చూడండి బాబాయ్! ఆ వెధవని స్వేర్‌చెయ్యడానికి వీల్లేదు. బిందే, ముంతా, కంచం. చెంబూ ఇలాటి చిన్నచిన్నవి వాడిమీద పెట్టి ప్రయోజనంలేదు. ఏ 'రాబరీ'వో తగిలించి సెషన్స్‌కి పంపిస్తేనేగాని ఆ 'స్కాండ్రల్'కి టెంపరేచరు 'నార్మల్'కి దిగదు.

సార్వ: అయితే, అలా చేదాం అంటావా?

కిష్టప్ప: ముమ్మాటికీ అలా చెయ్యాలి.

సార్వ: అలాటప్పుడు, టెంపరేచరు నార్మల్ కే దిగాలంటావేవిటి? సబ్ నార్మల్‌కి దిగిపోయే ప్లాటు వేసేను.

కిష్టప్ప: వేసేరా?!

సార్వ: వెయ్యనా మరి?!

కిష్టప్ప: బాబాయ్! మీకు మించిన చెయ్యి మరోటి లేదు.

సార్వ: పులిపంజా ఇది! మరోటీ మరోటీ కాదు. దీన్తో వాడు ఖతం! నీకు చిన్న క్రాస్ బ్రెల్టూ!

కిష్టప్ప: క్రాస్ బెల్టే?

సార్వ: ఏం? సి. ఐ. గా ప్రమోషనొస్తే, చేదా నీకు?

కిష్టప్ప: చెప్పండి బాబాయ్! చెప్పండి వేగిరం.

సార్వ: ఇలా రా, చెప్తానంతా! (అని ఓ వారకి తీసుకువెళ్ళి జరిగిందంతా చెప్తాడు. కాయితం – మధూ, క్రిష్ణా సంతకాలు చేసినది –

కిష్టప్ప చేతికి ఇస్తాడు. అతను చదివేక కాయితం మళ్ళీ తన చేతి లోకి తీసుకుంటాడు)

సార్వ: ఏం ఎలా ఉంది? మొహం అలా పెట్టేవేం?

కిష్టప్ప: బాబాయి! నేను పిల్లలవాణ్ణి.

సార్వ: (ఒక్క క్షణం ఊరుకొని) పిల్లలవాడివైతే, పోలీసుద్యోగం మానుకో!

కిష్టప్ప: న్యాయం చెయ్యడానికని చెప్పి – ఖాకీ బట్టలూ, టోపీ గీపీ – మొత్తం యూనిఫారం అంతా తగిలించుకున్నాను. కాని అదే యూనిఫారంతో దురన్యాయాలు రోజుకి నూటా యాభై చేస్తున్నాను. అయితే ఇదీ ఖూనీ కేసు! ఎన్ని ఘోరాలైనా చెయ్యొచ్చు. కాని ఈ ఒక్క ఘోరం మాత్రం చేయకూడదని మా 'డిపార్టుమెంట్'లో 'అన్‌రిటెన్' రూలుంది.

సార్వ: ఏదో సామెత చెప్పినట్టుంది వ్యవహారం. అన్నీ అయ్యీ పోయి, ఆఖరికి నువ్వే నేవిటి నాకు పెద్ద అడ్డు?!

కిష్టప్ప: క్షమించండి బాబాయ్!

సార్వ: క్షమించడం, క్షమించకపోవడం, ఆ ప్రసక్తి లేదిప్పుడు. ఇదిగో! ఖూనీకేసు గురించి రిపోర్టిస్తున్నాను. తీసుకో (అని కంప్లేంటు కాయితాన్ని కిష్టప్పమీదికి విసురుతాడు. అది కిష్టప్ప తీసుకుంటాడు) తీసుకున్నావా! మరింక ఆ కాయితం పట్టుకుని నీకేం చెయ్యాలనుందో చెయ్యి. ఇద్దరు స్టూడెంట్ కుర్రాళ్లు – మామూలువాళ్లు కాదు. ఆనర్స్ కుర్రాళ్లు – ఖూనీ జరిగింది: అది మేం కళ్లారా చూసేం అని సుస్పష్టంగా నల్ల సిరాతో రాసి మరీ రిపోర్టిస్తున్నారు. అది అబద్ధం – ఫాల్స్ – అన్చెప్పి నువ్వెలా 'రిఫర్' చేస్తావో చూస్తాను. అలా 'రిఫర్' చేసేక నీ నౌఖిరీ నీకెలా నిలబడుతుందో అదీ చూస్తాను.

కిష్టప్ప: అదికాదు బాబాయ్!...

సార్వ: నోర్ముయ్! ఆ వెధవ ఆ 'స్కౌండ్రల్', ఆ 'స్కాంప్' ఆ వెధవ నా ఇంట్లో ఉన్నాడు కాబట్టి ఊరవతల నేరం ఎలా

చెయ్యగలడనేనా నీ అభిప్రాయం? అంచేత ఈ రిపోర్టు అబద్ధం అని రాసేగలవనేనా నీ ఉద్దేశం? సరే అలాగే అను. ఆ స్కౌండ్రల్ని నువ్వే స్వయంగా నా ఇంట్లోంచి తీసుకు వెళ్ళినట్టుగా చెప్పచూదాం కావలిస్తే! నా ఇంట్లోంచి తీసుకు వెళ్ళ లేదని, వాడెవడు నాకు తెలియదనీ, నువ్వెప్పుడూ నా ఇంటికి రానేలేదని నేను చెప్తాను. ఎవరిమాట చెల్లుతుందో, ఎవరి మాట నిలబడుతుందో చూదాం! చూద్దాంరా, బాబూ, చూద్దాం! ...నీకు నౌఖరీ ఇచ్చి నీకు శతకోటి అధికారాలు, ఫుల్ పవర్సు ఇచ్చి, నిన్ను కాపలా పెట్టుకున్నందుకు మాకు మంచి ఉపకారమే చేస్తున్నావు. ఆఖరికి కంచే చేను మేసిందిట! బావుందిరా బాబూ! బావుంది!

కిష్టప్ప : మీ రలా హీటెక్కిపోతే నే మాటాడగల్నా బాబాయ్? కానే కాదని మీ రలా అంత పట్టుబడితే, మరి నేను కాదన గలనా? ఖూనీకింద ఛార్జి పెట్టడం పెట్టినా, తరవాత ఏదో మినహాయింపుల సెక్షన్లకింద వాణ్ని ఓ ఏడాదికో, రెండుకో, పీక లేకుండా దించుకోవచ్చు. దానికి మీకేం అభ్యంతరం లేదు కదా?

సార్వ : ఇందాట్లా అలా సబబుగా మాట్లాడేవా? హీటెక్కి పోయా నంటే ఎక్కిపోనా మరి! నే చెప్పే భోగట్టా నా ప్లాటూ పూర్తిగా వినకుండానే ఖాకీ బట్టల్లోంచి అంతరాత్మని బైటికి లాగేవు. అంతరాత్మ ఎక్కడైనా ఉంటుందనుకున్నాను కాని ఖాకీ డ్రెస్సులో వుంటుందనుకోలేదు.

కిష్టప్ప : వెధవంతరాత్మ! దాన్నలా ఏడవనిద్దురూ బాబాయ్! అంతరాత్మెప్పుడూ పనయిన తరవాత ఏడ్చి తిడుతుందేకాని పనికి ముందు మాత్రం ఎప్పుడూ మన కడ్డురాదు, రాకూడదు.

సార్వ : అసలైన వేదాంతం అంటే అదే! క్రిష్ణ పరమాత్మలా మాటాడేవు.

కిష్టప్ప : అంత కాప్లిమెంటు పారేకండి ! అంచేత కమింగ్ టు ది. పాయింట్–మీరు చెప్పినట్లు, మనకిప్పుడు పని ప్రధానం. ఏడ్చే వాళ్ళని ఆ తరువాత సముదాయించుకోవచ్చు ... కానైతే బాబాయ్ ! ఒకటుంది.

సార్వ : ఏమిటది ?

కిష్టప్ప : వాడు, ఆ వెధవ, ఖూనీ జరిగిన టైముకి మీయింట్లో ఉన్నానని 'ఆలిబీ' పెడితే ?

సార్వ : పెట్టనీ ! ఆ విషయం వాడు రుజువు చేసుకోవాలి కదా !

కిష్టప్ప : వాడే రుజువు చేసుకోవాలనుకోండి. చేసుకొందికి మిమ్మల్ని డిఫెన్స్ సాక్షిగా వేసుకొంటే ? అప్పుడేం చెయ్యడం ? ఇంచాట్లా అలా ఏదో ట్రై చెన్ చేసేడుకూడా కదా ! పైవెధవ లెవరూ వాడికి డిఫెన్స్‌కి రాకుండా చూసేపూచీ నాది. కాని మిమ్మల్నేవేస్తే ?

సార్వ : అదంతా నా కొదిలీరా అబ్బాయ్ ! డిఫెన్స్‌వేస్తే నేను సాక్ష్యం చెప్పాలికాని నువ్వు కాదుకదా !

కిష్టప్ప : నన్నడుగుతే ఆ మాట అబద్ధం అనేస్తాననుకోండి. ఏ మాట ? మీ ఇంటినించి వాణ్ణి తీసికెళ్ళిన మాట. పూర్తిగా 'డినై' చేసేస్తాను. 'డినై' చేసేడం మా రెగ్యులర్ రొటీన్‌లోది. కాని, మీరు ?

సార్వ : నువ్వు శిష్యుడివి. నేను గురువుని. నువ్వు నాకు మప్పాలా ?

కిష్టప్ప : (నవ్వి) సరే ! బాబాయ్ ! వెళ్ళొస్తాను. ఆ కుర్రాళ్ళేరీ ? అక్కడికి వెళ్లాలి. ఇంకా శవ పంచాయితీ తతంగం అంతా ఉందికదూ ! వెళ్లాలి వేగిరం.

సార్వ : వెళ్ళు. వాళ్ళనికూడా పంపిస్తాను.

కిష్టప్ప : (గుమ్మందాకా వెళ్ళి) అన్నట్టు బాబాయ్ ! చిన్నమాట మర్చేపోయేను.

సార్వ : ఏమిటీ చిన్నమాట ?

కిష్టప్ప : మరేంలేదు. ఆడిట్ పార్టీవొచ్చి నెత్తిమీదకూర్చుంది. ఒట్టినే కూర్చుందా ? కూర్చొని తంతోంది. వెధవలెలాటి వెధవలో

తెలుసుకదా. 'కుక్కలు చెప్పులు వెదకును, తక్కువవాడెల్లవేళ తప్పే వెదకున్!' మా ఎస్. పీ. ఆఫీసు చెక్ చేస్తున్నారిప్పుడు ఆఫీసంతా తినేసి మారు తెమ్మంటున్నారట. ఎస్పీ ఆఫీసుకి అమ్మకి చిక్కిన మేకలు ఎవరున్నారు? మే మే కదా! వాళ్ళు మమ్మల్ని తినేస్తున్నారు. అంచేత...

సార్వ: అంచేత కిందికి ఆఫీసులోకి పోదాం పద.

(ఇద్దరూ వెళ్తారు)

3

సమయం : పగలు పదకొండు గంటలు దాటింది. సెషన్స్ కోర్టు సమావేశం అయివుంది. ముద్దాయి బోన్లో సోమసుందరరావున్నాడు. ఎదురుగా జడ్జీగారు ఎత్తుగా కూర్చున్నారు. ఇద్దరికీ మధ్యగా హాల్లో లాయర్ల టేబిల్ పెద్ద దొకటుంది. బల్లకి అటూ ఇటూ పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటరూ, డిఫెన్సు లాయరూ కూర్చున్నారు. బెంచి గుమాస్తా నిల్చొని ఉన్నాడు, జడ్జీగారికి కొంచెం చేరువగా. హాలునిండా ప్రేక్షకులున్నారు. హెచ్చుమంది స్టూడెంట్సు కుర్ర లాయర్లుకూడా కొంతమంది ఉన్నారు. హాలు బైట సార్వభౌమ రావూ, కృష్ణారావూ, మధుసూదనరావూ, (యూనిఫారంలో) కిష్టప్పా ఉంటారు.

జడ్జి : ఛార్జి తెలుగున చదివి వినిపించు! (అని కాయితం ఒకటి బెంచి గుమాస్తా చేతికి ఇస్తాడు.)

బెంచి గుమాస్తా : చిత్తం! (అని కాయితం తీసుకు చూస్తూ) పెంటా రావ్ సోమసుందరరావ్! నువ్వేనా?

సోమ : సుందరం అంటారు.

బెంచి : పెంటారావ్ సోమసుందరరావు – నువ్వేనా?

సోమ : అవునని చెప్పేను.

బెంచి : నేను చదివేది శ్రద్ధగా విను.

సోమ : వింటాను. చదివేది శ్రద్ధగా చదువు.

బెంచి : నీవు ఈ సంవత్సరం మే నెల ఇరవైమూడో తారీఖున పగలు పన్నెండు గంటల సమయంలో ఈ వూరికి సుమారు ఆరు లేక

ఏడు మైళ్ళ దూరంలో, నల్ల చెరువపతల అడివిలో, సత్యనారాయణ ఉరఫ్ సత్యం అనే ఆసామీని చంపుదామనే ఉద్దేశంతో, అతని నెత్తిపై విస్కీ సీసాతో బుద్ధిపూర్వకంగా కొట్టి గాయపరచి అతనిని చంపినావనిన్ని; కాగా, నీవు ఖూనీ నేరంచేసి ఇండియన్ పీనల్ కోడులో మూడువందల రెండు సెక్షన్ ప్రకారం శిక్షింపదగియున్నావనిన్ని నీ మీద అభియోగం మోపబడింది. నీవు నేరం చేసినావా? నేరం చేయలేదా? లేక విచారణ జరుపమంటావా?

సోమ : ఆ సత్యంగాణ్ని నేను చంపేనా, లేదా? అదేనా నీక్కావలసింది?

బెంచి : అవును, అందుకు నువ్వు సమాధానం చెప్పాలి.

సోమ : చెప్తున్నాను. సరిగా రాసుకో. నేను వాణ్ణి చంపలేదు. నేరాలు లక్షల్చేసేను. కాని ఈ నేరం నే చెయ్యలేదు. మరోటి కూడా రాసుకో! నే నప్పుడా రోజున సర్వ భాభారావింట్లో ఉన్నాను.

జడ్జి : భాభారావేమిటి?

సోమ : భాభారావంటే పార్లమెంటు నెంబరు. ఆ రోజున మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలకి నేను ఆ ముసిలాడింట్లో ఉన్నాను.

జడ్జి : అంతేనా? ఇంకా ఏమైనా ఉందా?

సోమ : ఇప్పటికింతే!

జడ్జి : టెరిబుల్ పెలోలా ఉన్నాడు.

ప్రాసిక్యూటర్ : స్వాతంత్ర్యం తరవాత మనిషి.

డిఫెన్స్‌లాయర్ : కుర్రవాడు! ఇంకా అజ్ఞానం.

బెంచి : (సోమసుందరరావుతో) సంతకం చేస్తావా?

సోమ : నిశానీ బెటరు. అదే చేస్తాను.

జడ్జి : విచారణ ప్రారంభిద్దాం.

ప్రాసి : చిత్తం! (అని లేచి) దిగువ కోర్టువారి కమిటల్ ఆర్డరు తమరు చూసే ఉంటారు. కేసు గురించి టూకీగానైనా తమరికి ముందు మనవి చేయవలసిన అవసరం ఉండదనుకుంటాను.

జడ్జి : సాక్షిని పిలిపించండి.
ప్రాసి : చిత్తం.
జడ్జి : ఇదిగో మీరు! మీరే! (అని డిఫెన్స్‌లాయర్ని ఉద్దేశించి అంటాడు)
డిఫెన్స్ : అయ్యా అయ్యా! (అంటూ లేచి నిలబడతాడు)
జడ్జి : మిమ్మల్ని ఇంతకుముందు నేను చూళ్ళేదు. నాకు చేంతాడు క్రాసెగ్జామినేషన్ ఇష్టంలేదు. అవసరమైన విషయాల గురించి మూడేసే ముక్కలు! తెలిసిందా?
డిఫెన్స్ : అయ (అని కూర్చుంటాడు).
ప్రాసి : మధుసూదనరావుని పిలవ్వోయ్ (అని బంట్రోతుతో చెప్తాడు).
బంట్రోతు : (వరండాలోకి వెళ్ళి) మదుసూద్రావ్! మదుసూద్రావ్!
మధు : (హాల్లోకివచ్చి నిల్చుంటాడు)
బంట్రోతు : (హాల్లోకివచ్చి మధూని ఉద్దేశించి) మీరేనా మదుసూద్రావు?
మధు : అవును.
బంట్రోతు : మరి, పలకరేం? ఇట్రండి (అని అతన్ని సాక్షిబోను ఎక్కించుతాడు).
బెంచి : చూడండి! నేను చెప్పినట్టూ చెప్పండి. దేవుని యెదుట ప్రమాణం చేసి,
మధు : దే దేవుని యెదుట ప్రమాణంచేసి,
బెంచి : అంతా నిజం చెప్తాను.
మధు : అంతా చెప్తాను... నిజం.
బెంచి : అబద్ధం చెప్పను.
మధు : అబద్ధం... చెప్పను.
బెంచి : మీ పేరు?
మధు : నా పేరా? మధుసూదనరావు. మాధవస్వామి—అంటే రాధా మాధవస్వామి కొడుకుని.
ప్రాసి : సరేలెండి. ఇలాచూడండి. నేనడిగే ప్రశ్నలకి సావధానంగా జవాబు లివ్వండి. కోర్టంటే కొత్తకదూ మీకు?..

మధు : అంతా చూస్తే నాకు ... భయం వేస్తోంది.

ప్రాసి : మరేం గాభరా పడకండి. కోర్టువారి వైపలా చూడండి. భయంపోతుంది. (అని కోర్టువార్ని చూసి వినయంగా నవ్వుతాడు.)

జడ్జి : కానీయండి.

ప్రాసి : చిత్తం : చూడండి మధూగారూ! మీ దీపూరేకడా ?

మధు : ఇక్కడే ఉంటున్నాం.

ప్రాసి : మీరేం చేస్తున్నారిప్పుడు ?

మధు : ఏం చేస్తున్నాను ? సాక్ష్యం ఇస్తున్నానుకదూ !

ప్రాసి : (నవ్వి) కాదుకాదు. అసలు మీకేంపని ? ఏం చేస్తున్నారు ?

మధు : చదువుతున్నాను. ఆనర్స్. పొలిటిక్స్ ఆనర్స్. ఫైనల్ ఇయర్ చదువుతున్నాను. మరింకేం చెయ్యడం లేదే !

ప్రాసి : చూడు, మిస్టర్ మధు ! సత్యనారాయణ – అతన్నే సత్యం అంటారు–అతన్ని నీకు తెలుసా ?

మధు : తెలుసే ! 'లా' చదివేవాడు. చాల మంచివాడు.

ప్రాసి : అతను, పాపం. చాల మంచివాడా ?

మధు : వాడికి అబద్ధం అంటే అసహ్యం.

ప్రాసి : అబద్ధం అంటే అసహ్యం కదూ అ త ని కి ? అతను, ఇప్పుడున్నాడా ?

మధు : లేడే !

ప్రాసి : ఏమయేడు ?

మధు : చచ్చిపోయేడు.

ప్రాసి : ఎలా చచ్చిపోయేడు ?

మధు : తలమీద విస్కీ ... విస్కీ సీసాతో కొట్టేస్తే చచ్చిపోయేడు.

ప్రాసి : ఎవరు కొట్టేరు ?

మధు : సుందరం.

ప్రాసి : అతన్ని పోల్చగలవా ? ఇక్కడున్నాడా ?

మధు : (ముద్దాయీ బోను వైపుచూసి తల తిప్పేసుకుంటాడు)

ప్రాసి : ఇక్కడున్నాడా ?

మధు : (తలవంచుకు నిలబడతాడు)
ప్రాసి : ఇక్కడున్నాడా ? చూసి చెప్పండి.
సోమ : అంత అబద్ధం ఆడాలంటే కలేజా ఉండాలి.
ప్రాసి : ఉంటే ఉన్నాడని చెప్పండి. లేకపోతే లేడని చెప్పండి. ఏదో ఒకటి చెప్పాలి.
మధు : ఉన్నాడు.
ప్రాసి : చూపించండి.
మధు (ముద్దాయీ వైపు ముఖం తిప్పకుండా, చెయ్యిజాపిచూపిస్తాడు)
ప్రాసి : బోన్లో ఉన్నతనేనా ?
మధు : అవునవును. అతనే అతనే! (అని నుదురు తుడుచుకుంటాడు)
ప్రాసి : కొట్టినతను అతనేకదా! ఎన్నిసార్లు కొట్టేడన్నారు ?
మధు : మూడు నాలుగుసార్లు
ప్రాసి : ఎక్కడ ?
మధు : తలమీద.
ప్రాసి : ఎటు వైపునుంచి.
మధు : వెనకనించి.
ప్రాసి : ఇదంతా ఎప్పుడు జరిగింది ?
మధు : ఈ సంవత్సరం, మే నెల ఇరవైమూడో తారీఖున.
ప్రాసి : ఎన్ని గంటలకి ?
మధు : పన్నెండు గంటలకి. మిల్లు బూరా – పన్నెండు గంటల బూరా అప్పుడే ఊదేరుకూడాను.
ప్రాసి : పగలా ? రాత్రా ?
మధు : పగలే!
ప్రాసి : ఎక్కడ ఏ జాగాలో జరిగింది ?
మధు : నల్లచెరువు లేదూ ? అక్కడ. దానవతల. ఇక్కడికి ఆరుమైళ్ల పైన ఉంటుంది.
ప్రాసి : మీరప్పుడు అక్కడున్నారా ?
మధు : నేనూ క్రిష్ణగాడూకూడా ఉన్నాం.
ప్రాసి : క్రిష్ణగాడంటే కోర్టువారికి తెలీదు. పూర్తిపేరు చెప్పాలి.

మధు : కృష్ణారావు. నా క్లాస్ మేటు.
ప్రాసి : నల్ల చెరువు అవతలకి ఎవరెవరు ఎందుకు వెళ్ళేరు ?
మధు : నేను, క్రిష్ణగాడు, సత్యం, సుందరం చీకటితోనూ పిక్ నిక్కి వెళ్ళేం. సుందరం గువ్వల్ని కొడతానని తుపాకీ తీసుకువచ్చేడు.
ప్రాసి : తుపాకీ ఏమయింది ?
మధు : ఆ వేళ... సుందరం తీసుకుపోయుండాలి.
ప్రాసి : మీరు చూశ్శేదా ?
మధు : నేను గాభరాలో ఉన్నాను.
ప్రాసి : సర్లే ! అక్కడకి రావడం వెళ్ళడం ఎలాగ ? నడిచా లేక ?...
మధు : సత్యంలేడూ ? వాళ్ళ మామ కారుమీద వెళ్ళేం.
ప్రాసి : ఎందరు వెళ్ళేరు ?
మధు : ఎందరం వెళ్ళేం ? మేం నలుగురం.
ప్రాసి : తిరిగి ఎందరు వచ్చేరో చెప్పగలరా ?
మధు : సత్యం రాలేదు.
ప్రాసి : కార్లో తిరిగి ఎవరెవరొచ్చేరు.
మధు : నేనూ, క్రిష్ణా...
ప్రాసి : సుందరం, అంతే, ఈ ముద్దాయి ఏమయేడు ?
మధు : ఏమయేడు ? మా తోటే కార్లో... కార్లో... మాతో కార్లో రాలేదు.
ప్రాసి : ఏమయేడు ?
మధు : పారిపోయేడు (అని నుదురు తుడుచుకుంటాడు) తుపాకీ పట్టుకు పారిపోయేడు !
సోమ : అయ్యకి చెమటెక్కిపోతున్నాయి. అ బ ద్ధ ం ఆడాలంటే కారెక్కి జల్సా చేసినట్టుకాదు.
జడ్జి : ఆస్క్ హిమ్ టు షటప్ !
బెంచి : కోర్టువారు నిన్ను నోరు మూసుకోమంటున్నారు.
సోమ : (వెటకారంగా) చితం చితం.
బంట్రోతు : సైలేన్ !
ప్రాసి : ఈ కొట్టడానికి ముందు ఏం జరిగింది ?

మధు : సుందరం సత్యం దెబ్బలాడుకున్నారు.

ప్రాసి : దెబ్బలాడుకోడం అంటే కొట్టుకున్నారా ?

డిఫెన్స్ : దెబ్బలాడుకోడం అంటే కొట్టుకోడం కాదా ? (అంటూ లేస్తాడు.)

ప్రాసి : అపాటి మాటకి మీ రలా దెబ్బలాడకండి గురువుగారూ !

జడ్జి : ప్రొసీడ్ (డిఫెన్స్‌లాయరు కూర్చుంటాడు.)

ప్రాసి : (మధూని) ఏం ? కొట్టుకున్నారా ?

మధు : కొట్టుకోలేదు. మాటా మాటా అనుకున్నారు. తరవాత సత్యం చిరాకుపడి దూరంగా వెళ్ళిపోయాడు. సుందరం వెనక నుంచి వెళ్ళి కొట్టేడు.

ప్రాసి : సత్యం ఎడంగా ఎందుకు వెళ్ళాడు ?

మధు : మాటా మాటా అనుకున్నాక "నీతో నాకు మాటలేమిట్రా ?" అని సత్యం కొంచెం ఎడంగా వెళ్ళిపోయాడు. సుందరాన్ని చూసి విసుక్కున్నాడు.

ప్రాసి : సుందరం అప్పుడు మామూలుగానే ఉన్నాడా ?

మధు : తాగి ఉన్నాడు విస్కీ తాగాడు.

ప్రాసి : పోలీసువారికి మీరు రిపోర్టిచ్చారా ?

మధు : ఇచ్చేం. అక్కణ్నించి వచ్చి రిపోర్టిచ్చాం. ఇచ్చాక పోలీసు వారితో కలిసి అక్కడికి వెళ్ళాం.

ప్రాసి : (బెంచి గుమాస్తావద్ద కట్టలోంచి కాయితం తీసుకొని) ఇదేనా రిపోర్టు ? (అంటూ మధూకి ఇవ్వగా అదతను చూస్తాడు)

మధు : (కాయితం చూసి తిరిగి ఇచ్చేస్తూ) ఇదే !

ప్రాసి : (కాయితం బెంచి గుమాస్తాకి ఇచ్చేస్తూ) సత్యం తొడుక్కున్న బట్టలు పోల్చగలరా ?

మధు : పోల్చగలను.

ప్రాసి : (బెంచి గుమస్తా పక్కనున్న వస్తువుల్లో బట్టలు కోర్టుబంట్రోతు చేత తీయించి) అవేనా ?

మధు : అవే !

ప్రాసి : విస్కీ సీసాతో కొట్టేడన్నారు! అదేమయింది.

మధు : పగిలింది. దాని పీకమాత్రం మిగిలిపోయింది.

ప్రాసి : (బెంచిగుమస్తా బల్లమీద ఉన్న పొట్లం, పగిలిన సీసా పిడి చూపించి) పగిలిన గాజుపెంకులూ, పగిలిన సీసాపిడి ఇవేనా ?

మధు : అవే.

ప్రాసి : రక్తంతో తడిసిన మన్నుకూడా పోలీసులు సాంపిల్ కోసం కొంత తీసేరా ?

మధు : తీసేరు.

ప్రాసి : (బెంచిగుమస్తా బల్లమీద్ది మరోపొట్లం చూపించి) ఇదేనా ఆ మన్ను ?

మధు : అదే!

ప్రాసి : చూడు, మిస్టర్ మధు! నీకూ ఆ ముద్దాయికీ ఏమైనా విరోధం ఉందా ?

మధు : లేదే!

ప్రాసి : పోలీసువారు నిన్ను దర్యాప్తు చేసారా ?

మధు : అడిగేరు.

ప్రాసి : అంతేనండి. (అని కోర్టువారితో చెప్పి కూర్చుంటాడు)

జడ్జి : క్రాస్.

డిఫెన్స్ : అయ అయ (అంటూ లేచి నిల్చుంటాడు) చూడండీ! ఆ సత్యానికి అబద్ధం అంటే అసహ్యం, అన్నారు. ఆ సంగతి మీ కెలా తెలును ?

మధు : అబద్ధాలాడేవాళ్లని తిడుతూ ఉండేవాడు.

డిఫెన్స్ : ఎవరెవర్ని తిట్టగా మీరు విన్నారు ? తిట్టగా మీరు విన్నారా ?

మధు : విన్నాను.

డిఫెన్స్ : అబద్ధాలాడితే ఎవర్ని తిట్టగా విన్నారు ? మీ ఫ్రెండు కృష్ణారావు నతను తిట్టేడా ?

మధు : అంటే... అంటే... (అని నసుగుతూ ఉంటాడు)

డిఫెన్స్ : తిట్టేడా ?

మధు : తిట్టేడు.
డిఫెన్స్ : మిమ్మల్నికూడా ఎప్పుడైనా తిట్టేడా ?
మధు : (తెలివితెచ్చుకొని) లేదు.
డిఫెన్స్ : కృష్ణారావుని ఎందుకు – అబద్ధాలాడతాడనేనా తిట్టేడు ?
మధు : కాదు.
డిఫెన్స్ : మరెందుకు ?
మధు : వాళ్ళిద్దరూ స్నేహితులు కదూ ! సరదాకి ఒరే ఫూల్ అంటే ఒరే ఫూల్ అనుకుంటూరు. అంతే !
డిఫెన్స్ : చూడండి ! సత్యం, సుందరం దెబ్బలాడుకున్నారన్నారు. ఎంతసేపు దెబ్బలాడుకున్నారు ?
మధు : అయిదు నిమిషాలసేపు.
డిఫెన్స్ : దేని గురించి ?
మధు : ఎవరో ఆడపిల్ల గురించి.
డిఫెన్స్ : ఎవరా ఆడపిల్ల ?
మధు : (ఆలోచించి) శీలో, శైలో – సరిగా గుర్తులేదు.
డిఫెన్స్ : మీరు దగ్గిరుండే విన్నారా ?
మధు : విన్నాను.
డిఫెన్స్ : మరెందుకు గుర్తులేదు ? మీరుగాని తాగి ఉన్నారా ?
మధు : (గాభరా పడతాడు.)
డిఫెన్స్ : మీరా వేళ తాగేరా, లేదా ??
మధు : సుందరం తాగమన్నాడు...
డిఫెన్స్ : ఏ సుందరం ?
మధు : ఏ సుందరం ?
డిఫెన్స్ : ఏ సుందరం మిమ్మల్ని తాగమన్నాడు ?
మధు : ఏ సుందరం తాగమన్నాడు ?... అతనే !
డిఫెన్స్ : ఎతను ? ఎలా ఉంటాడు ?
ప్రాసి : (లేచి) అడిగేదేదో మీరు సూటిగా, తిన్నగా అడగాలి.
డిఫెన్స్ : సూటిగా తిన్నగానే అడుగుతున్నాను.
ప్రాసి : అలా అడగడంలేదు (అని కూర్చుంటాడు.)

డిఫెన్స్ : (మధూని) ఓమ్మల్ని తాగమని ఏ సుందరం అన్నాడు?
మధు : అతనే, ఆ సుందరమే?
జడ్జి : ఏ సుందరం? ఆ ముద్దాయేనా? మరింకే సుందరమైనా ఉన్నాడా?
మధు : (చెమట తుడుచుకొంటూ) సుందరాలు ఎందరున్నారు?
డిఫెన్స్ : ఎందరున్నారో మీరు చెప్పాలి! ఎందరున్నారు? మీకు మరో సుందరాన్ని తెలుసా?
మధు : తెలీదు తెలీదు. ఇతన్నే తెలుసు. ఇతనే తాగమన్నాడు. (అని ముద్దాయిని చెయ్యిజాపి చూపిస్తాడు.)
డిఫెన్స్ : తాగమంటే తాగేరా?
మధు : లేదు నేనూ క్రిష్ణా తాగలేదు.
డిఫెన్స్ : సత్యం తాగేడా?
మధు : తాగేడు. గాజుగళాసుల్లో సత్యవూ అతనూ తాగేరు. సోడాలు కలుపుకు తాగేరు.
డిఫెన్స్ : విస్కీ సీసా అన్నారు. నిండు సీసావేనా?
మధు : నిండు సీసావే!
డిఫెన్స్ : అదంతా సత్యం సుందరం ఇద్దరే పూర్తిగా తాగేరా?
మధు : ఎంత తాగేరో నేను చూళ్ళేదు.
డిఫెన్స్ : మాటా మాటా అనుకున్నారన్నారు కదా? మరి, మీరేం కలగజేసుకోలేదా?
(కోర్టులో మర్యాదస్తుల్లా కూర్చున్న ఇద్దరు చారుల్లో ఒకాయన బైటికివెళ్ళి పైనున్న సాక్షులతో సంప్రతిస్తాడు.)
మధు : అది నేనేం పెద్ద తగువనుకోలేదు.
డిఫెన్స్ : సత్యానికీ సుందరానికీ అంతకుముందు తగువులేమైనా ఉన్నాయా?
మధు : నాకు తెలీదు. సుందరంతో నా కావేళే పరిచయం అయింది. సత్యం తీసుకొచ్చేడు.
డిఫెన్స్ : మీరా అడివిలోకి పోలీసువారితో మళ్ళీ వెళ్ళేరుకదూ?
మధు : నేనూ క్రిష్ణాకూడా వెళ్ళేం.

డిఫెన్స్: ఈ సీసాపిడి చూడండి. ఇది సుందరం వదిలేసి పారిపోయే డన్నారు కదూ! ఎక్కడ పడేసేడో మీరు చూసేరా?

మధు: చూసేను. అక్కడే పడేసేడు.

డిఫెన్స్: మీరు పోలీసువారితో కలిసి వెళ్ళినప్పుడు మళ్ళీ దీన్ని చూసేరా?

మధు: చూసేను.

డిఫెన్సు: మొదట ఎక్కడుందో, మళ్ళీ వెళ్ళినప్పుడుకూడా అక్కడే వుందా?

మధు: అక్కడే ఉంది.

డిఫెన్స్: మీరు కానీ కృష్ణారావుకానీ దీన్ని ముట్టుకున్నారా?

మధు: లేదే!

డిఫెన్స్: మీరు అక్కడకి మళ్ళీ వెళ్ళినప్పుడు అక్కడ జనం ఎవరైనా ఉన్నారా?

మధు: అక్కడకి పోలీసువారితో వెళ్ళేం కదూ?!

డిఫెన్స్: పోలీసు వారూ మీరూ కలిసి అక్కడకి వెళ్ళినప్పుడు అక్కడ జనం ఉన్నారా అని అడుగుతున్నాను.

మధు: మేం వెళ్ళేసరికి అక్కడెవరూ లేరే!

(మొదటి చారుడు లోనికి వస్తాడు. రెండో మర్యాదస్తుడు బైటికివెళ్ళి కిష్టప్పా, కృష్ణారావులతో సంప్రదిస్తాడు. కిష్టప్ప తన చేతి వేళ్ళు చూపించి కృష్ణారావుతో ఏదో చెప్తూ ఉంటాడు.)

డిఫెన్స్: బాగా గుర్తుందా మీకు?

మధు: గుర్తుంది.

డిఫెన్స్: చూడండి మధుసూదనరావుగారూ! సత్యం పడిపోయేడు కద. మీరు వెళ్ళి ఏదైనా అతనికి చికిత్స చెయ్యడానికి ప్రయత్నం చేశారా?

మధు: నేను చెయ్యలేదు.

సోమ: ప్రాణం పోతుంటే చూస్తూ ఊరుకున్నావురా?

డిఫెన్స్: (ముద్దాయిని) నువ్వు మాటాడకూడదు. (అని మధూ వైపు తిరిగి) చికిత్స చెయ్యడానికి మీరు ప్రయత్నం చెయ్యలేదా?

మధు: నాకు భయం వేసింది. క్రిష్ణగాడు మాత్రం సత్యం ముఖంమీద నీళ్ళు జల్లేడు.

డిఫెన్స్: అప్పటికి సత్యం బతికే ఉన్నాడా?

మధు: (గాభరాపడి) నేను చూళ్ళేదు.

డిఫెన్స్: మీరు అక్కడున్నంతసేపూ, సత్యం బతికున్నాడో లేదో చూణ్నేలేదా?

మధు: లేదే! నేను చూళ్ళేదు. క్రిష్ణ చూసేడు.

డిఫెన్స్: నీళ్ళు జల్లేరన్నారు. నీళ్ళెక్కడవి?

మధు: వాటర్ బాటిల్లోవి!

డిఫెన్స్: వాటర్ బాటిల్ ఎక్కడిది?

మధు: (చెమట తుడుచుకొంటూ) సుందరం తెచ్చేడు.

డిఫెన్స్: మీరు పట్టుకొచ్చేశారా ఆ వాటర్ బాటిల్ని?

మధు: నే తీసుకురాలేదే!

డిఫెన్స్: పోలీసువారు ఈ సీసా పిడితోపాటు దాన్ని కూడా స్వాధీన పర్చుకున్నారా?

మధు: నేను మళ్ళీ చూళ్ళేదే! కారుదగ్గరికి వెళ్తూ, వెళ్తూ క్రిష్ణగాడు ఎందుకోగాని వెనక్కు వెళ్ళాడు. వాడుకాని తీశాడేమో.

డిఫెన్స్: సుందరం తుపాకీ పట్టుకు పారిపోయాడన్నారు. అదొక్కటే పట్టుకుపోయాడా?

మధు: అదొక్కటే పట్టుకువెళ్ళాడు.

(రెండో చారుడు లోనికి వస్తాడు. మొదటి చారుడు బైటికి వెళ్ళి మధూ చెప్పినదాని గురించి కబురు అందజేస్తాడు.)

డిఫెన్స్: తుపాకి ఉందిన్నారు కదూ.

మధు: అదతను పట్టుకుపోయే డనేసేను కదూ!

డిఫెన్స్: అనేసేర్లెండి. అదికాదు నే నడిగేది. సీసాతో కొట్టినప్పుడు పక్కనే తుపాకీ ఉందా?

మధు: పక్కనే, ఉంది.

డిఫెన్స్ : చూడండి! ఈ సుందర్రం మీ సత్యాన్ని కొట్టడం, చంపడం అంతా అబద్ధం, ఈ ముద్దాయి అసలు అక్కడికి రాలేదు. అక్కడ లేనేలేడని అంటున్నాడతను.

మధు : అంటున్నాడా? (అని రుమాల్తో నుదురు తుడుచుకుంటాడు.)

డిఫెన్స్ : అవును. అలానే అంటున్నాడు. అతను కొట్టి చంపేడన్న మాట అబద్ధం అంటున్నాడు.

మధు : నేనబద్ధం ఆడుతున్నానా?... లేదే! లేదు నేనబద్ధం ఆళ్లేదు... నా అంతరాత్మ... నా అంతరాత్మ ఒప్పుకోదు.

జడ్జి : అంతేనా? ఇంకా ఏమైనా అడుగుతారా?

డిఫెన్స్ : ఇంకేం లేదండి, (అని కూర్చుంటాడు.)

బెంచి : (మధూని) మీరింక దిగండి (అని మధూ సాక్షి బోనుదిగేక) ఇలారండి. ఇందులో సంతకం చెయ్యాలి.

(అని జడ్జీ వ్రాసిన వాంగ్మూలపు కాయితంమీద సంతకం చేయిస్తాడు. అతను సంతకం చేసేక జడ్జీగారు ఆ కాయితం మీద సంతకం చేస్తాడు. మధుసూదనరావు కోర్టుహాల్లో ఒకవార కూర్చుంటాడు.)

జడ్జి : తరవాత సాక్షి!

ప్రాసి : కృష్ణారావు.

బంట్రోతు : (బైటకివెళ్లి) కిస్నారావ్! కిస్నారావ్!

కృష్ణ : (కోర్టుహాల్లోకి) ఎస్ సర్! (అంటూ వస్తాడు)

ప్రాసి : అలా అక్కడకి వెళ్ళు. (అని సాక్షిబోను చూపిస్తాడు. కృష్ణారావు అందులోకివెళ్ళి నిల్చుంటాడు.)

బెంచి : నే చెప్పినట్టూ చెప్పండి. దేవునియెదుట ప్రమాణంచేసి అంతా నిజంచెప్తాను. అబద్ధంచెప్పను.

కృష్ణ : ఇదిగో, దేవుని యెదుట ప్రమాణంచేసి చెప్తున్నాను! అంతా నిజమే చెప్తాను. నిజంతప్ప అబద్ధం చెప్పను.

బెంచి : మీపేరు?

కృష్ణ : కృష్ణారావు, కిషన్ అనికూడా అంటారు.

సోమ : ఆగురాబాబూ! దేవుని యెదటే ప్రమాణం చేస్తున్నావా?

కృష్ణ : అవును.
సోమ : యెదుట, నీ దేవుడెక్కడా కనిపించడేం?
కృష్ణ : నీక్కనిపించలేదా దేవుడు?
సోమ : లేదే!
కృష్ణ : అది నీ దురదృష్టం! (అని చిరునవ్వు నవ్వుతాడు.)
సోమ : ఆ దేవుడు నీకు నిజెంగా కొంపతీసి కనిపించేడేంటి? అది వాడి దురదృష్టం!
జడ్జి : దట్ విల్ డూ! దట్ విల్ డూ!! ఆస్క్ దట్ ఫెలో టు షటప్.
బెంచి : (ముద్దాయిని ఉద్దేశించి) ఓయీ! నువ్వు నోరుమూసుకోవాలి.
బంట్రోతు : సైలెన్ !
జడ్జి : (ప్రాసిక్యూటర్ని) అడగండి సాక్షిని!
ప్రాసి : చిత్తం, (అని కృష్ణారావుని) మీదేవూరు?
కృష్ణ : ఇదేవూరు, మరోవూర్లేదునాకు.
ప్రాసి : ఏంచేస్తున్నారు?
కృష్ణ : ఆనర్స్–ఫైనల్ ఇయర్! సబ్జెక్టు–పాలిటిక్స్.
ప్రాసి : సత్యనారాయణ అనే కుర్రవాణ్ణి నీకు తెలుసా?
కృష్ణ : అఫ్‌కోర్స్! 'లా' స్టూడెంట్, మీకు 'సత్యనారాయణ!' మాకు 'సత్యం'.
ప్రాసి : ఇప్పుడున్నాడా అతను?
కృష్ణ : గుడ్‌నెస్ గ్రేషస్! ఎలాఉంటాడు? చచ్చిపోయేక ఇంకా ఉంటాడా?
ప్రాసి : అతనెలా చనిపోయేడు? ఎక్కడ చనిపోయేడు? ఎప్పుడు చనిపోయేడు? నీకు తెలిసిన వివరాలన్నీ కోర్టువారితో చెప్పు.
కృష్ణ : అంతా, టూకీగా టకటకా చెప్పేమంటారా?
ప్రాసి : అలానే చెప్పు, అభ్యంతరంలేదు. టూకీగా, టకటకా – కావలసిందే అది.
కృష్ణ : మేనెల – ఇదే సంవత్సరం – మేనెల ఇరవైమూడో తారీకు – అర్లీ మార్నింగ్ – చీకటితోటీ బయల్దేరేం.

ప్రాసి : ఎవరెవరు ?

కృష్ణ : మై సెల్ఫ్, అంటే నేను, నంబర్ వన్, మధు – అంటే ఇందాట్లా వాడు – నంబర్ టు, సుందరం – అంటే అడుగో అతను – నంబర్ త్రి, తరవాత సత్యం, నంబర్ ఫోర్ – నలుగురం బయల్దేరేం.

ప్రాసి : సత్యం అంటే చనిపోయిన అసామీవేనా ?

కృష్ణ : అయామ్ సారీ! సత్యం అంటే చనిపోయిన అసామీ అనడం కరక్ట్ కాదు. హి వాజ్ ది మాన్ హు వాజ్ కిల్డ్: చంపబడ్డ అసామీ.

సోమ : ఒరే నాయనా! నువ్వు కొయ్యగలవురా పీకలూ!

కృష్ణ : అతనలా మాటాడొచ్చా ? ఒచ్చని ప్రత్యేకంగా రూలుందా ?

జడ్జి : వాణ్ని మైన్డ్ చెయ్యొద్దు. ప్లీజ్ ప్రొసీడ్.

ప్రాసి : ఎందుకోసం బయల్దేరేరు ?

కృష్ణ : పిక్‌నిక్ మరియు గువ్వలవేట. గువ్వలు, పావురాలు, పాలుగలో ఏవో అవి, అన్నీ కొడతానని అతను (అని ముద్దాయీని చూపించి) తుపాకీ తెచ్చేడు. అక్కడికి వెళ్ళేసరికి తుపాకీ ఉంది కాని, కావలసిన పిట్టలు కనిపించలేదు.

ప్రాసి : చీకటితోనే బయల్దేరేమన్నావు.

కృష్ణ : అవును. సత్యం, వాళ్ళ మావఁ కారు కొట్టుకొచ్చేడు. కొట్టుకొచ్చి, అందులో ఈ సుందరాన్నికూడా వేసుకొచ్చి మా ఇంటి కొచ్చేడు. అక్కణ్ణించి మధూగాడింటికెళ్ళి వాణ్ణికూడా లాక్కుపోయేం. నల్లచెరువు – యూ షుడ్ బి నోయింగ్ ఇట్, మీకు తెలుసుండాలి – దానవతలికి పోయేం. అక్కడ మనవాడు (అని ముద్దాయీని చూపించి) చాలాసార్లు టుప్పూ టుప్పూ మనిపించేడు.

ప్రాసి : అంటే ?

కృష్ణ : తుపాకీ పేల్చేడు. ఎందుకూ ? యూస్‌లెస్! అలా మనవాడి వెంట ముగ్గురవూఁ తిరిగేం తిరిగేం. పన్నెండు దగ్గిరయింది. ఓ చోట నీడపట్టున కూర్చొని పదార్థాలు పైకి తీసేం. వాళ్ళు,

అంటే అతనూ (అని ముద్దాయిని చూపించి) సత్యవూ ద్రవ పదార్థం బైటకి లాగేరు.

ప్రాసి : ద్రవపదార్థం అంటే ?

కృష్ణ : ద్రవపదార్థం అంటే అగ్గి, అగ్గి !

జడ్జి : సరిగా మాటాడాలి.

కృష్ణ : సర్ ! అయామ్ వెరీ సారీ ! అగ్గంటే విస్కీ అన్నమాట.

ప్రాసి : విస్కీ తాగేరా ?

కృష్ణ : నేనూ మధూ మడికట్టుకున్నాం. మిగతా ఇద్దరూ లాగించేరు. కొంతసేపయింది. వాళ్లింకా బండి స్టార్టింగ్‌లోనే ఉన్నారు. ఇవతల నేను మధూ, పాలూ, వెన్నా, రొట్టే, ఫిష్‌గిష్ వగైరాలకి పనిపెట్టిస్తున్నాం. అవతల, వాళ్ళిద్దరూ ఏదో మాటా మాటా అనుకుంటున్నారు. మొదట నేను సరిగా వినలేదు. మస్తుగా తింటూంటే అవతల్ది మరింకేం వినిపించదు, కనిపించదుకదా !

సోమ : మస్తుగా తింటుంటే కళ్లు నెత్తికెళ్ళవా మరి ?

కృష్ణ : కొద్దిగా తాగేడోలేదో కాని ఇతనికి (అని ముద్దాయిని చూపించి) కాసేపట్లో కళ్లు నెత్తికెళ్లేయి. శీలో, శైలో, సుశీలో ఎవరోకాని, "ఆ పిల్ల చాలా మంచిదిరా" అన్నాడు ఇతను. కాదని అతడన్నాడు. "ఎలా తెలుసు నీకు ?" అని ఇతనన్నాడు.

ప్రాసి : అంటే మాటా మాటా అనుకున్నారంతేనా ?

కృష్ణ : ఉండండి ! చెప్పనీయండి ! "ఎలా తెలుసు" అని అడుగుతే నాతో పోయిన సరుకు కాబట్టి నాకు తెలుసు !" అని సత్యం అన్నాడు.

సోమ : నీ నోట్లోది నాలిక్కాదురా, నల్లతాచుపాపుఁ ! నీకెందుకురా అంత చదువు ? !

జడ్జి : షటప్ !

బంట్రోతు : సైలెన్ !

(మొదటి చారుడు లోనికి వస్తాడు. రెండో చారుడు కిష్టప్ప

దగ్గరికివెళ్ళి కృష్ణారావు చెప్పిందంతా చెప్పిన తరువాత తిరిగి లోనికివస్తాడు.)

ప్రాసి : చెప్పండి. అప్పుడేం జరిగింది ?

కృష్ణ : ఆ సుశీల "నాతో పోయింది కాబట్టి, నాకు అది మంచిదికాదని తెలును" అని అత నన్నాడుకదూ! అంటే "ఆ మాట నే న్నమ్మను!" అని ఇత నన్నాడు. "నా మాట నమ్మవా ?" అని అతను మళ్ళీ అన్నాడు. "నమ్మను కాక నమ్మను" అని ఇత నన్నాడు. అని...

ప్రాసి : సరేలే! అప్పు డేమిటయింది ?

కృష్ణ : అని, అప్పు డితను పంచాంగం పూర్తిగా విప్పేసేడు.

జడ్జి : అంటే ?

కృష్ణ : అంటే, శుద్ధ సంస్కృతంలోకి దిగిపోయాడు.

జడ్జి : శుద్ధ సంస్కృతం అంటే ?

కృష్ణ : శుద్ధ సంస్కృతం అంటే అచ్చ తెనుగు.

జడ్జి : అంటే ?

ప్రాసి : (నవ్వి) దుర్భాషలు! కుఱ్ఱవాళ్ళలా అంటారు.

జడ్జి : (నవ్వి) ఐసీ! అయితే, (అని కృష్ణారావుని ఉద్దేశించి) తెలివైనవాడివే కాని, కుఱ్ఱాడా నా దగ్గిర మాత్రం చూపించకు నీ యెక్కువ తెలివితేటలు!

కృష్ణ : చిత్తం! అయామ్ సారీ!

సోమ : నీలాటి వా డొక్కడుంటే దేసెం మసిరా నాయనా! అందర్నీ కాటేసి బతికేస్తావు.

జడ్జి : షటప్ (అని ముద్దాయి నన్నాక, కృష్ణారావుతో) మరింక చెప్పు నీ కథ!

కృష్ణ : సర్! ఇది కథ కాదు. పేన్‌ఫుల్ ట్రూత్! విచారకరమయిన విషయమే కాని, వాస్తవం ఇది!

జడ్జి : అయామ్ సారీ! కమాన్! ఏం జరిగిందో చెప్పండి.

ప్రాసి : చెప్పండి.

కృష్ణ : ఇతనలా పంచాంగం ఘాటుగా చదివేసరికి, మా సత్యం అసహ్యించుకొని "నీతో మాటాడ్డం నా బుద్ధి తక్కువరా!" అన్నాడు. అంతే ఇతను "ఒరే! నిన్ను చంపేస్తాన్రా!" అన్నాడు. అప్పుడు మా సత్యం "నీతో నాకు మాటలేమిట్రా?" అని ఎడంగా వెళ్ళిపోయేడు.

ప్రాసి : ఎడంగా వెళ్ళిన తరవాత ఏం జరిగింది?

కృష్ణ : ఇతనలా కొంతసేపు—రెండు మూడు నిమిషాలు — విస్కీసీసా చేత్తో పట్టుకు చూస్తూ నిల్చున్నాడు. విస్కీ ఇంక మూడోం తులు అందులో ఉండనేఉండిపోయింది. తరవాత అక్కణ్నించి గబుక్కున స్ఫుత్నిక్‌లా మెరుపులా వెళ్ళి...

ప్రాసి : వెళ్ళి?

కృష్ణ : (ఊపిరి బాగా తీసుకువదిలి) క్షమించండి... వెళ్ళి ... వెనక నించి దొంగదెబ్బ తీసేడు. తలమీద కొట్టేడు, వన్స్, ట్వైస్, త్రైస్. అండ్ వన్స్ ఎగన్! దాన్తో మా సత్యం—ధన్—పడి పోయాడు. మేం, అంటే నేనూ మధూగాడూ థన్డర్‌స్ట్రక్ అయినట్లుండిపోయేం. సరిగ్గా అప్పుడే ఏడ్చింది దూరంలో పన్నెండుగంటల మిల్లు బూరా!

ప్రాసి : ముద్దాయి ఏమయ్యేడు?

కృష్ణ : స్టంట్ పిక్చర్లు చూసేరా మీరు? చూళ్ళేదూ! వెరైటీకి అవికూడా చూడాలి. చూడండీ సారి. వాట్లో హీరో ఈ క్షణంలో మేడ దిగువనుంటాడు. నెక్స్ట్ మూమెంట్—మరు క్షణంలో మూడంతస్తుల మేడమీదుంటాడు. అలా చేసేడితను. ఈ క్షణంలో చేత్తో పగిలిన విస్కీ సిసాతో నిల్చున్నాడు. మరుక్షణంలో తుపాకీ మనిషీ కూడా గుండేసికొట్టే కనిపించ కుండా మటు మాయం! వానిష్డ్ ఇన్ టు థిన్ ఏర్!

ప్రాసి : తరువాత ఏం చేసేరు?

కృష్ణ : ఏం చేసేవాం?! మధూగాడేం చెయ్యలేదు. ఆ 'సైట్' చూసి షాక్ అన్డ్ హామరేజ్‌వల్ల వాడి ఛాప్టరు ముందు క్లోజ్ అయిపోతుందేమోనని గాభరా పడిపోయేను. అలా కొయ్య

బారి పోయేడు. అప్పుణ్నేనే తెప్పరిల్లి, కదిలి వాటర్ బాటిల్లో నీళ్లుంటే అవి ముఖంమీదజల్లి దెబ్బ కడుగుదామని చూసేను. ఏం లాభం? వాల్టేర్ చెప్పినట్లు, పుట్టి పెరగాలంటే కొన్నేళ్లు పడుతుంది కాని, చావాలన్నా చంపాలన్నా అరక్షణంలో సగం చాలు! అంతేకదా? ఈజ్ దట్ నాట్ సో?

ప్రాసి : దెబ్బ కతను చనిపోయేడా?

కృష్ణ : మారు మాట ఆడకుండా! అమ్మా అని పిలవకుండా!

ప్రాసి : ఈ నేరం గురించి మీరు, మిస్టర్ మధూ కలసి పోలీసువారికి రిపోర్టు చేసేరా?

కృష్ణ : చేసేం.

ప్రాసి : (కంప్లేన్టు కాయితం 'గుమాస్తావద్ద పుచ్చుకు చూపించి) అది దేనా?

కృష్ణ : చూణ్నీయండి. (అని తనుకూడా స్వయంగా చూసుకొని, తిరిగి ఆ కాయితాన్ని ప్రాసిక్యూటర్‌కి ఇచ్చేస్తూ) ఇదే.

ప్రాసి : ఆ పగిలిన సీసానీ, గాజు పెంకుల్నీ, రక్తపు మట్టినీ, సత్యం తొడుక్కున్న బట్టల్నీ పోల్చగలరా?

కృష్ణ : గలను!

ప్రాసి : (వాటివైపు చెయ్యిజాచి) అవేనా?

కృష్ణ : (కొంచెం పరిశీలనగా చూసి) అవే!

ప్రాసి : పోలీసువారు మిమ్మల్ని దర్యాప్తు జేసేరా?

కృష్ణ . చేసేరు.

జడ్జి : అంతేనా? లేక ఇంకా ఏమైనా అడుగుతారా?

ప్రాసి : ఒక్కప్రశ్న, చూడండి! మీకు ఈ ముద్దాయిని అంతకుముందు తెలుసా?

కృష్ణ : తెలుసు.

ప్రాసి : (కొంచెం ఆశ్చర్యపడి) తెలుసా?

కృష్ణ : తెలుసు.

ప్రాసి : మీకూ అతనికీ విరోధం ఏమైనాఉందా?

కృష్ణ : నో!, లేదు.

ప్రాసి : అంతేనండి (కోర్టువారితో చెప్పి కూర్చుంటాడు.)
జడ్జి : క్రాస్!
డిఫెన్స్ : అయ! (అంటూ లేచి నిల్చుని) చూడబ్బాయ్! నీకు ఈ ముద్దాయిని "తెలుసును ఆ రోజుకి ముందు" అన్నావు. ఎలా తెలుసు?
కృష్ణ : కాలేజీగేటుదగ్గిర ఆడపిల్లల్ని అల్లరిపెడుతూ ఉంటాడు. అంచేత తెలుసు. ఓసారి మాలతని ఓ అమ్మాయిని చాలా అల్లరి పెట్టేడు. దాన్తో ఆ అమ్మాయికి మెన్టల్ డిరేంజ్ మెంట్ వచ్చేసింది. ఇప్పుడావిడ పిచ్చాసుపత్రిలో ఉంది.
(వకీల్సంతా గుసగుస లాడుకుంటారు.)
జడ్జి : ఇదంతా రాయమంటారా?
డిఫెన్స్ : క్షమించాలి. అవసరంలేదు.
ప్రాసి : (లేచి) సాక్షికి ముద్దాయిని ఎలా తెలుసునని డిఫెన్స్‌వారు అడిగేరు. ఎలా తెలుసునో సాక్షి జవాబు చెప్పేరు. జవాబు రెలెవెంట్ కాబట్టి తమరు రికార్డ్ చేయించాలి. (అని కూర్చుంటాడు.)
జడ్జి : (డిఫెన్సులాయర్ని) ప్రొసీడ్! అడగండి.
డిఫెన్స్ : అడుగుతానండి.
సోమ : మీరాగండి. నే నడుగుతాను. అరే స్కౌండ్రల్! ఆ అమ్మాయిని అల్లరి పెడుతూంటే చూస్తూ ఊరుకున్నావురా? నీ చేతికెన్నిరా గాజులు?!
జడ్జి : (ముద్దాయిని) స్టాప్ దట్ నాన్సెన్స్!
కృష్ణ : ఆ పిల్ల నాకు మరదరా? సిస్టరా? మేనత్తకూతురా?
డిఫెన్స్ : మీ మనిషికాకపోతే ఏ మనిషెలా పోయినా మీకక్కర్లే దన్నమాట!
జడ్జి : (కోపంగా) స్టాప్ ఇట్ నాన్సెన్స్! ఇదేం కోర్టా... (అని మాటాడలేకపోతాడు.)
సోమ : (ఈ లోగా కృష్ణరావుని ఉద్దేశించి) వాణ్నెవణ్నో నువ్వే చంపుంటావురా రాస్కెల్!

డిఫెన్స్ : (కోర్టువారితో) పొరపాటు మన్నించండి.

జడ్జి : (కోపాన్ని కంట్రోల్ చేసుకొందికి ప్రయత్నిస్తూ) ఆఖరిసారి చెప్తున్నాను. ఈ సారి వాడలా పేలేడంటే ఈ కేసులో శిక్షే కాకుండా, కోర్టు ధిక్కార నేరానికి... లేదా కోర్టు పనికి అంతరాయం కలిగించిన నేరానికి ఈ వెంటనే శిక్షవేస్తాను. వాడికి వెంటనే వెళ్ళి వార్నింగ్ ఇవ్వండి. ఇది లాస్ట్ వార్నింగ్! మరింకివ్వను.

సోమ : అంటే ఈ కేసులో ఎలానూ శిక్ష వేసేస్తావా అయితే?

జడ్జి : (ఉగ్రుడై) షటాప్!!
(డిఫెన్స్ లాయరు ముద్దాయికి దగ్గరగావెళ్ళి అతణ్ని మందలిస్తాడు.)

సోమ. (విసువుతో) వెళ్ళు బాబూ వెళ్ళు. ఏదో వేగిరం పూర్తికానీ! ఈ నాటకం ఎలా క్లోజయినా ఢకరాలేదు నాకు, వెళ్ళు!

డిఫెన్స్ : (తన కుర్చీవద్దకు తిరిగివెళ్ళి) అయామ్ సారీ యువరానర్!

జడ్జి : విచారం మీకెందుకు మధ్యని? అడిగేదేదో అడగండి వేగిరం!

డిఫెన్స్ : అయ, అడుగుతానండి! (అని సాక్షివైపు తిరిగి) చూడండి! (అని ఏదో ఆలోచిస్తూ ఉండిపోతాడు).

కృష్ణ : చూస్తున్నాను. ఏమిటి మీరడిగేది?

డిఫెన్స్ : (ఆలోచన కట్ చేసి) చూడు మిస్టర్! నిన్ను సత్యం రోజూ తిట్టేవాడా?

కృష్ణ : తిట్టేవాడు.

డిఫెన్స్ : నీకూ అతనికీ, అందుచేత, విరోధమేనా?

కృష్ణ : నాకూ వాడికి స్నేహం కాబట్టే రోజూ తిట్టుకునేవాళ్ళం.

జడ్జి : మిస్టర్ నువ్వు తిన్నగా మాటాడాలి.

కృష్ణ : క్షమించండి. మా సత్యం 'విశ్వశాంతీ, సోదరప్రేమా' మనిషండి. అమెరికా అంటే ద్వేషం. అభ్యుదయం అంటే ఇష్టం— అటువంటి వాడండి. వాణ్ని నేను వేళాకోళంచేసి వెక్కిరించ

డంలో ఇద్దరం "నీ తప్పంటే నీ తప్పు, నువ్వు ఫూల్ వంటే నువ్వే ఫూల్"వని సరదాగా ఏదో అనుకొనే వాళ్ళం. ఇట్ ఈజ్ ఆల్ ! అంతే.

డిఫెన్స్ : ఇతను మాలతినేదో అల్లరి పెట్టేడన్నావు ?

కృష్ణ : అవును.

డిఫెన్స్ : అప్పణ్ణుంచీ ఇతనంటే మీకు కోపం ఉందా ? లేదా ?

కృష్ణ : (ఆలోచించి) కోపం కాదు ! అసహ్యం.

డిఫెన్స్ : (సడన్‌గా)మీరు తిరిగి వచ్చినప్పుడు కార్లో ఎందరొచ్చేరు?

కృష్ణ : ముగ్గురం (అనేసి తమాయించుకుంటాడు)

డిఫెన్స్ : దట్సాల్ ! (అని కూర్చోబోతాడు)

కృష్ణ : ముగ్గురం రావలసింది, ఇద్దరమే వచ్చాం. మూడోవాడు పారిపోయాడు. నాలుగోవాడు చచ్చిపోయేడు.

డిఫెన్స్ : (కోర్టువారితో) మాట మార్చేడండి.

ప్రాసి : లేదండి. జవాబు పూర్తికానివ్వలేదాయన !

డిఫెన్స్ : అదన్యాయంగా అంటున్నారు.

జడ్జి : లేదు, మీరు మాట పూర్తికానివ్వలేదు.

డిఫెన్స్ : తమరికలా తోస్తే, మరి నే నేం చెయ్యలేను.

జడ్జి : అందుచేత ఇంకేమైనా అడగాలనుంటే అడగండి.

డిఫెన్స్ : 'కార్లో తిరిగొచ్చినవాళ్ళం ముగ్గురం' అని ఇప్పుడు నువ్వు చెప్పేవా లేదా ?

కృష్ణ : "ముగ్గురం రావలసింది, కాని రాలేదు" అని చెప్పేను.

డిఫెన్స్ : విస్కీ అగ్గిలా ఉంటుందన్నావు. నీకాసంగతి ఎలా తెలుసు ? నువ్వెప్పుడైనా తాగేవా ?

కృష్ణ : తాగలేదు. అగ్గిలా ఉంటుంది తాగి చూడమని ముద్దాయీనే అన్నాడు. కాని నే తాగలేదు. ఐ స్టుడ్ ఫర్మ్ !

డిఫెన్స్ : నేర స్థలంనుంచి కారు దగ్గరకి వెళ్తూ వెళ్తూ నువ్వక్కడకి వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళేవా, లేదా ?

కృష్ణ : వెళ్లేను.

డిఫెన్స్ : ఎందుకు ?

కృష్ణ : పర్సు మర్చిపోయేను. తెచ్చుకుందికి తిరిగి వెళ్లేను. మనిషి ప్రాణంపోయి గాభరాలో ఉన్నాననుకోండి. కాని పర్సు వదులుకోలేను కదా ?

డిఫెన్స్ : (ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చుంటాడు.)

జడ్జి : ఇంకేం అడగరా ?

డిఫెన్స్ : అడగనండి.

జడ్జి : (సాక్షిని ఉద్దేశించి) మిస్టర్ ! ఇందాట్లా ఏదో వాటర్ బాటిల్ గురించి రిఫర్ చేశావు. ఆ వాటర్‌బాటిల్ ఏమయింది ?

కృష్ణ : మేం పోలీసువారితో తిరిగి అక్కడకి వెళ్లేసరికి ఎవరో పిల్లలు ఎత్తుకుపోయేరు.

జడ్జి : ఎత్తుకుపోడం నువ్వు చూచేవా ?

కృష్ణ : చూసేను.

జడ్జి : అంటే నువ్వు పోలీసువారితో ఆ స్థలానికి వెళ్లేసరికి అక్కడ జనం ఉన్నారన్నమాట !

కృష్ణ : మేం ఆ జాగా దగ్గరకి వెళ్లేసరికి జనం లేరండి.

జడ్జి : ఎవరో పిల్లలున్నారని ఇప్పుడిప్పుడన్నావు ! ?

కృష్ణ : అవును. ఉన్నారండి.

జడ్జి : ఉన్నారు; లేరు ! ఏఁవిఁట్నీ ఉద్దేశం ? ! ఇదేం కోర్టా లేక ...

కృష్ణ : కోర్టువారు క్షమించాలి. మేం అక్కడకి వెళ్తూ దూరంనుంచి, ఆ జాగాలో పిల్లలుండడం చూసేం. మమ్మల్ని దూరంనుంచే చూసి వాళ్ళు పారిపోయేరు. మేం ఆ జాగాదగ్గరకి వెళ్ళేసరికి, అందుచేత వాళ్ళక్కడలేరు. (అని నెమ్మదిగా వినయంగా చెప్తాడు.)

జడ్జి : ఐ సీ ! ఉన్నారని ఒకసారీ, లేరని ఒకసారీ చెప్పి తమాషా చేస్తున్నావనుకున్నాను.

కృష్ణ : ఏదైనా తప్పుగా మాటాడితే నన్ను తమరు మన్నించాలి.

జడ్జి : నువ్వేం తప్పుగా మాటాళ్లేదు.

కృష్ణ : మరింక నేను దిగొచ్చునాండి ?

జడ్జి : ఒక్క విషయం ! ఆ పగిలిన సీసాచూడు !

కృష్ణ : ఎస్సర్ ! చూసేనండి.
జడ్జి : ముద్దాయీ అక్కడే పారేసి పారిపోయేడన్నావుకదా ?
కృష్ణ : అవునండి.
జడ్జి : నువ్వు తిరిగి పోలీసువారితో సేంస్థలానికి ... ...
కృష్ణ : ఒంటిగంటకల్లా వెళ్ళేను.
జడ్జి : అప్పుడా పగిలిన సీసా ఎక్కడుంది ? ముద్దాయీ ఎక్కడైతే పడేసేడో అక్కడే, సరిగ్గా అక్కడే ఉందా ?
కృష్ణ : (వినయంగా, నెమ్మదిగా) నాకు సరిగా గుర్తులేదండి. పిల్లలేదో అన్నీ సవరించినట్టున్నారు. అంచేత ఆ పగిలిన సీసా సరిగ్గా ముద్దాయీ పడేసినచోటు అరంగుళం అటూ ఇటూ కాకుండా ఎలాపడిం దలాగే ఉందా అంటే నే చెప్పలేను. ఉండడం మాత్రం శవానికి దగ్గరగా ఆ జాగాలోనేఉంది.

(ఒక చారుకు బైటకివెళ్ళి కిష్టప్పతో అంతా చెప్తాడు.)

డిఫెన్స్ : (సడెన్‌గాలేచి) ఈ ప్రశ్నలన్నీ నేను వేసినవికావు !
జడ్జి : మీరు వెయ్యవలసిన ప్రశ్నలు !
డిఫెన్స్ : తమరు క్షమించాలి. ఈ కేసులో ముద్దాయీ అసహాయుడు, – పెంకెవాడూ పొగరుబోతూ అనుకోండి – కాని, ప్రస్తుతం అసహాయుడు ! జెయిల్లో ఉన్నాడు. పైన తనవా రెవరూలేరు. ఆర్థికస్తోమత అంతకంటేలేదు. ఈ సాక్షులెవరో, ఎందుకు ఇలా అబద్ధం ఆడుతున్నారో అతనికి తెలియదు. తెలుసుకుం దుకి అవకాశంలేదు.
జడ్జి : అయితే మీరనేదేమిటి ?
డిఫెన్స్ : మనవి చేస్తున్నా ! అందుచేత ఈ అన్యాయంనుంచి బైటపడాలంటే మాకు ఆధారాలు చాలా తక్కువ. ఈ ముద్దాయీ – ఇతనేకాని నిజంగా నేరస్థుడైతే ఆ పగిలిన సీసా పిడిమీద ఈ ముద్దాయీ వేలిముద్రలు ఉండి తీరాలి. ఉన్నట్టుగా మా కిచ్చిన రికార్డులో ఎక్కడా లేదు. అవి ఎందుకు లేవో ప్రాసిక్యూషన్ వారు చెప్పుకోవలసి ఉన్నది. అది వారి బాధ్యత. కాని వారు ఆ సంగతి చెప్పడంలేదు.

పగిలిన సీసామీద ముద్దాయీ వేలిముద్రలు ఎందుకులేవో తమరు ఈ సాక్షిచేత ఇప్పుడు చెప్పించేరు. సీసాని పిల్లలు సవరించేరు, కాబట్టి ముద్దాయీ వేలిముద్రలు దాని మీదవి చెరిగి పోయేయని ప్రాసిక్యూషన్‌వారు తమరి సహాయంవల్ల ఇప్పుడు సర్దుకుంటున్నారు.

జడ్జి : మీరు అధిక ప్రసంగం చేస్తున్నారు !

డిఫెన్స్ : అధిక ప్రసంగమని తమరు భావించవచ్చు. తమరి భావన ఎలా వున్నప్పటికీ, ఈ కేసుకు అవసరమైన ప్రసంగం కాబట్టి, చేస్తున్నాను. ఇందాట్లా సాక్షి "మేం వెళ్లేసరికి అక్కడ జనం లేర"న్నాడు. అతను 'లేర'న్నాక ఆ మాట మళ్ళీ ఈ సాక్షిని నే నడగవలసిన అవసరంలేదు. అందుచేత నే నడగలేదు. కాని అది సర్దుకొందికి కూడా ప్రాసిక్యూషన్ వారికి తమరు సహాయం చేసేరు. సర్దు కొందికి వీలుగా, మొదటిసాక్షి చెప్పినదంతా ఈ సాక్షికి ముందే ఎవరో అందించేరని నాకు అనుమానంగా ఉంది.

ప్రాసి : అందించిన దొంగల్ని పట్టి అప్పజెప్పండి !

డిఫెన్స్ : అందించడం అనే చెడుపని జరక్కుండా మీరు చూడాలి. కోర్టువారు చూడాలి. నే నిక్కడికి కేసు చెయ్యడాని కొచ్చేను కాని దొంగల్ని పట్టి అప్పచెప్పడానికి రాలేదు. మీరు చాలా పొరపాటుగా మాటాడుతున్నారు !

ప్రాసి : నాకు తెలిసినంత మట్టుకు ఇక్కడ భోగట్టా పై కెవ్వరూ అందివ్వడం లేదు.

డిఫెన్స్ : మీకూ నాకూ తెలియజెప్పి వారా చెడుపని చెయ్యరు. ఇక్కడ ఈ హాల్లో సాక్షులు చెప్పే ప్రతి మాటా ప్రతి అక్షరం కూడా పైనున్న సాక్షులకి అంది పోతోందనే నా నమ్మకం! (అంటూండగా మొదటి చారుడు లోనికి వస్తాడు. రెండో చారుడు బైటకివెళ్ళి కిష్టప్పతో మాటాడతాడు. ఉన్న స్థలం నుంచే కిష్టప్ప ఇంకా దూరం వెళ్తాడు) కోర్టువారు దయచేసి—ఇప్పటికి అయినదేదో అయిపోయింది—ఇప్పటికైనా కోర్టువారు

దయచేసి ఆ మిగతా సాక్షుల్ని, ఎవరూ కబురందించేయడానికి వీల్లేకుండా ప్రత్యేకమైన స్థలంలో కూర్చోబెట్టమని ప్రార్థిస్తున్నాను.

ప్రాసి : అంతే, ఆకాశంలో కూర్చోబెట్టాలా ? లేక బందిఖానాలో ఉంచాలా ? (అని నవ్వుతాడు)

డిఫెన్స్ : ఇది ఖూనీకేసు ! ఇక్కడిలా హాస్యాలాడి మనిషి ప్రాణంతో చెలగాటాలాడ్డం మీకేం బావులేదు.

ప్రాసి : మాటలు చాలా దూరం పోతున్నాయి ! (అని లేచి నిల్చుని) కోర్టువారికి నేను మనవి చేసుకొనేదేమిటంటే; సాక్షుల్ని ప్రత్యేకంగా ఎక్కడో కూర్చోపెట్టాలంటే అలా కూర్చోబెట్టడానికి మాకు అభ్యంతరంలేదు. అలా చేసితీరాలని ఎక్కడా రూలులేదు. అదే నాయొక్క మనవి. సాక్షులు దూరంగానే ఉన్నారు. కావలిస్తే ఇంకా దూరంగా పొమ్మంటాను. ఈ కేసు అయినంతకాలం జూరర్స్‌లా సాక్షుల్నికూడా బంధించాలని రూలెక్కడా లేదు.

జడ్జి : అవును. రూలెక్కడా లేదు.

ప్రాసి : కోడ్లోనూ లేదు. రూల్సులోనూ లేదు.

జడ్జి : అవునంతే ! కాని, వారి సంతృప్తిగురించి సాక్షుల్ని ఇంకా దూరం పొమ్మనండి.

ప్రాసి : చిత్తం ! (అని బంట్రోతుతో) సాక్షుల్ని దూరంగా ఉండమనవోయ్ !

బంట్రోతు : (వరండాలోకి వెళ్ళి) అయ్యా ! ఎవరండీ ఇక్కడ సాక్షి దార్లూ ? దూరంగా పోవాల ! దూరంగా పోవాల ! (అని లోనికి వచ్చి) వొరండాలో ఎవ్వరూ లేరండి !

ప్రాసి : నే చెప్పేకదూ ! (అని కూర్చుంటాడు)

జడ్జి : (డిఫెన్స్ లాయర్ని) ఇదిగో మీరు !

డిఫెన్స్ : (కొంచెం నిస్త్రాణగా) అయ్యా ?

జడ్జి : మీరు చాలా అమర్యాదగా, అసందర్భంగా ప్రవర్తించేరు.

డిఫెన్స్ : (చలనం లేకుండా) అయ్.

జడ్జి : మీ మీద నేను చర్య తీసుకోగలను.
డిఫెన్సు : అయ.
జడ్జి : మీ వయసుకి గౌరవం ఇచ్చి మిమ్మల్ని క్షమిస్తున్నాను.
డిఫెన్సు : అయ.
జడ్జి : తరవాత —
డిఫెన్సు : అయ.
జడ్జి : సీసామీద ముద్దాయీ వేలిముద్రలు ఎందుకులేవో తెలుసుకొందికి మీకు ఇష్టం లేకపోవచ్చు. కాని, అవి ఎందుకు లేవో తెలుసుకోవలసిన అవసరం నాకుంది. తెలుసుకోవలసిన బాధ్యతుంది నామీద. కావలిస్తే—అదుగో సాక్షి! ఇంకా బోనులోనే ఉన్నాడు — మీకెక్కావలసినంతసేపు క్రాసెగ్జామినేషన్ చేసుకోండి.
డిఫెన్సు : అయ! తమరికి చాలా కృతజ్ఞుణ్నండి. జరగవలసిన 'మిస్చిఫ్' జరిగేపోయిందండి. నేనింక ఏమడిగినా ప్రయోజనం ఏమీ ఉండదండి. తమరి సెలవైతే నేను కూర్చుంటానండి. (అని కూర్చుంటాడు)
జడ్జి : కమాన్! నెక్స్ట్ విట్‌నెస్!
సోమ : ఇక్కడ నిజం నిలబడుతుందనుకోడం మన బుద్ధి తక్కువ!
జడ్జి : (డిఫెన్సు లాయర్ని ఉద్దేశించి) మీ ముద్దాయీని నోరుమూసుకోమని చెప్పండి.
డిఫెన్సు : తమరు చెప్తే ఎంతో, నే చెప్తేనూ అంతే! ముద్దాయీ నా చెప్పుచేతల్లోలేడు. కావలిస్తే తమరే చెప్పొచ్చు.
జడ్జి : వ్వాట్!!
డిఫెన్సు. అయ.
కృష్ణ : (బోనుదిగి వాంగ్మూలం మీద సంతకంచేసి మధుసూదనరావు పక్క కూర్చుంటాడు).
డాక్టరు : (ప్రవేశిస్తాడు).
ప్రాసి : డాక్టరుగారొచ్చేరండి.
జడ్జి : కానీయండి!!

ప్రాసి: (డాక్టర్‌తో) కమాన్ సర్!
డాక్టరు: (బోనెక్కి) దేవుని యెదుట ప్రమాణంచేసి నిజం చెప్తాను. అబద్ధం చెప్పను.
బెంచి: మీ పేరు?
డాక్టర్: సదాశివరావు.
ప్రాసి: మీరు గవర్నమెంటు ఆస్పత్రిలో అసిస్టెంటు సర్జన్‌గా ఉన్నారు.
డాక్టర్: అవును.
ప్రాసి: ఈ మేనెల 23 తారీఖు సాయంకాలం 764 నెంబరు కానిస్టేబుల్ మీవద్దకి శవాన్ని తీసుకురాగా మీరు శవపరీక్ష చేశారు.
డాక్టర్: చేశాను. పోస్టుమార్టమ్ సర్టిఫికేట్ ఇచ్చాను.
ప్రాసి: (బెంచిగుమాస్తా వద్దనుంచి సర్టిఫికేట్ తీసుకొని) ఇదేనా ఆ సర్టిఫికేట్?
డాక్టర్: ఇదే! (అంటూ చూస్తాడు)
ప్రాసి: అందులో వివరించిన దెబ్బలు ఆ మనిషి శవంమీద మీకు కనిపించాయా?
డాక్టర్: (సర్టిఫికేట్ చూస్తూ) పాతికేళ్ళ కుర్రవాడిశవం. ఇందులో వివరించిన దెబ్బలు తలమీదున్నాయి. మొత్తం నాలుగు దెబ్బలు. మూడు బలమయినవి. ఒక దెబ్బకి ఎమిక చిట్లి మెదడు దెబ్బతింది.
ప్రాసి: ఎటునుంచి తగులుంటాయి?
డాక్టర్: వెనుకనించి.
ప్రాసి: దేన్తో తగిలుంటాయి?
డాక్టర్: ఎనీ హార్డ్ సబ్‌స్టెన్స్ – గట్టిదేదైనాసరే.
ప్రాసి: ఈ సీసాపిడీ, సీసాముక్కలూ చూడండి. దీనితో తగిలి ఉండొచ్చా?
డాక్టర్: (చూసి) దాని మట్టుతో తగిలివుండవచ్చు.

ప్రాసి : (విరిగిన గాజుపెంకుల్లోంచి సీసామట్టు తీసి) దీన్తో తగిలి ఉండవచ్చా ?

డాక్టర్ : తగిలుండొచ్చు.

ప్రాసి : మనిషికాని పడిపోతే తగుల్తాయా అవి ?

డాక్టర్ : తగలవు; అవకాశంలేదు.

ప్రాసి : చనిపోయిన మనిషి చనిపోయేముందు తాగున్నాడా ?

డాక్టర్ : తాగుండాలి. పరీక్షబట్టి అలానే తెలుస్తోంది.

ప్రాసి : ఎందువల్ల చనిపోయుంటాడో చెప్పగలరా ?

డాక్టర్ : షాక్‌వల్ల. దెబ్బలు తగిలిన షాక్‌వల్ల.

ప్రాసి : శవంమీది బట్టలు జవాన్‌కి ఇచ్చేశారా ?

డాక్టర్ : ఇచ్చేసేను.

ప్రాసి : (బట్టలు చూపించి) ఇవేనా అవి ?

డాక్టర్ : అవే.

ప్రాసి : అంతేనండి (అని కోర్టువారితో చెప్పి కూర్చుంటాడు).

జడ్జి : క్రాస్ !

డిఫెన్స్ : ఎప్పుడు చనిపోయుంటాడతను ? (లేచి అడుగుతాడు).

డాక్టరు : ఆరోజు పగలు పదీ పన్నెండు గంటలమధ్య చనిపోయుండొచ్చు.

డిఫెన్స్ : పన్నెండు దాటిఉండదా ?

డాక్టర్ : పన్నెండు దాటకపోవొచ్చు.

డిఫెన్స్ : (కూర్చుంటాడు).

డాక్టర్ : (సంతకంచేసి వెళ్తాడు. పోస్ట్‌మార్టెమ్ సర్టిఫికేట్, వెళ్ళే ముందు బెంచిగుమస్తా చేతికిస్తాడు.)

ప్రాసి : (బంట్రోతుతో) సబ్ ఇనస్పెక్టర్ని పిలవ్వోయి !

బంట్రోతు : (వరండాలోకి వెళ్ళి) బాబూ ! దయచెయ్యమంట్నారు.

కిష్టప్ప : (యూనిఫాంలో ఉంటాడు. టక టక వచ్చి కోర్టువారికి సాల్యూట్‌చేసి, ప్రాసిక్యూటర్ చేతిలోంచి కేస్ డైరీ తీసుకుని బోనెక్కుతాడు.) దేముని ఎదుట ప్రమాణంచేసి అంతా నిజం చెప్తాను. అబద్ధం చెప్పను.

బెంచి : మీ పేరు ?
కిష్టప్ప : కిష్టప్ప.
ప్రాసి : ఇంక చెప్పండి.
కిష్టప్ప : నేను ఈ సంవత్సరం జనవరి పదిహేన్నించీ అయిదో నెంబరు పోలీస్ స్టేషన్లో సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్‌గా పనిచేస్తూ ఉన్నాను. ఈ సంవత్సరం మే నెల ఇరవైమూడు తారీఖున మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటకి కొంచెం ముందుగా, పన్నెండున్నర దాటిన తరువాత, ఈ కేసులో మొదటి సాక్షులిద్దరూ ఈ కేసుగురించి ప్రథమ సమాచారం అందజేసినారు.
ప్రాసి : (కంప్లేంటు చూపించి) ఇదేనా ఆ రిపోర్టు ?
కిష్టప్ప : అదే, ఆ రిపోర్టు తీసుకొని ఐ. పి. సి. 302 సెక్షన్‌కింద ఖూనీ నేరమునకు ముద్దాయిపై కేసు రిజిస్టర్‌చేసి ప్రథమ సమాచారమును ఎక్స్‌ప్రెస్‌గా కోర్టుకు పంపించి, మొదటి ఇద్దరి సాక్షులనూ తీసుకుపోయి నేరస్థలమునకు పోయినాను. అక్కడ శవపంచాయతీ జరిపించినాను.
ప్రాసి : (కాయితం గుమాస్తావద్ద పుచ్చుకొని) ఇదేనా శవపంచాయతీ రిపోర్టు ? (అని చూపించి, గుమాస్తాకి ఇచ్చేస్తాడు).
కిష్టప్ప : అదేను. తరువాత గాజు పెంకులు, పగిలిన సీసా పిడి స్వాధీన పర్చుకొని, శవం పడినచోట రక్తపు మట్టినికూడా స్వాధీన పర్చుకున్నాను.
ప్రాసి : (సామాన్లు చూపిస్తూ) ఇవేనా అవి ?
కిష్టప్ప : అవే అవి. తరువాత, పి. సి. 764 ద్వారా శవమును పరీక్ష నిమిత్తం మూడవసాక్షి వద్దకు పంపియున్నాను. వా రిచ్చిన సర్టిఫికేటు (ప్రాసిక్యూటరు చూపించగా) అదేను. తరువాత వారు పంపిన బట్టలు – శవంమీది బట్టలు, (ప్రాసిక్యూటర్ చూపించగా) – అవే అవే – వాటినికూడా మిగతా వస్తువులతో పాటు కోర్టుకి పంపి, వారిద్వారా వాటిని పరీక్ష నిమిత్తం పంపియున్నాను. గాజుపెంకులమీదనున్న రక్తమున్ను, రక్తపు మట్టిలోనున్న రక్తమున్ను, శవంమీది బట్టల రక్తమున్ను ఒకే

గ్రూపునకు చెందినవై యున్నవని రిపోర్టు (ప్రాసిక్యూటర్ చూపించగా) – అదే – వచ్చినది. ఆ రోజున, అనగా మే ఇరవై మూణ్ణ మొదటి ఇద్దరి సాక్షులనూ విచారించినాను. మూడవ సాక్షిని మరునాడు విచారించినాను. నేరము జరిగిన రోజున ముద్దాయీ ఇంటికి వెళ్ళినాను. అతను గైరుహాజర్లో ఉన్నాడు. ఆ రోజున ముద్దాయీ ఎక్కడా దొరుకలేదు. మర్నాడు తెల్లవారుఝామున ముద్దాయీ ఈ గ్రామం స్మశానాల దిబ్బవద్ద దాగున్నాడని భోగట్టా రాగా, సిబ్బందితో వెళ్ళి అరస్టుచేసి, స్టేషన్కు తీసుకువచ్చి, సెర్చిచేసి, రికార్డు యూజ్ చేసి, ఉదయం ఆరు గంటలకు లాకప్‌లో వేసినాను. ఆ రోజే కోర్టుకు వానిని హాజరుపరచినాను. కేసు దర్యాప్తు ముగించి ఖూనీ నేరమునకు ముద్దాయీపై సెకెండ్ క్లాసు మేజిస్ట్రేటు కోర్టులో ఛార్జిషీటు దాఖలు చేసియున్నాను. నేరస్థలమునకు, ఊరికీ దూరము రోడ్డుమీదనుంచి కొలిపించగా, ఆరుమైళ్ళ ఆరుఫర్లాంగులున్నది. అందులో నాలుగుమైళ్ళే రోడ్డు. మిగతాది నాటుతోవ. కాని, అక్కడనుంచి ఊరికి అడ్డుతోవ ఉన్నది. ఆ దారిని వస్తే, ఊరికి అది మూడుమైళ్ళ లోపు. ప్లానులో అవి అన్నీ చూపించి యున్నాను. (ప్రాసిక్యూటర్ చూపించగా) అదే 'ప్లాను'.

జడ్జి : క్రాస్ !

ప్రాసి : (కూర్చుంటాడు).

డిఫెన్స్ : ఈ ముద్దాయీని మీరు ఈ సంవత్సరంలో 'మే' నెల ఇరవై మూడో తారీఖున మధ్యాహ్నం సరిగా పన్నెండు గంటల సమయంలో సార్వభౌమరావుగా రింట్లో చూసేరంటున్నాడు, ముద్దాయీ.

కిష్టప్ప : అబద్ధం.

డిఫెన్స్ : పన్నెండు దాటినతరువాత మీరే స్వయంగా ముద్దాయీని మీ స్టేషన్కి తీసుకువెళ్ళి, అక్కడ ఆ రోజున నిర్బంధించి, తరువాత అక్రమంగా ఈ కేసు బనాయించే రంటున్నాడు.

కిష్టప్ప : అబద్ధం.

డిఫెన్స్: మీరా రోజున సార్వభౌమరావుగారింటికి వెళ్ళనేలేదా?
కిష్టప్ప: లేదు.
డిఫెన్స్: ఇనస్పెక్టరుగారూ! మీరు ప్రమాణం మీదున్నారు. నిజం చెప్పండి. మీరా దినం వారింటికి వెళ్ళేరని చెప్తున్నాన్నేను.
కిష్టప్ప: అబద్ధం.
డిఫెన్స్: మీరు ఇతణ్ని అక్కడనుంచి తీసుకువెళ్ళిన సమయంలో సార్వభౌమరావుగారే కాకుండా, సుశీల అనే ఆవిడకూడా ఉన్నారని అంటున్నాను.
కిష్టప్ప: వాళ్ళు అక్కడ ఉన్నారా, లేదా అనే ప్రశ్నేలేదు. ఎందుచేతనంటే, అక్కడనించి తీసుకువెళ్ళేననడమే అబద్ధం.
డిఫెన్స్: మీరా దినం మధ్యాహ్నం 12 గంటలకి ఎక్కడున్నారు?
కిష్టప్ప: స్టేషన్ డైరీ చూస్తేకాని చెప్పలేను.
డిఫెన్స్: జ్ఞాపకం లేదా?
కిష్టప్ప: లేదు.
డిఫెన్స్: సార్వభౌమరావుగారింట్లో మీరు ఆ సమయంలో లేనట్టుగా మీ కెలా జ్ఞాపకం ఉంది?
కిష్టప్ప: (ఆలోచించి) నే నెన్నడూ వారింటికి వెళ్ళనేలేదుకాబట్టి చెప్పగలుగుతున్నాను.
డిఫెన్స్: ఇనస్పెక్టరుగారూ! ఇప్పుడో ప్రశ్న వేస్తున్నాను. మీరు నిజం చెప్తానని ప్రమాణం చేసేరు. నిజం చెప్తారా?
కిష్టప్ప: చెప్తాను
డిఫెన్స్: (పగిలిన సీసా తీసి) దీనిమీద వేలిముద్రలున్నాయేమో మీరు పరీక్ష చేసేరా?
కిష్టప్ప: చేసేను.
డిఫెన్సు: ఉన్నాయా?
కిష్టప్ప: లేవు. గొల్లపిల్లలెవరో టాంపర్ చేసేరు. అందుచేత లేవు.
డిఫెన్స్: ఎందుచేత లేవో నేనడగలేదు.
కిష్టప్ప: ఎందుచేత లేవో నేను చెప్పవలసి ఉంది.

డిఫెన్సు : అలాగే కానీయండి... పోనీ, దీనిమీద ఏ వేలిముద్రలూ లేవా ?
కిష్టప్ప : లేవు ?
డిఫెన్స్ : మీకు బాగా గుర్తుందా ?
కిష్టప్ప : గుర్తుంది.
డిఫెన్స్ : మీరసలు ముద్దాయీ వేలిముద్రలెప్పుడైనా తీసుకున్నారా ?
కిష్టప్ప : పాతకేసుల్లోవి కూడా ఉన్నాయి.
డిఫెన్స్ : ఈ కేసులో సంగతి అడిగేను.
కిష్టప్ప : అలా అడగలేదు. "ఎప్పుడైనా తీసుకున్నారా ?" అని అడిగేరు.
జడ్జి : అవును. అలానే అడిగేరు.
డిఫెన్స్ : క్షమించండి.
జడ్జి : ప్రొసీడ్ !
డిఫెన్స్ : ఇనస్పెక్టర్ గారూ ! ఒక్కటడుగుతాను. మీరు ప్రమాణం చేసేరు. నిజం చెప్పాలి. మీరు భగవంతుని యెదట నిజం చెప్తానని ప్రమాణం చేసేరు. గుర్తుంచుకోండి. అందుచేత నిజం తప్పక చెప్పాలి.
ప్రాసి : (చటుక్కున లేచి) ఐ అబ్జెక్ట్ యువరానర్ ! ఒకసారయింది. రెండుసార్లయింది. ఇది మూడోసారి వీరిలా సాక్షిని బెదర గొట్టాలని చూడ్డం! పబ్లిక్ కోర్టులో కోర్టువారి సమక్షంలో వీరందరి సమక్షంలో, 'నిజం చెప్తా'నని దేముని యెదట ప్రమాణం చేసిన తర్వాతనే మాసాక్షి సాక్ష్యం ఇస్తున్నాడు. అటువంటప్పుడు "ప్రమాణం చేసేవు జాగ్రత్త ! నిజం చెప్పాలి, జాగ్రత్త" అంటూ సాక్షిని 'త్రెటెన్' చేసి ఇలా మాటిమాటికీ నిజం చెప్పమనడం పద్ధతికి విరుద్ధం. "నిజం చెప్పు నిజం చెప్పు" అంటూ ఇలా మాటిమాటికీ నిజం చెప్పమని సాక్షిని హడల గొట్టడం పద్ధతికి విరుద్ధం అవునో కాదో_తమరే చెప్పాలి.
జడ్జి : అవును ! అలా మాటిమాటికీ నిజం చెప్పమనడం పద్ధతికి విరుద్ధం.
సోమ : (గట్టిగా) నిజం చెప్పమనడం పద్ధతికి విరుద్ధమా ?! ఇదేనా మీ న్యాయం ?! ఇదా ??

జడ్జి : ఆస్క్ దట్ రాస్కెల్ టు షటప్!
బెంచి : ఓయీ రాస్కెల్, కోర్టువారు నిన్ను నోరుమూసుకోమంటున్నారు.
డిఫెన్స్ : (ముద్దాయితో) ఒరే నాయనా! నువ్వూరుకోరా!
ప్రాసి : (డిఫెన్స్ లాయరుతో) కమాన్ సర్! వేగిరం బండి లాగించండి. పిడకలవేట్లోకి దిగడానికి మనకి టైం లేదు. (అంటూ కూర్చుంటాడు.)
డిఫెన్స్ : (సాక్షితో) చూడండి!
కిష్టప్ప : ఎస్సర్!
డిఫెన్స్ : నల్లచెరువునుండి ఊళ్లోకి రావాలంటే ఒకటే రోడ్డు
కిష్టప్ప : రోడ్డొకటే. అడ్డుదారొకటి వేరే ఉంది. అయితే ఆ దారంట కార్లు వెళ్ళవు. సులభంగా నడుచుకురావచ్చును.
డిఫెన్స్ : (తలగోక్కుంటాడు) తుపాకీ ట్రేస్ చేసేరా?
కిష్టప్ప : జిల్లాలో తుపాకులున్న వారందర్నీ చెక్ చేసేం. ఆ తుపాకీ వారిదెవరిదీ అయుండడానికీ అవకాశం లేదు. ఏదో నాటు తుపాకీ అయుండాలి. లైసెన్స్ లేనందున ముద్దాయిమీద దాని గురించి వేరే కేసు రిజిస్టర్ చేసేం.
డిఫెన్స్ : 'తుపాకీ ట్రేస్ చేసేరా?' అనడిగేను.
కిష్టప్ప : లేదు.
డిఫెన్స్ : వాటర్ బాటిల్ ట్రేస్ చేసేరా?
కిష్టప్ప : పట్టుకుపోయిన పిల్లలు దొరకలేదు.
డిఫెన్స్ : ఈవూళ్లో మిల్లు బూరా పగటిపూట పన్నెండుగంటలకి మాత్రమే ఊత్తుంది. అవునా? మళ్లీ రాత్రి ఎనిమిదికీ, తెల్లారుఝామున నాలుక్కీ ఊత్తుందనుకోండి. కాని పగలు ఒక్కసారే అంటే పన్నెండుకే ఊత్తుంది. అవునా?
కిష్టప్ప : (తటపటాయించి) అవును.
డిఫెన్స్ : ఈ కేసులో మొదటి సాక్షులే ఏదైనా గూడుపుఠాణీ చేసేరేమో – అందుగురించి వారి కథ చెక్ చేసేరా? లేక చెక్ చెయ్యకుండానే నమ్మేసేరా?

ప్రాసి: అంతే, వారే హత్యచేసేరనా మీ అభిప్రాయం? (అని నవ్వుతాడు).

కిష్టప్ప: (చిరునవ్వు నవ్వుతాడు).

జడ్జి: అంతేనా? ఇంకేమైనా అడుగుతారా?

డిఫెన్స్: (విసుగుతో) ఇంకేం అడగనండి!

జడ్జి: నన్నా చెప్పమంటారు (అని వెటకారంగా నవ్వుతూ లేచి ఛాంబర్స్‌లోకి వెళ్తాడు).

కోర్టు హాల్లో అంతా లేచి నిల్చుంటారు. కిష్టప్ప బోను దిగి, వాంగ్మూలంమీద సంతకం చేస్తూ ఉంటాడు. ముద్దాయీ బోను పక్కవున్న రిజర్వుపోలీసులు ముద్దాయీని బైటకి తీస్తూంటారు. అతను చేతులెత్తి "అన్యాయానికీ జై, అబద్ధానికీ జై!" అంటూ ఎగిరెగిరి కేకలు వేస్తూవుంటాడు. కోర్టు జవాను "సైలేన్" అంటూ పులిలా అరుస్తాడు].

4

సెషన్స్‌కోర్టులో రెండోరోజు విచారణ. కోర్టు హాలంతా మొదటిరోజులాగే ఉంటుంది. ప్రాసిక్యూటర్ పక్కన కిష్టప్ప కూర్చున్నాడు; యూనిఫాంలో ఉన్నాడు. ముద్దాయిని బోన్లోంచి తీసుకువచ్చి జడ్జీగారికి కొంచెం దగ్గరగా నిల్చోబెట్టి, వాని పక్కనే నిల్చున్నారు రిజర్వు పోలీసులు.

జడ్జి : (ముద్దాయి అయిన సోమసుందరరావుని ఉద్దేశించి) ఈ సంవత్సరం మేనెల ఇరవైమూడో తారీఖు ఆదివారం తెల్లవారుఝామున నీవూ, సత్యం అనే ఆసామీ, మరిన్ని మొదటి ఇద్దరు సాక్షులూ కలసి కార్లో పిక్‌నిక్ గురించి నల్లచెరువు అవతల అడవికి వెళ్ళేరనీ, నీవద్ద తుపాకీ ఉన్నదనీ సాక్ష్యం వచ్చింది. నీవేమైనా చెప్పుకుంటావా ?

సోమ : అంతా పచ్చికోత ! నేనెళ్ళలేదు. ఆ రాస్కెల్సెవరో మనకి తెలీదు.

(ముద్దాయి చెప్పిన జవాబులన్నీ జడ్జీగారు రాస్తూ ఉంటారు.)

జడ్జి : ఆరోజు మధ్యాహ్నం నీవున్ను సత్యం అనే ఆసామీయున్ను విస్కీ తాగినారనిన్ని, ఒక ఆడపిల్ల గురించి మాటా మాటా అనుకున్నారనిన్ని, నీవు సత్యాన్ని చంపుతానన్నావనిన్ని, అతను ఎడంగా వెళ్ళగా నీవు విస్కీ సీసాతో వెనకనుండి ఆతని తలపై బలంగా నాలుగు దెబ్బలు కొట్టినావనిన్ని, అందుమీదట సదరు సత్యం వెంటనే, అనగా సరిగ్గా పన్నెండు గంటలకి

పడిపోయి చనిపోయినాడనిన్ని సాక్ష్యం వచ్చింది. నీ వేమైనా చెప్పుకుంటావా?

సోమ: అదంతా పచ్చికోతన్నర! నేనక్కడికెళ్ల లేదు. వా డెవడో సచ్చాం – వాడెన్ని గంటలకి చచ్చిపోయేడు?

జడ్జి: సరిగా పన్నెండుగంటలకని సాక్ష్యంవచ్చింది.

సోమ: కొట్టినెంటనే చచ్చిపోయేడా?

జడ్జి: వెంటనే!

సోమ: అయితే రాసుకో! ఆ టైంకి నేను సార్వభౌంరా నింట్లో ఉన్నాను. ఉండడం ఆ ముసిలాడు చూసేడు. సుశీలనే పిల్లా చూసింది. ముసిలా డనుమానించి కిష్టప్పకి నన్నప్పజెప్పేడు. అప్పుడే ఆ ముసిలాడు, అంటే సార్వభౌంరావుతో అప్పుడే చెప్పేను. "ముసిలాడా! నీ ఇంటికి రావడం తప్పయితే అవొచ్చు! ఒప్పుకుంటాను. కాని, ఈ పోలీసాడు మాత్రం నాకు ఏ చోరీవో, కూనీవో తగిలించేడా!, నిన్ను డిఫెన్స్ వేస్తాను" అని చెప్పేను. వాళ్ళిద్దర్నీ డిఫెన్స్ వేసేంకూడా మనం.

జడ్జి: గాయపర్చగా కలిగిన షాక్ వల్ల, చనిపోయిన సత్యం, చని పోయినాడనిన్ని, అతనికి తగిలిన దెబ్బలు విస్కీ సీసాతో తగలవచ్చుననిన్ని సాక్ష్యం వచ్చింది. ఏమైనా చెప్పుకుంటావా?

సోమ: మనకా సంగతెలీదు.

జడ్జి: నీవు సత్యాన్ని కొట్టి, చంపి తుపాకిపట్టుకు పారిపోయినావనిన్ని, నిన్ను మరుచటి దినం శ్మశానం దిబ్బవద్ద ఉండగా పోలీసువారు అరెస్టు చేసినట్టున్ను సాక్ష్యం వచ్చింది. ఏమైనా చెప్పు కుంటావా?

సోమ: నేను వాణ్ని కొట్టలేదు. చంపలేదు. పారిపోలేదు. స్మసేనం దిబ్బకి వెళ్ళడానికి నే నింకా చావలేదు. నన్నక్కడ అరెస్టు చెయ్యాలేదు. అంతా అబద్ధం, అబద్ధం, అబద్ధం! రాసుకోడంలాగ.

జడ్జి: నీ వింకేమైనా చెప్పుకుంటావా?

సోమ: ఇంకా చెప్పుకోవచ్చా?

జడ్జి: చెప్పుకోవచ్చు.

సోమ : చెప్తానయితే, కాసుకోండి. సుశీల పిల్లా, పార్లమెంటు నెంబరూ ఇప్పుడొచ్చి ఈ కేసులో సంగతి గురించి ఇప్పుడు చెప్తారు. నిజెంమీద గౌరవం అంటూ ఉంటే చెప్తారు. చెప్తే మంచిదే! చెప్పకపోయేరా? ఫర్వానై! నా కాలి పెంట్రుక బరాబర్! ప్రాణం అంటే కేరేజాట్‌గాణ్ణి నేను. మరో సంగతి : ఈ కూనీ ఎవడు చేసుంటాడూ అంటే ఆ సాక్షి లంజకొడుకులిద్దరూ కలిసి చేసుంటారు. అది ఖచ్చితం. లేపోతే - మరెవడో చేస్తే వాడికి ఆసరాఇచ్చి కాపలా కాసుంటారు. ఇందులో నిజం తెలియాలంటె ఆ మొదటివాడున్నాడు చూడండి !— మధూగాడు కాబోలు వాడి పేరు — వాడెట్టి బెదురుగొడ్డుల్లో బెదురుగొడ్డు. వాడైతే, కాపలా కాసుండడు. చూసుంటాడు. వాణ్ని మరేం చెయ్యక్కర్లేదు. 'ఒరే లంజ కొడకా" అని ఆపాటి మరియాదాగా పిల్చి "నిజం చెప్తావా చెప్పవా ?" అని ఒక్క అరడిగ్రీ బెదిరించ్చాడండి! వాడు తారెత్తిపోయి లెంపలేసుకు నిజం చెప్పకపోతె నన్నడగండి. వాడట్టే తప్పేం చేసుండడు. చూసుంటాడు. మరింక ఆ రెండో వాడున్నాడే, కిసన్‌కా భయా! క్రిస్నగాడు - ఈ కేసులో అసలు బేరం ఎవడిదంటే వాడిది! ఆ లంజకొడుకు-అది సకార్స యినసరుకు - వాణ్ని తిడితే యూజ్ నై! తిట్లు. వాడికి, తల వెంట్రుకతో సమానం. అంచేత ఏం చెయ్యాలి? తోలువొల్చు చూపించాలి. చూపించండంతే! చాలు. చూపించి ఒక్కసారిఅలా, అలా, గాల్లో జళిపించండి. దాన్తో ఇందులో నిజం పైటకెలా వస్తుందో తెల్సా? మున్సిపాల్టీ పెద్ద పైపులోంచి సర్రున నీరు కొట్టినట్టుబెటకొస్తుంది నిజం. ఈ కూనీలో వాడికిమటుకు బేరం చాలా ఉంది.

జడ్జి : అంతేనా? చెప్పకొనేది ఇంకా ఏమైనా ఉందా?

సోమ : ఇంకేం వుంది?! ఉండాలంటే రాయండంతే!... ఇక్కడ కోర్టులో నేను తప్ప అంతా కులాసాగా ఉన్నారు. అక్కడ పెద్దలకి దండాలు, పిన్నలకి దీవెనలు, పిల్లలకు ముద్దులు చెప్ప

వలెను. ఇప్పటికింతే సంగతులు. చిత్తగించవలెను, సోమసుందరం నిసేని... కాయితం ఇలా ఇవ్వండి. నిసేని ముద్ర వేస్తాను. సంతకం అయితే అగగంటాలస్యం అవుతుంది. (ఈ ఆఖరిమాటల ధోరణి విని, జడ్జిగారు కోపంగా చూస్తారు. ఆమాటలు మాత్రం రాయరు. స్టేటుమెంటు ఆ.న.న చేతుల్లోంచి తీసుకొని బెంచి గుమాస్తాముద్దాయీచేత వేలిముద్ర వేయించి జడ్జీగారికి తిరిగి ఇస్తాడు. దానిమీద ఆయన సంతకం చేస్తారు.)

జడ్జి : డిఫెన్సు సాక్షులు సిద్ధంగా ఉన్నారా ?

ప్రాసి : కోర్టువారి ఆర్డరు ప్రకారం వారికి సమను వెళ్లేయిట.

జడ్జి : వచ్చేరా ?

బెంచి : హాజర్లో ఉన్నారండి.

జడ్జి : పిలిపించు.

డిఫెన్స్ : ఒక్క క్షణమండి ! (అని ముద్దాయీతో రహస్యంగా ఏదో మాట్లాడతాడు)

సోమ : (గట్టిగా) పరవాలేదయ్యా ! ముసలాడికి కోపవేం అనుకో ! అయినా, ఇవతల పీకపోతుందన్నా నిజెం చెప్పడా ?!

డిఫెన్స్ : (నెమ్మదిగా) నా కనుమానంగా ఉందిరా !

సోమ : కానీవయా ! అలా భయపడతావేంటి ? సచ్చమేవ జయ్తే అన్నాడు గవర్నమెంటూడు. ముద్రగుద్ది మరీ చెప్పేడు. మనకింక భయవేంటి ?

డిఫెన్స్ : (నెమ్మదిగా) చెప్పవలసిన డ్యూటీ కాబట్టి చెప్పేను. ఆపైన నీ ఇష్టం.

సోమ : లాటరీ వేసేద్దాం ! పలుకుతే పలుకుతుంది. లేపోతే లేదు.

డిఫెన్స్ : నీ ఇష్టం.

సోమ : నడవనీ నాటకం. మరేం భయ్యంలేదు. (అంటూ రిజర్వు పోలీసులు వెంటరాగా బోన్లోకి వెళ్తాడు.)

జడ్జి : మొదలెడదామా ?

డిఫెన్స్ : అయ

జడ్జి : పిలిపించండి మీ సాక్షిని.

డిఫెన్స్ : (బంట్రోత్తో) సార్వభౌమరావుగార్ని పిలవ్వోయ్!
బంట్రోతు : (బైటకివెళ్లి వరండాలో నిలబడి) సెర్వాల భౌంరావ్ గారూ! సెర్వాలభౌంరావుగారూ! సెర్వాలభౌం... (అంటూం డగా సార్వభౌమరావు నవ్వుతూ కోర్టు హాలువైపుకు వస్తాడు.)
సార్వ : అపరా గొడవ! ఒస్తున్నాకదూ!
బంట్రోతు : బాబూ! తమరేనేంటి? తమరే! ఇంకెవ్వరో అను కున్నాను.
సార్వ : బావున్నావురా? (అంటూ హాల్లోకి వెళ్తాడు.)
బంట్రోతు : ఏదో బాబూ ఇలాగున్నాం (అని నెమ్మదిగా అంటూ అతని వెనక హాల్లోకి వెళ్తాడు) ఇలా దయచెయ్యండి బాబూ, ఇలా!
సార్వ : (సాక్షి బోనువైపువెళ్లి కోర్టువారికి నమస్కరించి నిల్చుం టాడు.)
బెంచి : అలా అందులోనికి వెళ్లండి (అని సాక్షి బోను చూపిస్తాడు.)
సార్వ : (బోనెక్కుతాడు)
బెంచి : ప్రమాణం చెయ్యండి దేముని ఎదుట...
సార్వ : దేముని యెదుట ప్రమాణంచేసి అంతా నిజంచెప్తాను. అబద్ధం చెప్పను. అంతేనా?
బెంచి : అంతే. మీ పేరు?
సార్వ : సార్వభౌమరావు
జడ్జి : (డిఫెన్స్ లాయరిని ఉద్దేశించి) త్వరగా అడగండి.
డిఫెన్స్ : అయ (అంటూలేచి) చూడండి సార్వ భౌమరావుగారూ! తమరి సాక్ష్యం మీదే ఈ కేసంతా ఆధారపడుంది.
సార్వ : నాకు సమన్లొచ్చేయికాని, ఎందు కొచ్చేయో ఏమిటో నాకేం తెలియడం లేదు.
డిఫెన్స్ : మరేంలేదు. తమ రొక్కసారి అటువైపు–అదిగో అక్కడ–ఆ కుర్రాణ్ని ఒక్కసారి చూడండి.
సార్వ : ఆ కుర్రాడా? (అంటాడు చూసేక.)
డిఫెన్స్ : అతనే.

సార్వ : చూసేను. అతని గురించి ఏం చెప్పమంటారు ?
డిఫెన్స్ : అతణ్ని ఇంతకుముందెప్పుడైనా మీరు చూసేరా ?
సార్వ : (ముద్దాయిని మరోసారి చూసి) చూ...సి నట్లే జ్ఞాపకం (అంటూ అలా చూసి) ఇతన్నా ?!! ఆఁ చూసేను! (అని డిఫెన్స్ లాయరువైపు తిరుగుతాడు)
డిఫెన్స్ : ఎక్కడ చూసేరు ?
సార్వ : నా ఇంట్లో చూసేను, ఒకసారి.
డిఫెన్స్ : ఎప్పుడో చెప్పగలరా ?
సార్వ : (గుర్తుకు తెచ్చుకుందికి ప్రయత్నం చేస్తున్నట్లుగా ఉంటాడు.)
డిఫెన్స్ : దయచేసి కొంచెం గుర్తుకు తెచ్చుకోండి! ప్లీజ్ !
సార్వ : 'మే' నెల్లో అయుంటుంది. ఎస్ ! 'మే' నెల్లోనే.
డిఫెన్స్ : తారీకు చెప్పగలరా ?
సార్వ : (కొంచెం ఆలోచించి) అయామ్ వెరీ సారీ! గుర్తు లేదు. మే నెలాఖర్లో అయిండొచ్చు.
డిఫెన్స్ : ఏ వారమో చెప్పగలరా పోనీ ?
సార్వ : ఆవేళ...శనివారమో ఆదివారమో అయిండొచ్చు. నేనా వేళే ఏదో వూరెళ్లి వచ్చేను.
డిఫెన్స్ : పోనీయండి. ఒక్కసారేకదా ఇతణ్ని మీరు చూసేరు ?
సార్వ : ఒక్కసారే.
డిఫెన్స్ : ఎప్పుడు ; అంటే ఎన్నిగంటలకి చూసేరు ?
సార్వ : మధ్యాహ్నం చూసేను ?
డిఫెన్స్ : ఎన్ని గంటలకి ?
సార్వ : ఒంటిగంట దాటింది.
డిఫెన్స్ : చూడ్డం ఒంటిగంటకి చూసేమంటున్నారు. ఇతను మీ ఇంటికి రావడం ఎన్నిగంటలకొచ్చేడు తెలుసా ? అంతకిముందే ఒచ్చుండాలికద ?
సార్వ : నేను మెయిన్ గేట్లోంచి లోనికొస్తూండగా ఇతను పక్క గేట్లోంచి తిన్నగావచ్చి పక్క గుమ్మంలోంచి ఇంట్లోకి వెళ్తున్నాడు. నాకు అనుమానంవేసి కొంచెం నక్కి నిలబడిచూసేను.

గదిలోకి వెళ్లేడు. బైటకి రాలేదు. ఆ గదికి ఒకటేగుమ్మం. అందుచేత అతను మళ్లీ పారిపోవడానికి వీల్లేకుండా గుమ్మం దగ్గర నిలబడి "ఎవర్నువ్వు?" అని అడిగేను. ఎవర్నువ్వు? ఎందుకొచ్చేవు? అనేసరికి ... ...

డిఫెన్స్: పోనీయండి. అదలా ఉంచండి. ఇత నొచ్చినరోజున మీ ఇంటికి పోలీసు వారొకరు వచ్చేరాలేదా?

సార్వ: ఎవరో పోలీసతను రావడం వచ్చేడు.

డిఫెన్స్: ఎవరతను? సబ్ ఇనస్పెక్టరేనా?

సార్వ: చెప్పలేను. అతనెవరో గాని యూనిఫాంలో లేడు. మఫ్టీలో ఉన్నాడు. అందుచేత సబినస్పెక్టరు, హెడ్డో, జవానో ఎలా తెలుస్తుంది.

డిఫెన్స్: పోనీయండి. చూపిస్తే అతణ్ని పోల్చగలరా?

సార్వ: ప్రయత్నిస్తాను.

డిఫెన్స్: (ప్రాసిక్యూటర్ పక్కనే కూర్చున్న కిష్టప్పని చూపించి) అతనేనేమో చెప్పగలరా?

సార్వ: (కిష్టప్పని కళ్ళజోడు పెట్టుకు చూసి) అయామ్ సారీ సర్! ఇదే లావుంటాడు. కాని ఇతనేనని ఖచ్చితంగా చెప్పలేను. ఆవేళ కళ్ళజోడు పెట్టుకు చూడ్లేదు. అదీకాక నేనంత పర్టిక్యులర్‌గా పరిశీలించి చూడలేదు

డిఫెన్స్: పోనీయండి. మీ ఇంటికి ఆరోజువచ్చిన పోలీసు ఆఫీసరు ఎవరో వకరు — అతను పోలీసు ఆఫీసరే కదా?

సార్వ: పోలీస్ ఆఫీసరే!

డిఫెన్స్: అతను ఇతణ్ని మీ ఇంటినుంచి తీసుకుపోయేడా లేదా?

సార్వ: మా ఇంటికి పోలీస్ ఆఫీసరు రావడం ఇతణ్ని తీసుకు పోదామనే వచ్చాడు. కాని — అదంతా ఎలా జరిగిందంటే ...

డిఫెన్స్: నే నడిగినదానికి ...

జడ్జి: వారు చెప్పేదేదో చెప్పనీయండి. అవసరమైన దేదో రాసుకుంటాను! లేన్ని లేదు. (అని సాక్షితో) చెప్పండి.

సార్వ: ఇతడు దొంగేమోనని అనుమానించి నేనే పోలీసువార్ని పిలి పించేనండి. ఎదురుగానే స్టేషను. కాని ఆ వేళ సర్వేం ఎవ్వరూ ఇంట్లో లేరు. వీలు చూసుకుని ప్రవేశించే డను కున్నాను. అనుకుని "ఎవర్నువ్వు? ఎందుకొచ్చేవు?" అని అడు గుతే "సుశీల కోసం వచ్చేను" అన్నాడు.

జడ్జి: సుశీలెవరు?

సార్వ: కొండమ్మ అని మా వంటమనిషి. పేరు షోగ్గా లేదని మార్చు కొంది. దానికోసం వచ్చేనని ఇతనన్నాడు. అంటే ఆవిణ్ని పిలిపించి "ఏంవమ్మా? ఎవరితను?, నీకు తెలుసా?" అని వెరిఫై చెయ్యడానికి అడిగేను.

డిఫెన్స్: గురువుగారూ! నేను వేసినదల్లా ఒక్కటే ప్రశ్న. ఈ కుర్ర వాణ్ని ఆ రోజున మీ ఇంటినుంచి ఒక పోలీస్ఆఫీసరు తీసుకు పోయాడా? లేదా? అవునంటే అవునని చెప్పండి. కాదంటే కాదని చెప్పండి. దానికింత వృత్తాంతం అంతా ఎందుకూ?

సార్వ: జరిగిన విషయమేమిటో చెప్పకపోతే మీా రడిగినప్రశ్నకి మాత్రం సమాధానం ఎలాచెప్పను?

జడ్జి: ఈ కుర్రవాణ్ని తెలుసా? అని అడుగుతే ఆ వంటమనిషి ఏమన్నాది?

సార్వ: కామ్‌గా, కూల్‌గా ''నాకు తెలియదు'' అంది. అంతేకాదు. ఏ దొంగతనాని కొచ్చేడో ఏమిటో తనకి అనుమానంగా ఉన్నా దంది. అలా అయితే ''పోలీస్‌వారికి అలా రిపోర్టిస్తావా?'' అన్నాను టెస్టు చేదామని. ఏమో ఇతనే నిజంచెప్పి ఆవిడే అబద్ధం ఆడొచ్చుకద! అంచేత ''రిపోర్టు రాసిస్తావా పోలీసు వారికి?'' అంటే ఇస్తానని వెంటనే రాసిచ్చేసింది. ''ఎవరో దొంగలా ఉన్నాడు; మా అయ్యగారింట్లోకి అక్రమంగా ప్రవే శించేడు; పేరడుగుతే చెప్పడంలేదు. ఎవరో నాకు తెలియడం లేదు'' అని రాసేసింది. అప్పుడు నేను పోలీసు స్టేషన్కి ఫోన్ చేసేను.

జడ్జి : తరవాత ఏమైటయింది ?

సార్వ : ఫోన్ చేసేను. పోలీసువారు ఇంకా రాలేదు. ఇంతలో ఈ కుర్రవాడు ఏంచేసేడంటే...

జడ్జి : ఏంచేసేడు ?

సార్వ : గొప్ప అసాధ్యుడ్నండి, కుర్రవాడు.

ప్రాసి : మాకు తెలుసుబాబూ ఆసంగతి !

సార్వ : అరనిమిషానికి ఆరువందలమాటలు మాటాడగలడు.

జడ్జి : మాటాడి ఏంచేసేడు ?

సార్వ : అలా, వరదనీరు గట్లని కొట్టేసినట్టు, ఆ విధంగా మాటాడి దబాయించి మా వంటమనిషి చేత పోలీసువారు ఒచ్చేలోపున నిజం ఒప్పించేడు. అలాటి ఇరకాటంలో పెట్టేసేడావిణ్ని. తీరా మోసి పోలీసువాడొచ్చేసరికి అదీ పరిస్థితి. ఈ కుర్రవాడు నిజంగా ఆవిడకోసమే వచ్చేడుకాని మరొకందుకు కాదు. అందు చేత ఆవిడ రాసిన కాయితం చింపేసేను. లేపోతే, అమాయ కుణ్ని పోలీస్టేషన్కి ఎలాపంపించను? ఆ ఒచ్చిన పోలీసువాణ్ని వచ్చినదారంటే పొమ్మన్నాను. అదీ సంగతి, అందుచేత పోలీసు వాడు ఇతణ్ని మా ఇంటినుంచి తీసుకువెళ్లలేదు. పోలీసువాడు రాకముందే ఓ క్షణంముందు ఇతను మా యింటినుంచి వెళి పోయేడు. తరువాత ఏమయిందో నాకు తెలీదు.

జడ్జి : మీ వంటమనిషి పేరేమని చెప్పేరు ?

సార్వ : అసలుపేరు కొండమ్మండి. కాని సుశీలనే ప్రస్తుతం పిల్చు కొంటుంది.

జడ్జి : మొదటి ఇద్దరి సాక్షులూ ఎవరో సుశీలో శీలో అని ఏదో చెప్పారుకదూ ?

ప్రాసి : (లేచి) చిత్తం. రెండో సాక్షి చెప్పేడండి. శీలో శైలో సుశీలో అని చెప్పేడు పేరు. ఆవిడ గురించే సత్యానికి ఈ ముద్దాయికీ మాటా మాటా వచ్చిందని చెప్పేడు.

జడ్జి : ఐ సీ !

ప్రాసి : ఇలాంటి ఘోరాల వెనక ఆడదో డబ్బో ఉంటుందిలెండి. కాంతాకనకాలు లేన్దే 'క్రిమినల్ లా' వే లేదు.
జడ్జి : సర్లెండి. మీరు కూర్చోండి!
ప్రాసి : చితం చితం (అంటూ కూర్చుంటాడు)
జడ్జి : అంతేనా? ఇంకేమైనా ఉందా?
సార్వ : ఇంకేముందండి? ఆవిడ రాసిన దొంగ కంప్లెన్టు చించి పారేసి, ఇతణ్ణి పొమ్మనమని చెప్పి, ఆవిడని నాలుగు చీవాట్లు వేసి, మరింక ఆ సంగతిగురించి మర్చేపోయేను. ఆ విషయం గురించి సమన్లొస్తాయనుకోలేదు.
జడ్జి : (డిఫెన్స్ లాయర్ని) ఏమండీ ఇంకేమైనా అడుగుతారా? లేక ఛీఫ్ క్లోజ్ చేసేస్తారా?
డిఫెన్స్ : ఒక ప్రశ్నండి.
జడ్జి : అడగండి.
డిఫెన్స్ : (కోపంగా వెటకారంగా) ఏమండీ సార్వభౌంరావుగారూ! మీరింకా ఆ వంటమనిషిని ఉంచుకునే ఉన్నారా పనో?
సార్వ : (వెటకారం గ్రహించకుండా చిరునవ్వు నవ్వుతూ) ఉంచుకున్నాను. ఏం చెయ్యను. ఎ గుడ్ కుక్ ఈజ్ ఎ గుడ్ కుక్! ఈ కుర్రవాడితో ఆవిడకున్న సంబంధం అంటారా? మహా మహా వాళ్లే మనసు కట్టుకోలేరు. మనకి వంట రుచిగా ఉండడానికి మంచి వంటమనిషి కావాలే కాని, వంటమనిషి మహాసాధ్విగా ఉండాలని రూలు పెట్టుకుంటే మనకి పని జరగదుగడా!
జడ్జి : చాల-బాగాచెప్పేరు.
డిఫెన్స్ : (విసువుతో, కూర్చుంటాడు)
జడ్జి : (ప్రాసిక్యూటర్ని ఉద్దేశించి) క్రాసుపరీక్ష చేస్తారా?
ప్రాసి : (లేచి) వారు అబద్ధం చెప్తారని నేనెన్నడూ అననండి. తమరెరికింకా తెలియక పోవచ్చు. పార్లమెంటులో వారే మా ప్రతినిధి.
సార్వ : పార్లమెంటులో ఉండడంలో నా గొప్పేంలేదండి. అది ప్రజల దయా మా భాగ్యమూ నండి.

డిఫెన్స్ : మా బాగా చెప్పేరు.
జడ్జి : దట్ విల్ డు ! (అని ప్రాసిక్యూటరుతో) అడిగే దడగండి.
ప్రాసి : ఒక్క ప్రశ్నేనండి. చూడండి సార్, సార్వభౌమ రావుగారూ ! మీ రితణ్ని—ఈ ముద్దాయీని—ఆ రోజున మీ ఇంటికి వస్తూండ గానే చూసే మన్నారు అవునా ?

సార్వ : అవును.
జడ్జి : అవును అలానే చెప్పేరు. రాసేను కూడాను.
ప్రాసి : ఎన్నిగంటలకండి చూసేరు ?
జడ్జి : 'మధ్యాహ్నం ఒంటిగంట దాటేక' అని చెప్పేరు. రికార్డు చేసేను కూడాను. ఇంకేమైనా అడిగితే అడగండి.
ప్రాసి : మైముమీకు బాగా జ్ఞాపకం ఉంది కదండి, సార్వభౌమరావు గారూ ?
సార్వ : జ్ఞాపకమేనండి. ఎందుచేతనంటే : నేను చాలా పంక్చువల్ గా ఉండాలని ప్రయత్నిస్తాను. ఆ రోజున మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలకి నేను ఇంటికి రావలసింది. దార్లో కారు పాడయింది. ఇంటికొచ్చేసరికి ఎంత లేటయిందా అని వాచీ చూసుకున్నాను. సరిగా ఒంటిగంట పదినిమషా లయింది.

జడ్జి : అంతేనా ?
ప్రాసి : అంతేనండి (అని కూర్చుంటాడు)
జడ్జి : (సార్వభౌమరావుని) మీరు దిగొచ్చు.
సార్వ : చిత్తం. (అని దిగి హాంగ్మూలంమీద సంతకంచేసి కోర్టు వారితో) సెలవ్ (అనిచెప్పి వెళ్తాడు బైటకి. బైటకి వెళ్లగానే, బంట్రోతు అతని వెనకనేవెళ్లి తైరు నవ్వు నవ్వుతాడు. సార్వ భౌమరావు ఒక రూపాయి అతనికిస్తాడు.)
బంట్రోతు : తమలాంటి వోళ్లుంటేనే ఈ కోర్ట్లు నిలబడాలగాని, లేపోతే కోర్ట్లెందుకు బాబూ ! ఉంటాను, అయ్యగారు పిలుస్తున్నారు. (లోనుంచి బెల్ వినిపిస్తుంది.)
సార్వ : వెళ్లు వెళ్లు నీ పన్చూసుకో !

బంట్రోతు : (హడావిడిగా లోనికి వెళతాడు) చిత్తం! (అంటూ)
(సార్వభౌమరావు కోర్టు హాల్లోంచి వెళ్ళగా)
జడ్జి : మీ రెండో సాక్షి ఎవరు? (అని డిఫెన్సు లాయర్ని ప్రశ్నిస్తాడు.)
డిఫెన్స్ : (లేచి) సుశీల అనే ఆవిడండి.
జడ్జి : వేగిరం పిలిపించండి.
డిఫెన్స్ : (బెంచి గుమాస్తాతో) సుశీలగార్ని పిలిపించండి.
బెంచి : (బంట్రోతు లేకపోడం చూసి బెల్ కొడతాడు)
బంట్రోతు : (పైన చెప్పిన ప్రకారం "చిత్తాం" అంటూ లోనికివస్తాడు)
బెంచి : సుశీలగార్ని పిలువు.
బంట్రోతు : చిత్తం (అంటూ బైటికి వెళ్ళబోతూ ఉండగా సోమ సుందరరావు కేక వేస్తాడు.)
సోమ : ఆగు !
అందరూ : (ఆశ్చర్యంగా చూస్తారు.)
సోమ : అయ్యా జడ్జీగారూ! నాదొక్క మనవి ! ఈ రోజు దాకా నే నేమనుకున్నానంటే ఈ లోకంలో నా కంటే దుర్మార్గులు ఉండరనుకున్నాను.
డిఫెన్స్ : (నుదురు పట్టుకు కూర్చున్నాడు)
కాని, ఉన్నారు. ఉన్నారు సుమా అని చెప్పి మచ్చుపటాకీ చూపించి ఇప్పుడే వెళ్ళేడు పెద్దమనిషి. అతగాడు చేసిం దేంటో తెల్సా? నిజాన్నీ అబద్ధాన్నీ ముద్దగా పిసికేసి నీటుగా ప్లేట్లో పెట్టి కోర్టుకి తెచ్చేడతను. ఆ విసపు కూడు నన్ను తిన మని మీరు పురమాయిస్తారని నాకు తెలుసు. కాని దానికి విరుగుడుందేమో చూదాం. విరుగుడు ఉండదనే నా నమ్మకం. ఉన్నా ఇంత విసానికది పన్చెయ్యక పోవొచ్చు. పిలిపించండి సుసీలమ్మని !

(మొదట్లోలా జాలీగా ఉండడు ముద్దాయి. సార్వభౌమరావు సాక్ష్యం సగానియేసరికి, బేఖాతర్‌గా ఉన్నప్పటికీ ముద్దాయి కొంత సీరియస్‌గా ఉంటాడు.)

జడ్జి : (సోమసుందరం మాటాడుతున్నంతసేపూ, ఆమాటలేవీ వినకుండా విసుగ్గా ఉంటాడు)
ప్రాసి : (చిరునవ్వు నవ్వుకుంటాడు)
బంట్రోతు : (బైటకివెళ్ళి) సుసీలమ్మా! సుసీలమ్మా! ఎవరయ్యా సుసీల ? (సుశీల ముందుకొస్తుంది) మీరా ? ఇలారండి.
సుశీల : (బంట్రోతువెనకాల సాక్షి బోనుదాకావచ్చి నిలబడుతుంది. విచారంగా ఉంటుంది. సోమసుందరరావువైపు సరిగా చూడదు. అతను ఆమెవైపు చూడడు)
బంట్రోతు : అందులోకి అలా వెళ్ళండమ్మా.
సుశీల : (బోనెక్కి నిల్చుంటుంది)
బెంచి : నే చెప్పినట్టు చెప్పండి.
సుశీల : (ఏమిటన్నట్టుగా చూస్తుంది)
బెంచి : దేమునిఎదట ప్రమాణంచేసి ...
సుశీల : (నెమ్మదిగా) చేస్తాను.
బెంచి : అనండి, దేముని ఎదట ప్రమాణంచేసి ...
సుశీల : చేస్తాను.
బెంచి : అలాక్కాదమ్మా! నే చెప్పినట్టు చెప్పాలి. దేముని ఎదట ...
సుశీల : నే చెప్పినట్టూ చెప్పాలి. దేముని ఎదట ...
బెంచి : అదికాదు.
సుశీల : అదికాదు.
బెంచి : ప! (అని విసుక్కుంటాడు)
సుశీల : (తెల్లబోయి) అలాకూడా అనాలా ?
డిఫెన్స్ : (లేచి) చూడమ్మా సుశీలా! కోర్టులో సాక్ష్యం చెప్పే ముందు ప్రమాణం చెయ్యాలి.
సుశీల : చేస్తాను.
డిఫెన్స్ : అందుచేత ఆ గుమాస్తాగారు ఎలాచెప్తే మీరలా ప్రమాణం చెయ్యాలి.
సుశీల : సరేనండి.
బెంచి : దేముని ఎదట ...

సుశీల : దేముని ఎదట...
బెంచి : ప్రమాణం చేసి...
సుశీల : ప్రమాణం చేసి...
బెంచి : అంతా నిజం చెప్తాను.
సుశీల : అంతా నిజం చెప్తాను.
బెంచి : అబద్ధం చెప్పను.
సుశీల : అబద్ధం చెప్పను.
బెంచి : మీ పేరు ?
సుశీల : సుశీల.
జడ్జి : (డిఫెన్స్ లాయర్ని ఉద్దేశించి) ఎస్ ! కమాన్ ప్లీజ్ ప్రొసీడ్ !
డిఫెన్స్ : చూడమ్మా ! ప్రమాణం చేసేవుకద ! కోర్టని చెప్పిమరేం భయపడిపోకు. నేనడిగే ప్రశ్నలకి నిదానంగా, నెమ్మదిగా సమాధానం చెప్పు. నువ్వు చెప్పేది, చూడు, అక్కడ జడ్జీగారికి వినిపించాలి; తరవాత, చూడు, అక్కడ, ఆకుర్రవాడికి, (సుశీల చూస్తుంది. ముద్దాయిచూడ్డు) వినిపించాలి. తెలిసిందికదమ్మా ?
సుశీల ; తెలిసిందండి.
డిఫెన్స్ : చూడమ్మా ! ఆ కుర్రవాణ్ని మరొక్కసారి సరిగా చూడు.
సుశీల : (తలవంచుకొనే) చూసేనండి.
డిఫెన్స్ : ఆ కుర్రవాణ్ని నీవింతకు ముందెప్పుడైనా చూసేవమ్మా ?
సుశీల : (తల ఊపుతుంది)
డిఫెన్స్ : చూసేవో లేదో నోటితో చెప్పాలి.
సుశీల : చూసేను.
డిఫెన్స్ : ఎక్కడ చూసేవు ?
సుశీల : మా ఇంట్లో ఒక్కసారిచూసేను.
డిఫెన్స్ : మీ ఇల్లంటే అదెవరిల్లమ్మా ?
సుశీల : మా బా...సార్వభౌమరావుగారింట్లో చూసేను.
డిఫెన్స్ : ఒకసారి చూసేనన్నావుకదమ్మా...
సుశీల : ఒక్కసారే చూసేను (అని తలదించుకొనే అంటుంది)
డిఫెన్స్ : ఎన్నాళ్ళ కిందట ?

సుశీల : మూణ్నెల్లు పైనవుతుంది. నాలుగు నెలలవొచ్చు.
డిఫెన్స్ : అంటే ఏ నెలలో ?
సుశీల : (ఆలోచించి) మే నెలలో అవుతుంది.
డిఫెన్స్ : నువ్వు చదువుకున్నావా ?
సుశీల : సెకండు ఫారం పాసయేను.
డిఫెన్స్ : ఏ తారీకున చూసేవో కొంచెం చెప్పమ్మా !
సుశీల : తారీకు జ్ఞాపకం లేదు.
డిఫెన్స్ : కొంచెం జ్ఞాపకం తెచ్చుకోఅమ్మా !
సుశీల : నెల ఆఖరి రోజుల్లో అవుతుంది.
డిఫెన్స్ : పోనీ, ఏ వారంమో చెప్పగలవా ?
సుశీల : శనివారమో, ఆదివారమో అవుతుంది.
డిఫెన్స్ : అమ్మా ! కొంచెం బాగా గుర్తు తెచ్చుకో. తారీకు జ్ఞాపకం లేదన్నావు. పరవాలేదు. పోనీ ఏ వారంమో తేల్చిచెప్పు. శనివారమో ఆదివారమో తేల్చిచెప్పు. నెలాఖరిరోజుల్లో ఆ వారం ఏ తారీకయినదీ కనుక్కోవచ్చు. ఇందులో తారీకూ, టైమూ ముఖ్యం. ఇతన్ని ఎన్నిగంటలకి ఆ రోజున మీ ఇంట్లోచూసేవు?
సుశీల : పదకొండున్నర దాటింది.
డిఫెన్స్ : పగలా ? రాత్రా ?
సుశీల : పగలు.
డిఫెన్స్ :ఇతను మీ ఇంట్లో వుండగా చూసేనన్నావు. మీ ఇంట్లో ఎక్కడ ?
సుశీల : మాబా ...సార్వభౌమరావుగారి గదిలో.
డిఫెన్స్ : నువ్వు చూసేసరికి ఆ గదిలో ఎవరెవరున్నారు ?
సుశీల : బా ...సార్వభౌమరావుగారున్నారు ?
డిఫెన్స్ : ఇతను లేడా ?
సుశీల : ఉన్నాడు.
డిఫెన్స్ : ఇతను మీ ఇంట్లోంచి వెళ్లేడు కదమ్మా ఆ తరవాత ?
సుశీల : వెళిపోయేడు ; అంటే, తీసుకుపోయేరు.
డిఫెన్స్ : ఎవరు తీసుకు వెళ్లేరు.

సుశీల : పోలీసాయన తీసుకు వెళ్లేరు.

డిఫెన్స్ : ఆ రోజు మధ్యాహ్నమేనా ?

సుశీల : అవును.

డిఫెన్స్ : ఎన్నిగంటలకి ?

సుశీల : పన్నెండు దాటేక.

డిఫెన్స్ : ఆరోజున ఇతణ్ని మీ ఇంట్లో మొదటిసారిగా మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలకి చూసేవు. మీ ఇంట్లోంచి వెళ్లడం మధ్యాహ్నం పన్నెండు దాటేక చూసేవు. ఈ మధ్యటైంలో ఎక్కడున్నాడితను ?

సుశీల : మా ఇంట్లోనే! మరింక ఎక్కడుంటాడు ?

డిఫెన్స్ : సరేలే అమ్మా! పోలీసాయన్తో ఇతను కలిసే వెళ్లేడన్నావు కదమ్మా ?

సుశీల : అవును. అతడు ఇతణ్ని తీసుకువెళ్లేడు. ఇతడు మొదట రానన్నాడు. తరువాత, సరే, పద మన్నాడు.

డిఫెన్స్ : ఆ పోలీసాయన్ని పోల్చగలవా ?

సుశీల : పోల్చగలనో లేదో సరిగా చెప్పలేను. ఆయనముఖం నేను సరిగా చూళ్లేదు.

జడ్జి : అతను పోలీసు మనిషని నీ కెలాతెలుసును ?

సుశీల : (తలదించుకొని మాటాడుతున్నమనిషి, ప్రశ్న మరోదిక్కునుంచి రాడంతో తలఎత్తి ఆదిక్కుకి జడ్జీవైపు చూచి) మా బావ... గారు సార్వభౌమరావుగారు ఫోను చేసి పిలిపించేరు. అంచేత పోలీసాయననే అనుకున్నాను.

జడ్జి : పోలీసువారు ఇతణ్ని ఎందుకు తీసుకు వెళ్ళేరు ?

సుశీల : దొంగేమోనని అనుమానించి తీసుకు వెళ్ళేరు. నాచేత కాయితంకూడా రాయించేరు.(అని డిఫెన్స్‌లాయరువైపు తిరిగి) అన్నట్టు, తారీకు కావాలన్నారు. ఆ కాయితంలో తారీకు ఉంటుందే!

డిఫెన్స్ ; చూడమ్మా! ఆ కాయితం ఇప్పుడులేదు. అంచేత, చూడమ్మా, ఆరోజు శనివారమో, ఆదివారమో జ్ఞాపకంచేసుకో,

మరొక్కసారి ప్రయత్నం చెయ్యి. ఇది ఖూనీకేసు. మనిషి చావు బతుకులు నీ మాటమీద ఆధారపడొచ్చు. అంచేత ప్రయత్నం చెయ్యి.

సుశీల : (తెల్లబోతుంది)

డిఫెన్స్ : ఏమిటమ్మా? అలా చూస్తున్నావేం?

సుశీల : నాకు... నేను... నాకు– ఏమిటో అన్నారు మీరు.

డిఫెన్స్ : ఇది ఖూనీకేసమ్మా! ముద్దాయికి శిక్ష వెయ్యడమో మానడమో నీ సాక్ష్యంమీద...

సుశీల : ఖూనీకేసా??

డిఫెన్స్ : ఏం? నీకు తెలియదా?

సుశీల : నాకేం తెలీకుండా ఉంది! ఖూనీ అంటే... అంటే... చంపడమేనా?

డిఫెన్స్ : అవును. హత్య, నరహత్య.

సుశీల : ఖూనీ! హత్య! ఎవరు చేసేరు??

డిఫెన్స్ : అదే తేలాలిప్పుడు!

సుశీల : అంటే... అంటే... సుందరం... చేసేడా? అతను... దొంగ... కాడు... దొంగతనానికొచ్చేడని... అనుమానం... అయిన... ఆయన అనుమానించేరు.. అంతే... దొంగతనం చెయ్యలేదు.

డిఫెన్స్ : అయ్యో తల్లీ! ఇది చోరీకేసనుకుంటున్నావా ఏమిటి?!!

సుశీల : కాదా??–మరేమిటి? ఈ కేసేమిటి??

డిఫెన్స్ : ఇది ఖూనీకేసు. ఆరోజు మధ్యాహ్నం సరిగా పన్నెండు గంటలకి.

సుశీల : పన్నెండు గంటలకి?

డిఫెన్స్ : నల్లచెరువవతల అడివిలో సత్యం అనే కుర్రవాణ్ని యీ ముద్దాయి హత్య చేసేడని కేసు పెట్టేరు.

సుశీల : హత్యా??

డిఫెన్స్ : అవునమ్మా. హత్య అంటే ఖూనీ చేసేడని కేసు పెట్టేరు. కేసు రుజువయితే ఉరిశిక్ష వేసినా వెయ్యొచ్చు.

సుశీల : ఖూనీనా? ఉరిశిక్షా?? మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలకా?

(అని అంతవరకూ నిస్సత్తువగా, నిద్రమత్తుగా వున్న మనిషి షాక్ తిని తెలివి తెచ్చుకున్నట్టుగా అవుతుంది.)

డిఫెన్స్ : అవును. మధ్యానం పన్నెండుకి సత్యం అనే స్టూడెంటుని యితను ఖూనీ చేసే డంటున్నారు.

సుశీల : ఆరోజా? మధ్యానం పన్నెండుకా? సత్యాన్నా? అత నెవరు? అత నక్కడ లేడే! మాయింటికి రాలేదే! ఇతనే ఒచ్చేడు. మధ్యానం పన్నెండుకి మాఇంట్లో ఉన్నాడు. నల్లచెరు వెక్కడ? అక్కళ్ళేడే! పన్నెండుకి మా ఇంటి కొచ్చేడు. దొంగేమోనని అనుమానపడి కాయితం రాయమన్నారు.

డిఫెన్స్ : ఎవరు రాయమన్నారు?

సుశీల : మా బావగారు. మీ కాయన్ని తెలేదా? ఎంతో మంచివారు. పార్లమెంటుకి మెంబరుకూడా అయేరు. ఎంతో డబ్బు నష్టపడ్డారు కూడాను. డబ్బు పుచ్చుకుని వోట్లిస్తామని ఎంతోమంది దగాచేసేరు. అయినా నెగ్గేరు. దగాచేసినవాళ్ళని పల్లెత్తుమాట అన్లే దాయన. అంత మంచివారు. వాళ్ళపాపాన్న వాళ్ళే పోతార్లే అన్నారు. నే నేమిటి చెప్తున్నాను? మా బావగారి గురించా? కాదు. సుందరంగురించి. హత్య చేసేడన్నారు! ఎవ రన్నారు ప్లీడరుగారూ? అంతా అబద్ధం! మా బావగారే - సార్వభౌమరావుగారు, మీకు తెలీదూ?- ఆయన పోలీసుల్ని పిలిపించి అప్పచెప్పేరు. సుందరం రానన్నాడు. రౌడీమాటలు మాటాడేడు. చివరి కెలాగో వెళ్ళేడు. ఖూనీకే సేవిఁటి ప్లీడరు గారూ? అంతా అబద్ధం! ఘోరం! (అని రెండుచేతుల్తోనూ కళ్ళుమూసుకు వెక్కుతుంది. తరవాత చేతులు తీసి) అంతా అబద్ధం! అతను ఖూనీ చెయ్యలేదు. ఎలా చేస్తాడు? చేసేడని మీతో ఎవరో కిట్టనివాళ్లు చెప్పుంటారు. కావలిస్తే మా బావగార్నడగండి. ఆయన అబద్ధం ఆడరు. సుందరం దొంగేమో అనుకున్నారు. కాని దొంగతనం చెయ్యలేదు సుందరం! "దొంగతనం చెయ్యలేదుకదా, చేసేడని ఎలా అంటాం? అంచేత ఇతను దొంగేమో అనుమానంగా ఉంది" అని అంత

మాత్రం రాయమన్నారు. ఆయన్నడగండి. ఆయన నిజం ఏమిటో చెప్తారు. ఆయన మంచివారు. ఎంతో మంచివారు. ఎంతమంచి వారు కాకపోతే, ఇంతయేక, ఇంకా ఇప్పటికీ ఇంత పనికి మాలినదాన్ని నన్నింకా వారింట్లో ఉండనిచ్చి నాకింత అన్నం పెడతారు? కృతఘ్నురాల్ని నేను! అయినా నన్నుండనిచ్చేరు! ఆయన్నడగండి. ఆయన నిజం చెప్తారు. తప్పకుండా చెప్తారు. (అని మళ్ళీ కళ్ళుమూసుకొని ఏడుస్తుంది.)

ప్రాసి: ఆయన్ని అడిగేరు. నిజ మేమిటో ఆయన చెప్పేరు కూడాను.

సుశీల: (ముఖం మీంచి చేతులు తీసి) అవును. ఆయన ధర్మరాజు, నిజం తప్ప అబద్ధం చెప్పరు. ధర్మరాజయినా చెప్పొచ్చు కాని ఆయన చెప్పరు. నాకు తెలుసు. ఆయన కూడా ఆరోజున అప్పుడే పన్నెండుగంటలకే వచ్చేరు. ఇంట్లో నౌఖర్లెవరూ లేరు. అంతా ఎక్కడ చచ్చేరని విసుక్కున్నారు కూడాను... అన్నట్టు... ఏమండీ ప్లీడరుగారూ! జ్ఞాపకం వచ్చింది అమ్మ!! జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆవేళ ఆదివారం!! ఆవేళ పండుగ! కుంచాలమ్మ పండుగ. ఆదివారం ఆ పండుక్కి నౌఖర్లంతా పండుక్కి పోయేరు. అందుకే ఆయన - మా బావగారు - విసుక్కున్నారు కూడాను. ప్లీడరుగారూ! వేగిరం చెప్పండి, ఆవేళ ఆదివారమని కోర్టు జడ్జిగారితో వేగిరం చెప్పండి. ఆదివారం! తారీకు? తారీకెంత చెప్మా?! ఇరవైకాదు. ఇరవై ఒకటీ కాదు. రెండూకాదు. ఇరవైమూడు. ఆం ఇరవైమూడో తారీకు!! అదీ ఆవేళ తారీకు. పాలమనిషి ఆవేళ పొద్దున్నే డబ్బులకోసం పేచీ పెట్టింది. "ఇరవై మూడో తారీక్కి డబ్బిచ్చేమంటే ఎలా? అయినా, బాబుగారింకా రాలేదు. ఒచ్చేక అడుగుతాన్లే" అన్నాను. అది తెయ్యిమని గెంతి వెళ్ళిపోయింది. (దాని కొడుక్కి మర్నాడు పెళ్ళిట. "ఆడ పెళ్ళివారొచ్చి ఇంటినిండా కూర్చున్నారు కదా. అవసరానికి ఇవ్వకపోతే డబ్బసలు ఇంకెందు కివ్వటం" అంటూ కేకలు

వేసి తిట్టింది. అప్పుణ్నాదగ్గిర ఇరవయ్యింటే ఇచ్చాను. దాని కొడుకు పెళ్ళిరోజుకి ముందురోజె అయింది. అది పెద్దింటివాళ్ళ శుభలేఖలు అచ్చేయించింది కూడాను. అందులో తారీకు చూపండి. దానికి ముందురోజే సుందరం మా ఇంటికి వచ్చేడు) ఆవేళ ఇరవై మూడు. కాదని అనుమానం ఉందా ? అయితే కుంపాలమ్మ పండుగ ఏ రోజో కనుక్కోండి. అది ఏ రోజునైతే అదే రోజు ! మధ్యాసం పన్నెండుకి ! సుందరం ఆయన గదిలో బాగున్నాడు. ఆయన బైటకి రమ్మన్నారు. అప్పుడే బుంయ్‌మని మిల్లు బూరాకూడా ఊదేరు. ఊత్తూంటే పక్కగదిలోకి పారిపోయేడు. దాని కొకటే గుమ్మం. ఆ తలుపు బైట గడియవేసేసేరు బావగారు. వేసేసి పోలీసువార్ని పిలిపించేరు. ఇనస్పెక్టరుగార్ని పిల్చేరు. కిష్టప్ప ! కిష్టప్ప ! పోలీసాయన పేరు కిష్టప్ప ! ఆతన్ని అలాగే పేరుపెట్టి పిల్చేరు. (అని పోలీసుబట్టల్లో ఉన్న కిష్టప్పని చూసి) ఏమండీ కిష్టప్పని మీకు తెలుసా ? మీలాగే ఉంటారాయన. సరిగా నేను చూళ్లేదు. మీ మొహం కొంచెం అలానే ఉంది. ఆవేళ మామూలు బట్టల్లో ఉన్నారు. ఆయన మీరేనేమిటి ? కలెక్టరు పెళ్లాం ఎలా ఉంటుందంటే ఎవరో కాని మొగవాడు ఆడ వేషంవేసినట్టుంటుందన్నారు. అంత ఏడుపొస్తోన్నూ నాకు నవ్వొచ్చింది. మీ పేరు కిష్టప్పేనా ? అదిగోనండి ప్లీడరుగారూ ! ఆయన్నడగండి. ఆయనే కిష్టప్పయితే ఆయన్నే మా బావగారూ పిల్చేరు. ఆయ న్నడగండి. ఆయన అబద్ధం చెప్పరు. పెద్ద చదువు చదువుకునుంటారు. పెద్ద ఉద్యోగం చేస్తున్నారు కదా ? ఆయనా అబద్ధం ఆడతారా ! ఆడరు ! ఆయన్నడగండి. సుందరం ఖూనీ చెయ్యలేదు. చెప్పండి ప్లీడరుగారూ ! కోర్టు జడ్జీగారికి నిజం చెప్పండి. మీరు మంచివార్లా ఉన్నారు. మీరు చెప్తే ఆయన వింటారు. చెప్పండి వారితో నిజం ! దయచేసి చెప్పండి ! నాయందు దయుంచి చెప్పండి.

డిఫెన్స్ : అమ్మా ! కోర్టువారికి నే నంతా మనవి చేస్తాను. ఇప్పుడు,

వారు – ఆ ప్లీడరుగారు – మిమ్మల్ని కొన్ని ప్రశ్నలు వేస్తారు. గాభరాపడక సరిగా సమాధానం చెప్పండి. నిజం చెప్పండి. (అని కూర్చుంటాడు)

సుశీల : నిజమే చెప్తాను.

ప్రాసి : (లేచి) నీకు నిజం అంటే అర్థం తెలుసునా అమ్మాయ్?

సుశీల : (గాభరాపడుతూ) నిజమా? నిజం అంటేనా?... అంటే?

ప్రాసి : నిజం అంటే అర్థం తెలుసా?

సుశీల : అర్థవాఁ?!... అంటే?

ప్రాసి : ఇదండి ఈ సాక్షి వరస! నిజం అంటే అర్థం తెలియదు. అర్థం అంటే అర్థం తెలియదు. చూడమ్మాయ్! సరిగా చూడు. (ముద్దాయీ వైపు సుశీల తలతిప్పగా, అందు కలా అంటాడు ప్రాసిక్యూటరు) ఇలా చూడు! చూస్తే నా వైపు చూడు. లేపోతే కోర్టువారి వైపు చూడు. సంజ్ఞలకోసం అటు వైపు చూస్తున్నావు! చూడాం లంటే వాళ్ళి తరవాత చూద్దువుగాని. సరిగా నిలబడు. దిక్కులు చూడకు; అడిగిన్దానికి సమాధానం చెప్పు!

డిఫెన్స్ : (సగంలేచి) మీ రలా సాక్షిని గాభరా పెట్టడానికి వీల్లేదు! (అని కూర్చుంటాడు)

ప్రాసి : గాభరా పెడితే గాభరాపడే మనిషి కాదీవిడ. మీరేం అలా భయపడక్కర్లేదు. పల్లాకోర్టంతటినీ గాభరా పెట్టగలిగిన మనిషి, తక్కువదేంకాదు. ఏడ్చేసి కళ్ళంట నీళ్ళు కార్చేసి కల్లబొల్లి కబుర్లు చెప్పేస్తే నిజం చెప్తోందని నమ్మడానికి ఇక్కడంతటి వెర్రివా ళ్ళెవరూలేరు. నిజం నిప్పులాంటిదన్నారు. అంటే– కుంపట్లో తడిబొగ్గుల్ని ఉప్ఫూ ఉప్ఫూ ఊదూది చేసిన నిప్పులాంటిది కాదు. రెండుకళ్ళతోనూ ఉప్పునీళ్ళు కార్చేసి ఆర్పేయడానికి. అది పెట్రోలుమంట! ఆర్పడం ఈవిడతరం కాదు.

జడ్జి : కమాన్ మిస్టర్ ప్రాసిక్యూటర్! కేసు కానీయండి. ఆలస్యం చెయ్యొద్దు.

ప్రాసి : చిత్తం చిత్తం! అయామ్ వెరీ సారీ యువరానర్! వెరి వెరి సారి. క్షమించాలి తమరు.

జడ్జి: ప్లీజ్ ప్రొసీడ్! వేగిరం!
ప్రాసి: చిత్తం! (అంటూ సుశీలవైపు తిరిగి)చూడు సుశీలా! అన్నట్టు నీపేరు నిజంగా సుశీలేనా?
సుశీల: 'సుశీలా!' అని పిలుస్తారండి.
ప్రాసి: ఎవరైనా పిలిచినప్పుడు నీపేరు 'సుశీలా?'
సుశీల: అవును.
ప్రాసి: పిలవనప్పుడు? పిలవనప్పుడు నీ పేరేమిటి?
సుశీల: అమ్మా నాన్నా పెట్టినపేరు సుశీల కాదండి. కొండమ్మ.
ప్రాసి: నీ అసలు పేరు, కొండమ్మా?
సుశీల: అవునండి.
ప్రాసి: ఓహోహో! అయితే, పేర్లోనే పెద్దబద్ధం ఉందన్నమాట!
సుశీల: అబద్ధం కాదండి. ఇలాగా అలాగాకూడా పిలుస్తారు. స్కూల్లో వేసినప్పుడు పేరు బాగోలేదని మా అమ్మే మార్చింది.
ప్రాసి: చూడు కొండమ్మా! నువ్వు సార్వభౌమరావుగారింట్లో వంట మనిషివేనా?
సుశీల: అలాక్కాదండి.
ప్రాసి: సార్వభౌమరావుగారు నీకేమైనా బంధువా?
సుశీల: కారండి.
ప్రాసి: నీ కాయన బావగారా?
సుశీల: కారండి. ఆయన మంచివారు. నన్నలా చనువుమీద పిలవనిస్తారు.
ప్రాసి: సార్వభౌమరావుగారు నీ బావగారన్నమాట నిజమా అబద్ధమా?
సుశీల: నిజం కాదండి.
ప్రాసి: అబద్ధమేనా?
సుశీల: అబద్ధమేనండి.
ప్రాసి: సార్వభౌమరావుగారింట్లో నీ తల్లి వంటపని చేసేదా?
సుశీల: చేసేదండి.
ప్రాసి: అంటే నీ తల్లి వంటమనిషేనా?
సుశీల: అవునండి.

ప్రాసి : సార్వభౌమరావుగారింట్లో నువ్వు ఏంపని చేస్తూంటావు ?
సుశీల : ఏంచేస్తాను !...
ప్రాసి : ఏమో నాకెలా తెలుస్తుంది ? (అని నవ్వుతాడు)
సుశీల : ...ఆయన ఏం చెయ్యమంటే అపని చేస్తాను
ప్రాసి : వారింట్లో అంట్లు తోముతున్నావా ?
సుశీల : లేదు. పనిమనుషు లున్నారు.
ప్రాసి : ఇల్లు ఊడుస్తావా ?
సుశీల : పనిమనుషు లున్నారే.
ప్రాసి : సార్వభౌమరావుగారికి భార్య ఉన్నదా ?
సుశీల : ఎప్పుడో చనిపోయేరు.
ప్రాసి : ఇంట్లో ఇంకెవ్వరైనా ఆడవా రున్నారా ?
సుశీల : లేరు. అడపిల్ల లేరు. కొడుకు ఒక్కరే. బెంగుళూర్లోనో ఎక్కడో పెద్ద ఉద్యోగం.
ప్రాసి : సర్లే సర్లే ! వారి గొప్పలు నువ్వు చెప్పాకో అక్కర్లేదు. నువ్వేం చేస్తావని ప్రశ్న. వంట చేస్తుంటావా ?
సుశీల : నే నొండితేనేకాని ఆయన తినరు.
ప్రాసి : అయితే, వంటచేస్తావు !
సుశీల : నేనే వండుతాను.
ప్రాసి : వా రింట్లో వంటచేసే మనిషివి నువ్వేనా ?
సుశీల : అవును.
ప్రాసి : వారి వంటమనిషివి కావన్నా విందాట్లాను. ఆ మాట అబద్ధమేనా ?
సుశీల : మీకు అబద్ధంలా తోస్తే అబద్ధమే మరి. (కాని నన్నాయన వంటమనిషిగా చూడ్డంలేదు.)
ప్రాసి : ఒహెూ ! అయితే నీకాయన చాలా మర్యాద ఇస్తారా ?
సుశీల : (అవును.)
ప్రాసి : (అయితే నువ్వసలు వంటమనిషివే కాని ఆయన యెక్కువ మర్యాదా ఇచ్చేరు కాబట్టి ఎక్కువ దానివైపోయేవంటేనా ?)

ఇందాట్లా అడిగినప్పుడు "వంటమనిషిని కాను" అన్నావు. అబద్ధ మేనా ?

సుశీల : మీా ఇష్టప్రకారమే కానీయండి.

ప్రాసి : ఆమాట అబద్ధమేనా ?

సుశీల : అబద్ధమే !

ప్రాసి : చూడు కొండమ్మా ! పోలీసువారికి నువ్వేదో కాయితం రాసేవు ఆరోజున ! అవునా ?

సుశీల : అవును.

ప్రాసి : అప్పటికి ఇతని పేరు తెలియదనే అందులో రాసేవు. అవునా ?

సుశీల : అవును.

ప్రాసి : చూడు, కొండమ్మా ! ఇతనిపేరు సుందరం అని ఎలా తెలుసు నీకు ?

సుశీల : తెలుసు

ప్రాసి : ఎలా తెలుసు ? ఎవరైనా చెప్పేరా ?

సుశీల : అతనే చెప్పేడు.

ప్రాసి : ఎప్పుడు చెప్పేడు ? ఆరోజేనా ?

సుశీల : కాదు.

ప్రాసి : ఆ తరవాతా ?

సుశీల : కాదు.

ప్రాసి : అంతకుముందే చెప్పేడన్నమాట !

సుశీల : అవును.

ప్రాసి : మరైతే ఆ రోజుకి అతనెవరో ఏమిటో నీకు తెలుసన్నమాట.

సుశీల : (దుఃఖం ఆపుకోలేకపోతూ) తెలుసు !

ప్రాసి : మరైతే, ఎవరు ఏమిటో తెలియదని పోలీసువారికి రిపోర్టెందుకు రాసేవు ?

సుశీల : (ఏడుస్తుంది)

ప్రాసి : కోర్టులో ఏడవడానికి వీల్లేదు తెలుసా ?

జడ్జి : చాలాసేపు టాలరేట్ చేసేనమ్మాయ్ నిన్ను ! ఇక్కడ ఏడుపులూ గీడుపులూ పనికిరావు.

ప్రాసి : నాటకం అండి, ఏడుస్తాను.

జడ్జి : నిజం ఏడుపులైనాసరే, నాటకం ఏడుపులైనాసరే, ఇక్కడ ఏ యేడుపులూ పనికిరావు.

ప్రాసి : చూడు కొండమ్మా! అతని పేరు తెలియదని ఆవేళ రిపోర్టులో అబద్ధం ఎందుకురాసేవు? నా ప్రశ్నకి ఏడ్చయినా జవాబు చెప్పు! లేదా, జవాబు చెప్పేకైనా ఏడువు!

జడ్జి : ఇక్కడ జవాబు చెప్పాలికాని, ఏడవడానికి వీల్లేదు.

ప్రాసి : ఏడవడం అదో జవాబుకాదు.

జడ్జి : (బెంచి గుమాస్తాతో) ఏడవొద్దని చెప్పు.

బెంచి : ఏవండమ్మా! ఇక్కడ ఏడవొద్దు.

సుశీల : (వెక్కివెక్కి ఏడుస్తుంది.)

జడ్జి : (విసువుతో, కోపంతో) ఏడవొద్దని చెప్తుంటే నీక్కాదూ?!

ప్రాసి : నువ్వేం మనిషివా? పశువ్వా?

సోమ : ఆవిడ మనిషే! మీరుమాత్రం కసాయివాళ్ళు.

సుశీల : నేను పశువుకంటె కనిష్టం దాన్ని.

ప్రాసి : కాదుమరి. పశువులు అబద్ధాలాడవు.

సుశీల : అవున్నాయనా అవును. పశువులకంటే హీనమైనదాన్ని, నేను పాపిష్టిదాన్ని! ప్రభువుల్లారా! తండ్రుల్లారా! నన్ను క్షమిం చండి! నేను తుచ్ఛురాల్ని, ఏ పాపం చేసుకున్నానో, ఈ పుట్టుక పుట్టేను. ఏ నిప్పుల పూజ ఎప్పుడు చేసుకున్నానో బాధ భరించ లేక ఇలా బతుకు తున్నాను. నాయన్లారా! నన్ను క్షమించండి.

డిఫెన్స్ : (లేచి) అడ్డొస్తున్నందుకు కోర్టువారు క్షమించాలి. కాని, ప్రాసిక్యూటర్ వారు ఇంత నిర్దయగా ప్రవర్తించడం చాలా అన్యాయమని మనవి చేసుకొంటున్నాను.

ప్రాసి : మీ మాటలకి నేను అబ్జెక్టు చేస్తున్నాను.

డిఫెన్స్ : అబ్జెక్షన్ని అందాకా అలా ఉంచండి! ప్రహ్లాదుణ్ని హిరణ్య కశిపుడు...

ప్రాసి : ఐ అబ్జెక్ట్!

డిఫెన్స్ : గద్దించునట్టుగా సాక్షిని గద్దించడం వారికేం భావ్యంగా

లేదు. ఆయన వేసిన ప్రశ్నలన్నింటికీ — మధ్య మధ్య ఏడుస్తున్నా — ఆవిడ జవాబు లిస్తోనే ఉందికదా!! ఒక్కక్షణం ఏడవనియ్యండి. ఏడిస్తే ఏమి పోయింది. క్షణంలో ఆవిడే సర్దుకొంటుంది.

ప్రాసి: అడ్డమైనవాళ్ళూ కోర్టుకొచ్చి ఏడవటం కోర్టుపనికి అంతరాయం! అంతకుమించి, అది కోర్టువారి డిగ్నిటీకి భంగం!

డిఫెన్స్: కోర్టులో దుఃఖం ఒస్తే ఇంటికివెళ్ళి ఏడవ మంటారా?

జడ్జి: ఏడవటం కోర్టుపనికి అంతరాయం! అవంతే! మీరుకూడా కోర్టుపనికి అడ్డొస్తున్నారు. మధ్యలో ఏడుస్తూ ఇక్కడ పనికి ఆవిడ అడ్డు రాకూడదు. మీరుకూడా ఇలా మధ్యలో మాటాడ్డానికి వీల్లేదు.

డిఫెన్స్: తమరు నన్ను మన్నించాలి. లోకంలో ఉన్న దౌర్భాగ్యులందరికీ ఏడవడానికి తప్ప మరో హక్కంటూలేదు. అన్నీ తీసేసినా ఆ హక్కు తీసేడానికి మాత్రం భగవంతుడికూడా హక్కులేదు. అసలు ఏడవడం అనేది మనందరికీ పుట్టుకతో వచ్చిన విద్య, ప్రతి మనిషీ, పుట్టగానే చేసేపనే అది!

జడ్జి: మీరు అనవసర ప్రసంగం చేస్తున్నారు.

డిఫెన్స్: కోర్టులో ఏడవొద్దన్నారు కాబట్టి ఇంతా చెప్పవలసొచ్చింది. కోర్టు కొచ్చినవాళ్ళు ఇంటికెళ్ళి ఎలానూ ఏడుస్తారు.

ప్రాసి: అది వేరే సంగతి.

డిఫెన్స్: కాని, ఎవరి ఏడుపు వాళ్లు చెప్పుకుందికే అందరూ కోర్టుకొస్తారు.

జడ్జి: మీరు మరికేం చెప్పొద్దు!!

డిఫెన్స్: ఏదో పెద్ద ముండావాణ్ని. చెప్పేను. ఆపైన తమరిచిత్తం!

జడ్జి: (ప్రాసిక్యూటర్ని) ప్రొసీడ్!

ప్రాసి: చిత్తం! ప్రొసీడవడానికి నా అడ్డేం లేదండి, చూడు. కొండమ్మా! ఏడుపయిందికద! ఇంక సరిగా జవాబు చెప్పు. ఈ సుందరాన్ని నీకు ఎన్నాళ్లనించీ తెలుసు?

సుశీల: (కళ్లు తుడుచుకొని) ఏడాదినించి.

ప్రాసి : ఏడాదినించీ ఇతణ్ని రోజూచూస్తూనే ఉన్నావుకదూ ?
సుశీల : తరుచు చూస్తున్నాను.
ప్రాసి : ఇందాట్లా చెప్పినపుడు, అతణ్ని ఒక్కసారే చూసేనన్నావు. ఆ మాట అబద్ధమేనా ?
సుశీల : అబద్ధమే.
ప్రాసి : ప్రమాణంచేసికూడా అబద్ధం చెప్పేవు. అవునా ?
సుశీల : అవును.
ప్రాసి : సార్వభౌమరావుగారితో కూడా ఇతనెవరో తెలియదని దబాయించేవా లేదా ?
సుశీల : గదిలో నేనేం చూళ్ళేదన్నాను. వెంటనే...
ప్రాసి : తరువాత వప్పుకున్నావు.
సుశీల : అవును.
ప్రాసి : ముందు అబద్ధమే చెప్పేవు.
సుశీల : నిజం చెప్పడానికి ముందుభయపడ్డాను. తరవాత చెప్పేసేను.
ప్రాసి : ముందుమాట, అబద్ధమేనా ?
సుశీల : అబద్ధమే.
ప్రాసి : తరవాత, చూడు ! పోలీసువారికి రిపోర్టు రాసేవు.
సుశీల : అవును.
ప్రాసి : ఇతణ్ని తెలియదని రాసేవవునా ?
సుశీల : అవును.
ప్రాసి : అదీ అబద్ధమే.
సుశీల : అవును.
ప్రాసి : ఎవ్వరాసే రా కాయితం ? నువ్వే స్వయంగా రాసేవా ?
సుశీల : నేనే రాసేను.
ప్రాసి : ఇతను దొంగతనానికి వచ్చేడనే రాసేవా ?
సుశీల : దొంగేమో అనుమానంగా ఉందని రాసేను (అని చేతుల్తో ముఖం కప్పుకొంటుంది.)
ప్రాసి : రాసేవా ?
సుశీల : రాసేను.

ప్రాసి : అదికూడా అబద్ధమేనా ?

సుశీల : (ముఖంమీాంచి చేతులు తీసేసి) అబద్ధం! అబద్ధం! అబద్ధం! అబద్ధమే రాసేను. తండ్రీ! నే నీ బాధ భరించలేను.

ప్రాసి : తెలిసికూడా అబద్ధం రాసేవు. అవునా ?

సుశీల : తెలిసే, తెలిసే, అన్నిపాపాలూ చేసేను. తెలిసే నన్ను నమ్మిన బావగారికి ద్రోహం తలపెట్టేను. పెంటకుప్పమీాద పొర్లు తూన్నదాన్ని చేరదీసి తిండిచ్చి, బట్టిచ్చి, ఆదరించి అభిమానించి దౌర్భాగ్యురాల్ని అని తెలిసీకూడా నన్ను ప్రేమించేరు. అంతటి మంచివారు నా అంతటి తుచ్ఛురాల్ని ప్రేమించారంటే పొంగి పోయేను. ఆయనే నా దేముడని నమ్మి నా ఇష్టంమీాదే ఆయనకి నా జీవితం అర్పించేను. బాల వితంతువుని, భ్రష్టు రాల్ని, ముష్టిదాన్ని ఈ పాపిష్టిదాన్ని తాళికట్టి తెచ్చుకున్న దానికంటె ఎక్కువగా చూసుకున్నారు. నన్ను పువ్వుల్లో పెట్టుకు పూజించుకున్నారు. అన్నంమొహం ఎరగనిదాన్ని నాకు స్వర్గసుఖాలు చూపించేరు. నన్ను తన కంటిపాపలా కాపాడు కున్నారు. ప్రాణం,ధనం ఆయన సర్వస్వం నా కర్పించేరు. నన్ను నమ్మేరు. అటువంటాయనకి నేను ద్రోహం చేసేను. తెలియ కుండా చేసేనా ? తెలిసే చేసేను. ఆరోజు సాయంకాలం– నేను మర్చిపోలేను– పార్కులో నీరెండలో పొన్నచెట్టుకింద నిల్చున్నాడు. బొమ్మలో క్రిష్ణుళ్ళా ఉంటే చూస్తూ ఉండిపో యేను. ఎన్నాళ్ళనుంచో తెలిసున్నవాళ్ళా నవ్వుతూ దగ్గిర కొచ్చేసి "నా పేరు సుందరం" అన్నాడు. ఆ క్షణంనుంచీ– పోయింది! ఎవరో మంత్రిస్తే పోయినట్టుగా నాకు మతిపో యింది. బావగారికి ద్రోహం, నన్ను నమ్మినవారికి ద్రోహం చేస్తున్నానని తెలిసీకూడా, అబద్ధాలాడి బజారుకెళ్ళి ఎక్కడ కనిపిస్తాడా అని వెతుక్కువెళ్ళి చూడకుండా ఉండలేక పోయే దాన్ని. (అతను కనిపిస్తేచాలు– నాకు పెరట్లో చామంతులు, చంద్రకాంతలు, మల్లెలు, మందారాలు అన్నీ ఒక్కసారి పండు వెన్నెల్లో చూచినట్లుండేది. రంగుల సినీమాల్లోని కొండలు,

కెరటాలు, కెంపుల పువ్వులు అన్నీ జ్ఞాపకంవచ్చేవి. నే నెప్పుడో విన్న పాటలన్నీ నా చెవుల్లో కితకితలు పెట్టేవి.) బాబుల్లారా! నా మనసంతా బట్టబయలు చేసుకు మాటాడుతున్నాను నన్ను క్షమించండి. నేను ఇతనికి లోబడి ఆయన యెడల అపచారం చేసేను. ఆయనకి భయపడి ఇతనియెడల అపచారం చేసేను. నే నందరికీ ద్రోహం చేసేను. చనిపోయిన పెనిమిటి యెడల ద్రోహం చేసేను. చిన్నదాన్ని. తెలియ దతనెవరో! కాని, ద్రోహం చేసినట్టే లెక్కకదా! నన్ను ప్రాణంలా చూసుకున్న బావగార్ని నమ్మించి ద్రోహం చేసేను. నన్ను నమ్మిన సుందరాన్ని పోలీసులకి పట్టిచ్చి అతనికి ద్రోహం చేసేను. నేను చెయ్యరాని పాపాలు చాలా చేసేను. నాకు క్షమలేదు, నిష్కృతిలేదు. పాపాలు చెయ్యనే చెయ్యకూడదు. చేసి క్షమించమనడం అదేం న్యాయం? అతన్ని, సుందరాన్ని, ఇప్పుడీ పరిస్థితికి తీసుకొచ్చి క్షమించమని అతన్ని నే నడగ్గలనా? అయ్యా! మీరు, మీరు, మీరు! మీరెవరూ నా పాపాలు క్షమించకండి! (నా నేరాలు ఎంచకుండా పోకండి. నన్ను రాళ్లువేసి కొట్టి చంపండి. నన్ను కాకులకీ గెద్దలకీ వెయ్యండి. అంతేకాని నన్ను క్షమించకండి.) పెద్దలు, పిన్నలు, ప్రభువులు, ఏ ఒక్కరూకూడా నా యెడల దయదల్చకండి. నన్ను కనికరించకండి. నన్ను క్షమించకండి. ప్రభువుల్లారా! తండ్రుల్లారా! నన్ను క్షమించకండి. (అని ఏడుస్తుంది.)

ప్రాసి: (కొంతసేపు ఆగి) అయిందమ్మా ఏడుపు?

సుశీల: అవదన్నా, ఈ యేడుపవదు!

జడ్జి: ప్లీజ్ ప్రొసీడ్!

ప్రాసి: చిత్తం! (అని సుశీలతో) చూడమ్మా, సార్వభౌమరావుగారి యెడల అబద్దంగా ప్రవర్తించేవుకదూ!

సుశీల: (తలూపుతుంది.)

జడ్జి: (అసహ్యించుకొంటూ) తలూపడంకాదు. జవాబు చెప్పాలి.

ప్రాసి: ఏఁవమ్మా! అబద్ధంగా ప్రవర్తించేవు! అవునా!

సుశీల : అవును.

ప్రాసి : ఇతను – ఈ ముద్దాయీ నీ ప్రియుడేనా ?

సుశీల : అతనికి నేనపకారం చేసేను.

ప్రాసి : నీ ప్రియుడేనా ?

సుశీల : అయ్యా ! నాకిప్పుడు ప్రియులూ అప్రియులూ ఎవరూలేరు. దైవం ఎదట చెప్తున్నామాట ! నేను నిప్పుల్లోంచి నడుచు కొచ్చేను. నాకిప్పుడు రక్తీ విరక్తీ ఏదీలేదు. అతను నా ప్రియుడా అని అడిగేరు. మీరు వారు అల్లవారు, లోకంలో ప్రజలంతా ఎంత ప్రియులో అంతే ప్రియుడు నాకతను. నేనబద్ధం ఆడ్డం లేదు.

ప్రాసి : ఓహో ! ఈ రోజుకి సన్యాసం పుచ్చుకొని సత్యవ్రతం చేయ దల్చుకున్నావా ?

సుశీల ! మరొప్పుడైతే, తండ్రీ, నువ్వలా వెక్కిరించినందుకు రోషంతో పొడుచుకు చచ్చిపోయుందును. వెక్కిరించండి మీ తనివితీరా. నేనేమీ అనుకోను.

ప్రాసి : సర్లే అమ్మా సర్లే ! ఇప్పుడతను నీ ప్రియుడు కాడన్నావు. పోనీ, అతను ఈ కేసులోంచి అతను బైటపడ్డం నీకిష్టమేనా ?

సుశీల : ఇష్టమే ! అబద్ధంలోంచి ఎవరైనా బైటపడ్డం మీకుమాత్రం ఇష్టం ఉండదా బాబూ ?

ప్రాసి : అతను బైటపడ్డంకోసం ఏమైనా చేస్తావా ?

సుశీల : అన్యాయాన్ని తప్పించడానికి నా ప్రాణం ఇచ్చేయమంటే ఈ క్షణంలో ఇచ్చేస్తాను బాబూ !

ప్రాసి : ప్రాణాలివ్వడం కష్టం ! అబద్ధాలాడ్డం సులభం ! అతన్ని రక్షించడానికని చెప్పి; అతనారోజున మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలకి మీ ఇంట్లో ఉన్నట్టు అబద్ధం చెప్పేవంటున్నాను !

సుశీల : లేదు నాయనా లేదు. అబద్ధం చెప్పడంలేదు. అబద్ధం చెపితే, నా తల బద్దలు చేసేయండి.

ప్రాసి : ఆ పని భగవంతుడు చేయాలి(అంటూ కూర్చుంటాడు).

జడ్జి : అంతేనా ?

ప్రాసి : ఇంకా ఎన్ని అబద్ధాలు చెప్పించమంటారండి ?! చాలు.
బెంచి : (సుశీలతో) మీరు దిగండి.
సుశీల : (దిగుతుంది. సంతకంచేసి వెళుతుంది).
సోము : ఆవిడముందు ఇక్కడున్నవాళ్ళంతా ఒక్కసారి మోకరిల్లండి బాబూ మోకరిల్లండి. ఎమ్మేల్యేలూ, ఎమ్మెల్లూ మీ నడువులెందుకు? మీ నల్లకోటెందుకు? మెళ్లో మేకచెవులెందుకు ? మీ ఖాకీ బట్టలెందుకు ? బల్లలమీద, బర్వాల్లోను – అంతటా ఆ పుస్తకాలెందుకు ? గోడల్ని ఆ పటాలెందుకు ? సత్యమేవ జయతే అని ఆ మొహాలెందుకు? ఆవిడముందొక్కసారి మోకరిల్లండి! చాలు.
జడ్జి : షటప్ !
సోము : సచ్చానికిక్కడి షటప్పూ గెటవుటూను ! అంతే.
ప్రాసి : యువర్ ఆనర్ మే కౌట్ హిమ్ ఎలోన్ ! ఆర్గ్యుమెంట్స్ ఇప్పుడే వినేస్తారా ?
జడ్జి : జడ్జిమెంటుకూడా ఇప్పుడే చెప్పేస్తాను.
ప్రాసి : (తమరు మన్నిస్తే నేనేం ఇందులో పెద్ద ఇదిగా ఆర్గ్యుమెంటు చెప్పదలచుకోలేదండి. సాక్ష్యంఅంతా తమరియెదటేప్పుండి. ఏ సాక్షి ఎటువంటిమనిషో తమరు స్వయంగాచూశారు. ఆ ఆనర్ఫ్ ఇద్దరి కుర్రాళ్ళు ప్రమాణంమీద చెప్పిన సాక్ష్యం నమ్ముతారా? ఈ ముద్దాయీమాట నమ్ముతారా ? — సార్వభౌమరావుగారి సాక్ష్యం నమ్ముతారా ? పేరే అబద్ధంగాపెట్టుకున్న ఆ వంటపుట్టి మాట నమ్ముతారా ? సార్వభౌమరావుగారి సాక్ష్యం తమరు పరిశీలించి చూస్తే, మాకు వ్యతిరేకంగా ఏమీలేదు. తమరు న్యాయమూర్తులు. తమ రంతా యోచించి చూస్తారనడంలో సందేహం ఎంతమాత్రం లేదు. ముద్దాయీ ప్రవర్తన యెటువంటితో, అతను ఎంతలేనిమాటలంటున్నాడో తమరుచూశారు, విన్నారు. కాని, కోర్టులో అతనియొక్క ప్రవర్తనబట్టి అతను చెడ్డవాడనిగాని, ఈ నేరం చెయ్యగలిగిన మనిషనికాని నే ననడంలేదు. అతని చెడుప్రవర్తన కతణ్ని క్షమించేవచ్చు. కాని

ఈ కేసులో మేంచెప్పిన నేరం అతను చేసేడని రుజువయిందా!
అతణ్ని క్షమించడానికి వీల్లేదు. అని కూర్చుంటాడు)

జడ్జి : (డిఫెన్స్ లాయర్ని) మీరేమైనా చెప్తారా?

డిఫెన్స్ : కొద్దిగా చెప్పవలసి ఉందండి. (అంటూ నిలబడతాడు)

జడ్జి : చెప్పండి.

డిఫెన్స్ : తమరు మన్నిస్తే: ఒక్క యథార్థ విషయం ముందుగా తమరికి నేను మనవి చేసుకోవలసి ఉంది. నేను చాలాకాలం నుంచి ఏవో చిన్న కోర్టుల్లో ఉండిపోయేను. తమరు ఆదేశించేరు కాబట్టి ఈ కేసు డిఫెన్సుభారం నేను వహించవలసి వచ్చింది. ఇందులో నా పని ఎంత కష్టమైన పనో తమరు గుర్తించే ఉంటారు. అజ్ఞానంలో ఉన్న ముద్దాయిని ఓపిక పట్టమనడం నాకు చాలా కష్టమయింది. తెలివితక్కువ కుర్రవాణ్ని తమరు సులభంగా క్షమించగలరని నాకు తెలుసు

జడ్జి : కోర్టులో అతని ప్రవర్తన గురించి మీరేం చెప్పనక్కర్లేదు.

డిఫెన్స్ : మరింక కేసుగురించి : మేనెల ఇరవైమూడో తారీకు ఆదివారం మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలకి ఈ ముద్దాయి నల్లచెరువవతల ఉన్నాడా లేక సార్వభౌమరావుగారింట్లో ఉన్నాడా? అనేదే ఇందులో ప్రశ్న, ఆ సమయంలో ఇతను సార్వభౌమరావుగారింట్లో ఉన్నాడని రుజువయిన పక్షాన్న సత్యాన్ని మరెవరో ఖూనీ చేసుండాలి; మొదటి ఇద్దరు సాక్షులూ అబద్ధం చెప్పుండాలి.

జడ్జి : ఆ స్టూడెంట్ కుర్రవాళ్ళ గురించి మీ వాదన చెప్పండి.

డిఫెన్స్ : మా వాదన ప్రకారం వారిద్దరూ అబద్ధం పలికుండాలి.

జడ్జి : ఎందుకు అబద్ధం చెప్తున్నారంటారు?

డిఫెన్స్ : వారిద్దరూ ఏ కారణాలచేత అబద్ధం ఆడుతున్నారూ అంటే నేనేం చెప్పలేను. వారెవరో మాకు తెలియదు. వారు నిజంగా స్టూడెంట్లు అవునో కాదో తెలుసుకొందికి మాకు అవకాశం లేదు. ముద్దాయి జెయిల్లో ఉన్నాడు. అతనికెవరూ లేరు. తల్లిదండ్రులు, చుట్టాలు, స్నేహితులు—ఎవరూ లేరు. ఉన్నప్ప

టికీ, ముద్దాయీకి డబ్బుశక్తి లేదు. ఈ కేసుగురించి, ఇందు లోని సాక్షుల గురించి భోగట్టా చేసి ప్రత్యేకంగా దర్యాప్తు చేయడానికి నిజానిజాలు కనుక్కొండికి స్టేటుకే హక్కుంది కాని ఏ వ్యక్తికి ఆ హక్కు ఆ అధికారం లేదుకదా! అందు చేత పోలీసువారిపైన ప్రత్యేకమైన బాధ్యత వుంది. అందుచేత పోలీసువారు ఏ సాక్ష్యాన్నీ తొక్కిపారేకుండా, అంత సాక్ష్యాన్నీ ఈ కేసులో తమరి ఎదట ఉంచేరా అని చూడవలసి ఉన్నది.

జడ్జి: స్టూడెంట్స్ ఇద్దరూ...

డిఫెన్స్: ఎందు కబద్ధం ఆడేరంటారు! నేను చెప్పలేను. లోకంలో ఎవరెవ రే రహస్యమైన కారణాల చేత అబద్ధం ఆడుతున్నారో ఇతరుల కెవరికైనా సరే తెలియడానికి అవకాశాలు తక్కువ కదా! తెలియాలంటే ఆ స్టూడెంట్స్ చరిత్రంతా మాకు తెలిసుండాలి. వారి చరిత్ర మాకు తెలియదు. కాని వాటర్‌బాటిల్ గురించి వారు నిజం చెప్పడం లేదు. అది ఎవరో కుర్రవాళ్ళు ఎత్తుకుపోయారనడం చాలా అసందర్భం. ఇంత పెద్ద పోలీసు సిబ్బంది కళ్ళ ఎదుట చిన్నపిల్లలు దాన్ని ఎత్తుకుపోయారనడం, ఎత్తుకుపోతే వీరా పిల్లల్ని పట్టుకోలేక పోయారనడం చాలా హాస్యాస్పదం. అసలు నా అభిప్రాయంలో అదంతా అబద్ధం, వాటర్ బాటిల్నీ, తుపాకినీ కూడా ప్రాసిక్యూషన్‌వారు తొక్కిపెట్టేసేరనే అనుకొంటున్నాను నేను. వాటర్‌బాటిల్ మీద అసలు నేరస్థుడి పేరుండి వుండవచ్చు. లేదా అదొక స్పెషల్ బ్రాండ్ దవడం చేత దాన్ని బట్టి అసలు నేరస్థు డెవరో తెలిసిపోడానికి అవకాశం ఉండి ఉండవచ్చు. తుపాకి విషయంలో కూడా అంతే. తుపాకీని ముద్దాయీ తినేయ లేదు కద! అది చిన్నదీ చితకదీ కాదుకద! అది ముద్దాయీ పట్టుకుపోయే రన్నారు. మరొక పద్దెనిమిది గంటల్లోపున ముద్దాయీ పోలీసువారికి పట్టుబడ్డాడుకద! ఈ లోగా అదెక్కడ దాచి ఉంటారో కనుక్కోరేరా? అంతేకాదు. ఈ

ముద్దాయీకి తుపాకి ఎలా వచ్చింది. ఇతను తుపాకి ఎన్నడైనా ఉంచుకున్నట్టుగాని, ఎవరిదైనా అడిగినట్టుగాని ఎక్కడా సాక్ష్యం లేదు. తరువాత మరొక ముఖ్యమైన విషయం. విస్కీ సీసాతో ఈ ముద్దాయీ ఆ సత్యాన్ని కొట్టి చంపేసేడని ప్రాసిక్యూషన్‌వారు చెప్తున్నారు. నిజంగా ఈ ముద్దాయీవే కాని ఆ సీసాతో కొట్టినట్లయితే దాని పిడిమీద ముద్దాయీ వేలిముద్రలు ఉండి తీరాలి. సీసా పిడి చూడండి. ఇప్పుడు దీన్ని (అని అది పట్టుకొని) ఇలా పట్టుకుంటే వేలిముద్రలు పడతాయా కంటితో చూస్తే కనిపిస్తాయి, భూతద్దం వేసి చూడక్కర్లేదు.

జడ్జి : (చూడకుండా) అది బాగానే వుంది. కాని, ముద్దాయీ వేలిముద్రలు ఎందుకులేవో ప్రాసిక్యూషన్‌వారు చెప్పేరుకద!

డిఫెన్స్ : చెప్పేరు చెప్పేరు. ఎవరో పిల్లలు తీసి చూసుంటారు. అందుచేత లేవన్నారు. అయితే నా దొక్క మనవి. ఎవరో పిల్లలు తీసి ఈ సీసా పిడిని పట్టుకొంటే, కనీసం వారి వేలిముద్రలైనా ఉండాలికద! అవీ లేవు దీనిమీద! దీనిమీద ఎవరి వేలిముద్రలూ కూడా లేవన్నారు ఇనస్పెక్టరుగారు. ఎందుచేత లేవు? ఎవరైనా చెరిపేశారనుకోవడానికూడా వీలులేదు. ఎందుచేత నంటారా? పిల్లలు దీన్ని పట్టుకున్నాక ఆ వెంటనే పోలీసులే వచ్చేశారు. మరైతే ఈ సీసామీద వేలిముద్రలు లేకపోడానికి కారణం ఏమిటి? తరువాత మరొక్క విషయం. నేనెప్పుడూ తాగుడు వ్యవహారం తెలుసుకున్నవాడిని కాను. కాని తాగడానికి సోడాలుండాలికద! అవేవీ ఇందులో కనిపించవు. సోడాసీసాలేవీ శవం దగ్గిర ఉన్నట్టుగా రికార్డులో లేదు. సోడాలు వాడలేదు అనుకుందాం నీరు కలుపుకునే విస్కీ తాగేరనుకుందాం. కాని, తాగడం దేన్తో తాగేరు? గాజు గళాసుల్తో తాగారని మొదటిసాక్షి చెప్పేడు? అవేవి? ఏమయిపోయాయి?

జడ్జి : ఏమయ్యాయని ప్రాసిక్యూషన్‌వార్ని అడిగేరా?

డిఫెన్స్ : అడగవలసిన అవసరం నాకు లేదు. అవి ఉన్నాయని వారి సాక్షి చెప్పినప్పుడు అవి కోర్టుకెందుకు రాలేదో, కేసులో అవి యెందుకు కనిపించడం లేదో చెప్పవలసినపూచీ ప్రాసిక్యూషన్ వారిది. నాది కాదు.

జడ్జి : వాటర్‌బాటిల్‌లాగే అవీ పోయివుండవచ్చు.

డిఫెన్స్ : పోయివుండవచ్చు — అని మనం ఊహమీద ఆధారపడ్డానికి వీల్లేదుకదా? వాటిమీదకూడా అసలు నేరస్తుడి గుర్తులుండడం వల్లనే అవి పోలీసువారు దాచేసి ఉండవచ్చును.

జడ్జి : సర్లెండి !

డిఫెన్స్ : ఈ విషయాలు చాలా చిన్నవిగా, కాలిన కమ్మరేకుల్లా కనిపించవచ్చును. కాని, అవి కాలి, గాలి కెగిరొచ్చిన కమ్మ రేకులు ఇళ్ళెక్కడకాలినాయో అవి రావడంబట్టి తెల్సుకోవచ్చు.

జడ్జి : సర్లెండి! ఇంకేమయినా చెప్తారా?

డిఫెన్స్ : మరింక డిఫెన్సు సాక్ష్యం ఎలా ఉంది? ముద్దాయీ చెప్పిన స్టేటుమెంటుకి అనుగుణ్యంగానే ఉంది. సార్వభౌమారావుగారి సాక్ష్యం నమ్ముతారా? నమ్మరా? నమ్మితే తమరు సుశీల సాక్ష్యంకూడా నమ్మాలి. ఎన్ని అబద్ధాలు చెప్పినా చివరి కాపిడ సార్వభౌమారావుగారు చెప్పిన సంగతులేకదా చెప్పింది. అయితే చూచిన టైంలో కొంత తేడా వుంది. పన్నెండుకని సుశీల చెప్పింది. ఒంటిగంటూ పదికని సార్వభౌమారావుగారు చెప్పేరు. ఆయన చెప్పిన టైము సరికాదనడానికి ఆధారం ఉందా? ఉంది. మిల్లు బూర ఊదిన టైముకి — అది పదవనీయండి, పన్నెండవనీయండి — ఆ టైముకే హత్య జరిగిందని సాక్ష్యం వచ్చింది. ఆ టైముకే అంటే మిల్లుకూత టైముకే ముద్దాయీ తమ ఇంట్లో ఉన్నట్టుగా సుశీల చెప్తుంది. అందుచేత సార్వభౌమారావుగారి గడియారం టైము తప్పచూపించి ఉండాలి. మిల్లుకూత టైముకి ముద్దాయీ ఎక్కడున్నాడనేదే ప్రశ్న. ఆ ప్రశ్నకి సుశీల సమాధానం ఇచ్చింది. ప్రాసిక్యూషన్ వారు చక్కని పద్మవ్యూహమే పన్నేరని చెప్తున్నాన్నేను.

లైట్లన్నీ ఆర్పేసి అంతా చీకటి చేసిపారేసి అసలువాణ్ని పెరట్లోంచి పంపించేసి, దిక్కులేనివాణ్నొకణ్ని తీసుకొచ్చి ఇడుగో వీడే నేరస్థుడన్నారు. కాని సుశీలనే అమ్మాయున్న దని ప్రాసిక్యూషన్‌వారు మర్చిపోయేరు. మీరు వెయ్యి చెప్పండి, లక్ష చెప్పండి ఆవిడ చెప్పిన సాక్ష్యం అక్షరాలా నిజం అనేది అందులో ప్రతి అక్షరం ఘోషించి చెప్తోంది. తారీకు, వారం, టైము– అవన్నీకూడా ఆవిడ కెంత సహజంగా జ్ఞాపకం వచ్చేయో తమరు నోటీసు చేసే ఉంటారు. కోర్టు వారు నన్ను మన్నించాలి. నేను ఇంతకు మించి చెప్పవలసిన దేమీ లేదు, ఈ విషయాలను గురించి మరొక్క సంగతి. ఒక వేళ తమరు స్టూడెంటు కుర్రవాళ్ల సాక్ష్యం నమ్మితే నమ్మి ఉండవచ్చు నమ్మినా, ముద్దాయి చేసేదన్న నేరం ఖూనీకింద రాదని మనవిచేస్తున్నాను. సడెన్ ఘర్షణలో జరిగిన సంగతది. రెండోది : సత్యం అనే కుర్రాడూ రెండోవాడూకూడా తాగి ఉన్నారు. రెండోవాడికి సత్యాన్ని చంపాలనే ఉంటే పక్కన తుపాకీ ఉందికద! తుపాకీ ఉపయోగించక సీసా ఎందుకు ఉప యోగించాలి? దాన్నిబట్టి అతనికి ఆ ఉద్దేశం లేదని తెలుస్తుంది. కొడదామనే ఉద్దేశం కనిపిస్తోందే కాని చంపాలనే ఉద్దేశం కనిపించడంలేదు. తాగి ఉన్నాడు కాబట్టి కొట్టినవాని కితను కొట్టే దెబ్బలవల్ల సత్యం చనిపోవచ్చునని, తెలియడానికి కూడా అతనికీ అవకాశంలేదు. కాబట్టి ఇది ఖూనీనేరం కాజా లదు, మరేదైనా అవొచ్చునేమోకాని.

జడ్జి : ఇంకేమైనా చెప్తారా?

డిఫెన్స్ : ఇంకే ముందండి! వెనకటి కొప్లీడరుగార్ని ఆర్గ్యుమెంటు చెప్పమంటే, "అయ్యా! ఆర్గ్యుమెంటేముందండి?! పార్టీ పేద వాడు; ప్లీడరు పిల్లలవాడు: కోర్టువారు కటాక్షించాలి" అన్నాట్ట అలాగ నే నింకేం చెప్పినా కూడా అపహసించడానికి అవకాశం ఉండొచ్చు. నేను ఆఖరిసారిగా ముఖ్యంగా తమకి తెలియ జేసే దేమంటే, ఇందులో ప్రాసిక్యూషన్‌వారు తెచ్చిన వస్తు

వుల్లో నేరస్తుడి గుర్తులు ఉండవలసినవీ,ఉన్నవీ ఎవీ లేవు. ఎవడు నేరస్తుడైతే వాడి గుర్తులు సీసామీద వుండాలి. అవి లేవు. గుర్తులు గాజుగళాసులమీదకూడా వుండాలి. అసలా గళాసులే కనిపించకుండా చేసేరు. వాటర్‌బాటిలు పోనేపోయిందన్నారు. దీన్నిబట్టి ప్రాసిక్యూషన్ వారు చెప్పిన కథగురించి అది నిజమేనా అని చాలా అనుమానపడవలసి వస్తోంది. డిఫెన్స్ సాక్ష్యం గురించి అటువంటి అనుమానానికి అవకాశం లేదు. మా డిఫెన్సే కాని నిజమైతే, అందులోనూ ముఖ్యంగా సుశీల సాక్ష్యమే నిజమైతే – అది నిజమనే నా నమ్మకం! నిజమనే నా వాదన! నిజం కాబట్టే ఆవిడ కళ్ళంట అన్ని రక్తపుచుక్కలు! – ఆవిడ చెప్పిన భోగట్టావే నిజమైతే ప్రాసిక్యూషన్ సాక్షులు – ఒకటీ రెండూ నాలుగూ సాక్షులు – మధూ, క్రిష్ణా, కిష్టప్పా, ముగ్గురూకూడా కూడబలుక్కుని, అబద్ధం చెప్పేరన్న మాటేకదా! అలాగైతే – ఎమ్మేలూ ఆనర్సులూ చదివే యువకులు, న్యాయాన్నీ నిజాన్నీ కాపాడవలసిన ఆఫీసర్లు, పాపపుణ్యాల మంచిచెడ్డల తేడాలూ తారతమ్యాలూ తెలిసినవాళ్ళు – భావిపౌరులే కాదు – నేటి పౌరులు, బాధ్యత తెలియవలసిన విద్యార్థులు, నవయువకులు, అధికార్లు, అన్యాయాన్నీ అధర్మాన్నీ అణచివేయవలసినవారు, న్యాయంకోసం ధర్మంకోసం ప్రాణాల్నయినా బలి చేయడానికి సిద్ధపడవలసినవారు, నిజానికి సర్వదా నిలబడవలసినవారు, ఈ విధంగా బోనెక్కి భగవంతుడి యెదట ప్రమాణం చేసి అబద్ధాలు – ఇటువంటివీ అటువంటివీ కావు; సరదాకి గాలికబుర్లు కావు; కొంచెం టప్పాలు కావు; ప్రేమ సంభాషణలు కావు – పీకలు తెగిపోయే అబద్ధాలు పలికేస్తే ఇక సంఘం ఎక్కడ? దేశం ఎక్కడ? అమాయకపు ప్రజలు అనేకానేక కోట్లు వారెక్కడ??... క్షమించాలి. నేనింత కంటె చెప్పవలసిం దేమీలేదు. (అని కూర్చుంటాడు)

జడ్జి. (ఈడిగిలబడి కూర్చున్నాయన, సరిగా కూర్చొని) అయిందా?

ప్రాసి: అయిందండి.

జడ్జి : అయితే, కాల్ ది షార్టుహాండ్ రైటర్!
ప్రాసి : ఇప్పుడే చెప్పేస్తారా జడ్జిమెంటు?
జడ్జి : మూణ్నిమిషాలు!
బంట్రోతు : (వెళ్ళి షార్టుహాండ్ రైటర్ని తీసుకువస్తాడు)
షార్టు : (జడ్జిగారికి చేరువగా పెన్సిలూ నోటుపుస్తకం పట్టుకొని అతను చెప్పినది రాస్తుంటాడు.)
జడ్జి : టేక్ డౌన్!
షార్టు : ఎస్సర్!
జడ్జి : మే నెల ఇరవైమూడో తారీకు ఆదివారం మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలకి నల్లచెరువు అవతల అడవిలో సత్యనారాయణ ఉరఫ్ సత్యం అనే ఆసామీని విస్కీ సీసాతో నెత్తిపై కొట్టి చంపి, ఇండియన్ పీనల్ కోడు సెక్షన్ 302లో చెప్పిన ఖూనీ నేరం ముద్దాయీ చేసినట్టుగా అయిదో ఠాను పోలీసు వారు రిపోర్టు చేసేరు. దిగువ కోర్టులో ఎంక్వయిరీ అయ్యేక ఆ సెక్షన్ క్రింద ముద్దాయీపై ఛార్జి ఫ్రేం చెయ్యడం జరిగింది. తన్ను నేరం చెయ్యలేదనీ, ఆ సమయానికి తను వేరేచోట ఉన్నాననీ, ఛార్జి చదివి వినిపించి బోధపచ్చగా, ముద్దాయీ జవాబు చెప్పేడు. మధు, క్రిష్ణ అనే ఇద్దరు ఆనర్స్ స్టూడెంట్స్ ప్రాసిక్యూషన్ తరఫున చెప్పేదేమంటే ఆ రోజు చీకటితోనే కాలేజీ తామూ, ఈ ముద్దాయీ, సత్యం అనే 'లా' స్టూడెంటూ పిక్నిక్ కని వెళ్ళేరు. గువ్వలవేటకి ముద్దాయీ తుపాకికూడా తెచ్చేడు. నల్లచెరువు అవతల అడవిలోకి వెళ్ళేరు. అక్కడ మధ్యాహ్నం అప్పుడు సత్యమూ ఈ ముద్దాయి విస్కీ తాగి ఒక ఆడపిల్ల గురించి మాటా మాటా అనుకున్నారు. అనుకోడంలో ముద్దాయీ అతణ్ని చంపుతా నన్నాడు. నీతో నాకు మాట లేదని సత్యం ఎడంగా పోయాడు. ముద్దాయీ కాసేపట్లో అతనికి వెనగ్గా వెళ్ళి చేతిలోవున్న విస్కీసీసాతో నాలుగుసార్లు అతని తల మీద కొట్టి, పగిలినసీసా పారేసి, పక్కనున్న తుపాకి తీసుకొని పారిపోయాడు. వాటర్‌బాటిల్లో వున్న నీళ్ళు, పడిపోయిన సత్యం

మొఖంమీద క్రిష్ణ పోశాడు. కాని, సత్యం వెంటనే చని పోయాడు. క్రిష్ణా, మధూ కార్లోవచ్చి పోలీస్టేషన్‌కి వచ్చి రిపోర్టు చేశారు... సబ్‌ఇనస్పెక్టరు కిష్టప్ప చెప్పే దేమిటంటే: రిపోర్టు రిజిష్టరుచేసి, శవపంచాయతీ జరిపించి, పగిలిన సీసా, పగిలినగాజుపెంకులు, రక్తపుమట్టి స్వాధీనపర్చుకొని, మర్నాడు ముద్దాయిని అరెస్టుచేసి, కేసులో దర్యాప్తు ముగించి, ఛార్జిషీటు దాఖలుచేశాడు. రిపోర్టూ,మధ్యవర్తి రిపోర్టూ,మిగతా వస్తువులూ సాక్ష్యంలో మార్క్ అయేయి. డాక్టరు శవపంచాయతీ చేశాడు. అతని సాక్ష్యంప్రకారం: గాయపడగా కలిగిన షాక్‌వల్ల సత్యం చనిపోయేడు. విస్కీ సీసాతో ఆ గాయాలు తగిలి ఉండ వచ్చు. శవంమీద బట్టలు పోలీసువారికి పంపించేశాడు. అదీ అతని సాక్ష్యం. ఆ బట్టలుకూడా సాక్ష్యంలో మార్క్ అయేయి. రక్త పరీక్ష చేయగా ఆ బట్టలమీద రక్తమూ, రక్తపు మట్టిలోని రక్తమూ, పగిలిన గాజుపెంకులమీద రక్తమూ ఒకే గ్రూపుకి చెందినమనిషి రక్తం అని తేలింది. రక్తపరీక్ష రిపోర్టు కూడా సాక్ష్యంలో మార్క్ అయింది.

ఈ సాక్ష్యం నిజమైతే ముద్దాయిమీద కేసురుజువైనట్టే లెక్క. స్టూడెంట్ కుర్రవాళ్ళు ఎందుకు అబద్ధం చెప్పాలో తనకి తెలియడం లేదన్నారు డిఫెన్స్ లాయరు. వాళ్ళెందుకు అబద్ధం చెప్పాలో కోర్టుకికూడా తెలియడంలేదు. వాళ్ళకీ, ఈ ముద్దాయికీ కావేషీ ఉన్నట్టుగా ఆరోపణా లేదు; రుజువూ లేదు. సత్యాన్ని కొట్టి చంపిన సీసామీద వేలిముద్రలు లేవన్నారు. లేవు నిజమే. ఎందుకు లేవో సాక్ష్యం చూస్తే తెలుస్తుంది. పిల్ల లెవరో టాంపర్ చేసినందువల్ల లేవు, కనీసం ఆ పిల్లల వేలి గుర్తులయినా లేవుకదా అన్నారు డిఫెన్స్ లాయరు. పది మంది పిల్లలు ముట్టుకోడంలో అవి కలిసిపోయి చెదిరి పోయుండొచ్చు. వాటర్ బాటిలూ, గాజుగళాసులూ కూడా సరదాగా ఆ పిల్లలే పట్టుకుపోయుండొచ్చు. మరో విషయం. పన్నెండుకి నేరం జరిగింది. ఒంటిగంట దాటిన తరు

వాత పోలీసువారు ఆ స్థలానికి వెళ్ళేరు. ఈలోపున పిల్లరే నన్న మాటేమిటి? హడావిడిగా తుపాకి పట్టుకు పారిపోయిన ముద్దాయీవే, అయిదు నిమిషాల తరవాత వెనక్కివచ్చి పగిలిన సీసా తుడిచేసి, వాటర్ బాటిలూ, గళాసులూ పట్టుకు పారిపోయుండొచ్చు. తుపాకి దాచేసినట్టుగానే మిగతా వస్తువులుకూడా దాచేసి వుండవచ్చు. కత్తితో మనిషిని పొడిచేసినపుడు కత్తి కనిపించకపోతే పొడవటం అబద్ధమైపోతుందంటున్నారు డిఫెన్స్‌లాయరు. ఆ వాదన చాలా అసందర్భం. ప్రాసిక్యూషన్ సాక్షులు చెప్పినదాంట్లో చెప్పుకోదగ్గ తేడాలున్నాయా? భూతద్దం వేసి వెతికినా తేడాలు కనిపించవు. ఒక చిన్న తేడా ఉందన్నారు. అదేమిటంటే కుర్రాళ్ళిద్దరూ కిష్టప్పతో కలిసి నేరస్థలానికి తిరిగివెళ్ళినప్పుడు, అక్కడికి వెళ్ళేసరికి జనం లేరని మధూ అన్నాడు. జనంలేరనే క్రిష్ణకూడాచెప్పేడు. వీళ్ళని చూసి వాళ్లు పారిపోయేరు. అందుచేత అక్కడికి దగ్గరగా వెళ్ళేసరికి జనం లేరు. కరెక్టే! ఇద్దరి సాక్ష్యానికీ తేడా ఎంత మాత్రం లేదు. ఉన్నా నేరం భోగట్టాకి సంబంధించిన తేడా కాదది. ఈ తేడా గురించీ, ఆ వాటర్ బాటిలూ గళాసులూ వాటి గురించీ పెద్ద పెద్ద ఆటంబాంబులంత హడావిడి చేసేరు డిఫెన్స్ లాయరు. ఆ గొడవకి అసలకే ఆధారం లేదు. అదంతా చాలా అనవసరం.

మరింక డిఫెన్సు: ముద్దాయీ తన పక్షాన్ని ఇద్దర్ని విచారణ చేసేడు. ఒకరు పార్లమెంటు మెంబరు. రెండో మనిషి ఆ మెంబరుగారి వంటమనిషీను. ఆ వంటమనిషికి ఈ ముద్దాయీ ప్రియుడనే విషయం డిఫెన్స్ సాక్షులు దాదాపు వప్పుకొంటున్నారు. పార్లమెంటు మెంబరేమిటంటారంటే: ఈ ముద్దాయిని మేనెలాఖరి రోజుల్లో ఒక శనివారంనాడో ఆదివారంనాడో కాని మధ్యాహ్నం తన ఇంట్లో చూసినట్టుగా చెప్పేరు. దొంగ అని అనుమానించేరట. వంటమనిషికోసం వచ్చేడంటే ఆవిణ్ని అడిగేరట. ఆవిడ ఈ ముద్దాయీ 'ఎవరో తనకి తెలియదనీ

దొంగేమోననే' మొదట దబాయించి, పోలీసులకి, ఆవిధంగా రిపోర్టురాసి, ఆ తరువాత ముద్దాయీ దొంగ కాదనీ తన కోసమే వచ్చేడనీ వప్పుకొందిట. ఈ లోగా పోలీసు స్టేషన్కి ఫోన్‌చేస్తే ఒక పోలీసు మనిషి వచ్చేడు. కాని అబద్ధం రిపోర్టు ఇవ్వడం ఇష్టంలేక పార్లమెంటు మెంబరు ఆ పోలీసువాణ్ణి పంపించేసేరట. పోలీసువాడికంటె ఓ క్షణం ముందు ముద్దాయి వెళ్ళిపోయేట్ట. వంట మనిషికూడా దాదాపు అదే సాక్ష్యం చెప్పింది. అయితే ఆవిడ, తారీకూ, వారమూ కూడా స్పష్టంగా చెప్పింది. వచ్చిన పోలీసుమనిషి కిష్టప్పనని అతనే ముద్దాయీని తీసుకుపోయేడనీ ఆవిడ అంటుంది. కిష్టప్ప అవునో కాదో చెప్పలేననీ, అతనికంటె కాస్త ముందుగానే ముద్దాయీ వెళ్లిపోయేడనీ పార్లమెంటు మెంబరంటున్నారు.

డిఫెన్సు సాక్ష్యం నమ్మితే ప్రాసిక్యూషన్ సాక్ష్యం నమ్మడానికి వీల్లేదని డిఫెన్సు లాయరు అంటున్నారు. రెండు స్థలాల్లో ఒకే మనిషి ఒకే సమయంలో ఉండటానికి వీల్లేదంటున్నారు అయన. అవును. ఒకే సమయంలో ఒకే మనిషి రెండు స్థలాల్లో ఉండడానికి అవకాశం లేదు. అది తెలుసుకోవాలంటే ఐన్‌స్టీన్‌కున్నంత తెలివి తేట లుండక్కర్లేదు. ఆ భోగట్టా అందరికీ తెలుసు. ఏ మనిషి కూడా ఒకే సమయంలో రెండుచోట్ల ఉండలేడు. ఈ ముద్దాయీ కూడా అందర్లాంటి మనిషే. 'ఉప్మాకలోనూ రామతీర్థాల్లోనూ ఒక్కసారే' అవుపించగలిగిన యోగసిద్ధులు ఈ ముద్దాయీకి ఉన్నాయని ఎక్కడా రుజువు లేదు. అందుచేత ఇతను నేరం జరిగిన సమయానికి సార్వభౌమరావుగారింట్లో ఉంటే నేరస్థలంలో లేడన్నమాటే! అది నే నొప్పుకుంటాను.

అయితే, ఇతను సార్వభౌమరావుగారింట్లో ఆ సమయానికి నిజంగా ఉన్నాడా? లేడు. ఆ తరవాత ఉన్నాడు. మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటా పదినిమిషాలకి ఈ ముద్దాయీ తనింటికి రావడం చూసేనని పార్లమెంటు మెంబరు చెప్తున్నారు.

టైము తనకి కచ్చితంగా ఎందుకు జ్ఞాపకం ఉందోకూడా ఆయన నమ్మకంగా, నమ్మడానికి వీలుగా చెప్పేరు. ఏ తారీకునో ఆయన చెప్పలేకపోయేరు. సుశీల చెప్పిన ప్రకారం ఆ రోజు మే ఇరవైమూడే అనుకున్నప్పటికీ, ఈ ముద్దాయీ నేరం జరిగిన గంటా పదినిమిషాలకి సార్వభౌమరావుగారింటికి వెళ్ళేడు. ఈ మధ్యకాలంలో ఎక్కడున్నాడు? అడవిలోంచి ఊళ్ళోకి అడ్డుదారుందని సాక్ష్యంలో తెలుస్తూంది. పన్నెండుకీ, ఒంటిగంటా పది నిమిషాలకీ మధ్య ఈ ముద్దాయీ ఆ అడ్డుదారంట పరిగెడుతూ ఉండుంటాడు.

అయితే ఇతను సార్వభౌమరావింటికి ఎందు కొచ్చేడు? ప్రియురాల్ని కలుసుకొని సలహా అడగడాని కొచ్చేడు అని నా నమ్మకం. ఆవిడే కల్పించుకొందికి ఇద్దరూ కలిసి చిన్న ప్లాటుకూడా వేసినట్టుగా నాకు అనుమానంగా ఉంది. ఏదేమైనా ఈ వంటమనిషి సాక్ష్యం నమ్మడానికి ఎంతమాత్రం అవకాశంలేదు. ముద్దాయీని రక్షించడానికి ఆవిడ ప్రాణాలైనా ఇచ్చేస్తానంది. ప్రాణాలివ్వడం కష్టం, అబద్ధాలాడ్డం సులభం అన్నారు పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్‌గారు.

ప్రాసి : చితం చితం. (అంటూ చాలా సంతోషిస్తాడు)

జడ్జి : గడియారంముళ్లు వెనక్కి తిప్పడంకూడా చాలా సులభమే.

ప్రాసి : చితం చితం.

జడ్జి : ఆ పని చేసిందీ సుశీల. సార్వభౌమరావే కాని, టైము సరిగ్గా గుర్తుంచుకోకపోతే, ఈ కేసులో చాలా ముప్పు సంభవించి వుండేది. సుశీల సాక్ష్యం ఎంతమాత్రం నమ్మడానికి వీల్లేదు. ఆవిడ కారక్టర్‌గురించి ఎంత తక్కువ చెప్తే అంత మంచిది. ఆవిడ అబద్ధాలాడినట్టుగా, తెలిసీ అబద్ధాలాడినట్టుగా ఆమెచేతే వప్పించారు ప్రాసిక్యూటర్‌గారు.

ప్రాసి : (చాలా సంతోషంగా వుంటాడు).

జడ్జి : "అబద్ధాలాడింది కాని, అబద్ధాలాడినట్టుగా మా సాక్షి వప్పేసుకుందికదా ! ఆహా ! మా సాక్షి ఎంత మంచిది !" అంటున్నారు

డిఫెన్స్‌లాయరు. సరదాపడి ఒప్పుకుందా ఆవిడ? ఆవిడ ఒప్పుకోలేదు. ఆవిడచేత ఒప్పించారు ప్రాసిక్యూటర్‌గారు. ఇరకాటంలో పెడితే ఒప్పుకుంది. ఈ అబద్ధాల ఆడమనిషి ఈ ముద్దాయిని ప్రేమిస్తోంది. ఏం చూసో తెలీదు? అయినా, అదావిడ సొంత గొడవ. దాన్తో మన కేం సంబంధం లేదు. ఆవి డతణ్ని ప్రేమించిన కారణంచేతా, అబద్ధాలాడ్డానికి అలవాటుపడ్డ మనిషవడంచేతా ఆవిడ చెప్పే మాట నమ్మడానికి వీల్లేదు; నమ్మకూడదు. అస లీవిడ ప్రమాణం చెయ్యమంటే ఒకంతట చేసిందికాదు; చేసిన అబద్ధాలు చెప్పింది.

అయితే కిష్టప్ప ఈ ముద్దాయిని సార్వభౌమరావింట్లో అరెస్టుచేసి తీసుకు వెళ్ళేడా? వెళ్ళుంటాడు. సుశీల ఇతని గురించి ఏవేవో డిటేల్స్ చెప్పింది. సార్వభౌమరావుకి ఈ మనిషిని పర్టిక్యులర్‌గా జ్ఞాపకం ఉండి ఉండకపో వొచ్చును. ముద్దాయిని విడిచిపెట్టేసేరనే పార్లమెంటు మెంబరు అనుకొనుంటూరు. కాని, విడిచిపెడతారా! పాతవాడొకడు చిక్కేడు. ఎందుకైనా మంచిది. స్టేషన్లో ఉంచమని పెత్తాయించి ఉంటాడు. అప్పటికి ఈ నేరం గురించి తెలియడానికి అవకాశంలేదు కిష్టప్పకి. తరువాత కొద్ది నిముషాల్లోనే తెలిసింది మధూ క్రిష్ణాల ద్వారా. ముద్దాయిని కిష్టప్పే సార్వభౌమరావింట్లోంచి తీసుకువెళ్ళినట్టుగా నేను నమ్ముతున్నాను. కాని స్టుపిడ్‌గా డినై చేసేడు. తీసుకువెళ్ళేనని వప్పుకున్నా అతని కేసుకి ఢకరా ఉండదు.

పై కారణాలచేత స్టూడెంటు కుర్రవాళ్ళ సాక్ష్యం నమ్ముతూ ఈ ముద్దాయీ సత్యాన్ని చంపేడని నమ్ముతున్నాను.

అయితే — ఈ ముద్దాయి ఖూనీనే చేసేడా? లేక మరో తక్కువ నేరం చేసేడా? సుశీల గురించి ఇతనూ సత్యమూ దెబ్బలాడు కున్నారు. అంటే మాటామాటా అను కున్నారు. చంపుతానని ఇతనన్నాడు. సత్యాన్ని చంపుతానన్న

వెంటనే అతణ్ని కొట్టేడా? లేదు, అతణ్ని వెళ్ళ నిచ్చేడు. కొంచం సేపు చూసేడు. వీలుకోసం ఆ కొంచం సేపూ చూసుంటాడు. కొట్టడమైనా ముఖాముఖీ పోట్లాటలో కొట్టలేదు. వెనకనించి దొంగదెబ్బ తీసేడు. "చంపాలనుంటే తుపాకితో నే చంపి వుండునుకదా" అన్నారు డిఫెన్స్ లాయరు. చెట్లమధ్య తుపాకి ప్రయోజనం ఉండకపోవచ్చును అయినా – కిందనున్న తుపాకికంటె చేతిలో ఉన్న బాటిల్ మెరుగు అనుకొనుంటాడు. తుపాకితీసి గురిచేసే లోపున దొంగదెబ్బ తియ్యడానికి వీలు ఉండక పోవచ్చును. తుపాకి తీస్తే మాటామాటా వారిద్దరూ అనుకొన్నమీదట – పక్కనున్న క్రిష్ణా మధూలు "ఏమిరా తుపాకి ఎందుకు తీసేవు?" అని అడ్డురావొచ్చు. అందుచేత విస్కీ సీసా ప్రయోగం జరిగింది. తాగి ఉన్నాడు కదా అని కూడా వాదనొచ్చింది. అవును. తాగే వున్నాడు ఎవరైనా ఇతన్ని మోసంచేసి తాగించేరా? లేదు. తాగమని బతిమాలేరా? లేదు! తాక్కపోతే తంతానన్నారా? లేదు. కోరి తాగేడు. కోరి ఖూనీ చేసేడు. "అప్పుడు తాగి చంపేను. క్షమించండి. ఈ సారి మరో ఛాన్సిప్పిస్తే తాక్కుడా చంపుతాను" అన్నట్టుంది ముద్దాయీ వ్యవహారం. అయితే మరొకటుంది. తను కొట్టే దెబ్బలవల్ల సత్యం చనిపోవచ్చుననే జ్ఞానం లేనంతగా తాగి ఉన్నాడా? అదికూడా చూడాలి. కాని, సాక్ష్యం చూస్తే ఆ సమయంలో ఆ జ్ఞానం లేనివాళ్ళా లేదు ముద్దాయి. చంపుతానన్న తరవాత, వెంటనే చంపేడా? లేదు. వీలుకోసం చూసుకున్నాడు. తాగుడు మైకంలో పూర్తిగా ఉంటే—చంపుతానన్న వెంటనే చంపేసును. కాని అలా చేయలేదితను. అవకాశం చిక్కేక చంపేడు. తాగుడు మైకంలో ఉంటే—చంపేసేక, ఏంచేసేడో తెలియక అక్కడే ఉండిపోయుండును. కాని అలా చెయ్యలే దితను. అక్కణ్నించి ఉడాయించేసేడు. ఎలా ఉన్నవాడు అలా వెళ్ళిపోయేడా? లేదు. అనవాల్లేకుండా తన తుపాకీ తీసుకొని వెళ్ళిపోయేడు. అందు

చేత ఇతను ఆ సమయంలో ఏంచేస్తున్నదీ తెలియనంత మైకంలో ఉన్నాడనడానికి అవకాశం లేదు. అందువలన తేలేదేమిటి? చంపుతానని అన్నాడు. ఆ ప్రకారం చంపేడు. మనం చేసిన పనులవల్ల ఏ ఫలితం అయితే కలుగుతుందో ఆ ఫలితం కలగడమే మన ఉద్దేశ్యం అనుకోవాలి. అది రూలు. ఈ ముద్దాయి చేసిన పనివల్ల ఒక మనిషి ప్రాణం పోయింది. ఆ మనిషి ప్రాణం పోవాలనే ఆ పని ఇతను చేసేడని భావించవలసి ఉంది. ఈ కేసులో ఈ ముద్దాయి ఉద్దేశ్యం ఏమిటో ఆ విధంగా మనం ఊహించనక్కర్లేదు కూడాను. ఎంచేతనంటే తన ఉద్దేశాన్ని ఇతను ప్రకటించేడుకూడాను. చంపుతానని ప్రకటించి చావుదెబ్బలు కొట్టి మనిషి ప్రాణం తీసేడితను.

(తెర ఒకసారిపడి లేస్తుంది. జడ్జీగారు జడ్జిమెంటు చదువుతూవుంటారు. జనం హడావిడిగా కోర్టు హాల్లోకి చేరుతారు.)

కాబట్టి ఈ ముద్దాయిపై ప్రాసిక్యూషన్‌వారి ఛార్జి పూర్తిగా రుజువయిందని భావిస్తూ ఇండియన్ పీనల్ కోడ్ 302 సెక్షన్‌లో చెప్పిన ఖూనీ నేరం ఇతను చేసేడనే నిశ్చయిస్తూ ఆ నేరం గురించి ఇతన్ని కన్‌విక్ట్ చేస్తున్నాను.

ఇకశిక్ష : ఇతనికి యావజ్జీవ కారాగారవాసశిక్ష విధించడానికి తగినంత కారణం కనిపించడంలేదు. సజ్జనుడు, సత్యశీలీ, సాధువర్తనుడూ కాదు, పాలుతాగే పిల్లడూ కాడితడు. కాదు కాడని ఈ రికార్డంతా చెప్తుంది. "ప్రాణం అంటే కేరేజాట్ గాణ్ణి నేను" అని స్టేటుమెంటులో తనకి తనే చెప్పుకున్నాడు. ప్రాణం అంటే ఇతను "కేర్స్ ఎ జాట్" కాబట్టే ప్రాణం తీసేడితను. కాబట్టి అన్నివిధాలా ఆలోచించి, ఇతను చేసిన ఘోరమైన నరహత్యా నేరానికి ఇతనికి మరణశిక్ష విధిస్తున్నాను.

బెంచి : (సోమసుందరంతో) సత్యాన్ని హత్యచేసిన ఖూనీ నేరానికి నీకు కోర్టువారు ఉరిశిక్ష విధించేరు.

[అని చెప్పిన వెంటనే దిగ్గునలేచి ఛాంబర్స్‌లోకి వెళ్ళి పోతారు జడ్జీగారు. హాల్లోని జనం అంతా లేస్తారు. చాలా హడావిడిగా ఉంటుంది. సోమసుందరాన్ని రిజర్వ్ పోలీసులు వరండాలోకి తీసుకువస్తారు. అతనిచుట్టూ జనం మూగుతారు. వాళ్ళని పోలీసులు పొమ్మంటారు. కాసే పట్లో అతనూ పోలీసులే మిగుల్తారు. కోర్టు హాల్లో వంట రిగా కూర్చున్న డిఫెన్స్ లాయరు నెమ్మదిగా బైటికివచ్చి సోమసుందరం దగ్గరికి వస్తాడు.]

డిఫెన్స్ : ఇంత ఘోరం చేస్తాడనుకోలేదయ్యా. నాకేమిటో కడుపులో దేవేసినట్టుగావుంది.

సోమ : భయం పడకయ్యా ప్లీడరుబాబూ! మనుషు లలావుంటే, న్యాయం అలావుంటే నువ్వూ నేనూ ఏంచేస్తాం? నువ్వయినా నిలబడ్డం గట్టిగానే నిలబడ్డావు. సుసీల కూడా కరెక్టుగా చెప్పింది. మరింక నాకు విచారం ఏంలేదు. నే చస్తే యేడిచే వాళ్ళెవరూ లేరు. 'నా' అన్నవాడొక్కళ్ళేడు నాకు. నన్నురి తీస్తే నష్టం నాకూ లేదు, లోకానికీ లేదు.

డిఫెన్స్ : అలా అనకు! నష్టం ఎందుకు లేదూ?! అన్యాయం నిలబడి పోతే అదెంత చిన్నదయినా ఏదోవిధంగా అది లోకానికి దెబ్బ తీస్తుంది. అన్యాయం నిలబడకూడదు! అదే నిలబడిన్నాడు, అన్యాయమే నిలబడిపోయిననాడు మరింక మేం మెందుకు, ఈ కోర్టులెందుకు, ఆ జడ్జీలెందుకు, ఈ పోలీసు లెందుకు, పరిపాలనా ప్రభుత్వం అంటూ అవెందుకు? అన్యాయమే నిలబడిననాడు అసలు, భగవంతుడే ఎందుకు?

సోమ : నువ్వు చెప్పినవన్నీ ఇప్పుడు లోకంలో ఉన్నాయికదా!

డిఫెన్స్ : లేవామరి!

సోమ : భగవంతుడుకుడా ఉన్నాడా?

డిఫెన్స్ : ఎందుకులేమూ?

సోమ : ఉండికూడా చూస్తూ ఊరుకున్నాడా లేదా?

డిఫెన్స్: అలా మాటాడకురా అబ్బాయ్! అన్యాయం జరుగుతూంటే చూస్తూ ఊరుకుంటాడా భగవంతుడు? ఊరుకో డూరుకోడు! మనం అపీలు చేదాం! చేసినా చెయ్యకపోయినా ఈ తీర్పూ ఈ శిక్షా హైకోర్టువారు ఖాయపరచందే ఇంకా ఏమీ జరగదు. అక్కడ, హైకోర్టులో నీకు దేముడు సాయంచేసి తీరుతాడు. కనీసం శిక్షయినా తగ్గుతుంది. మరేం భయపడకు. మనకి దేముడు సాయం చెయ్యకపోడు!

సోమ: (కొంచెంగా నవ్వి) బాబూజీ! నువ్వు వెర్రివాడివి! నాకంటె ఎక్కువే చదువుకున్నావు. ప్రపంచం కొంత చూసేవు కూడాను. అయినా, ఇంకా పెరటితోవలోనే ఉన్నావు. భగవంతుడువుంటే ఉండవచ్చు. లేకపోతే లేపోవచ్చు. అతన్తో ఇప్పుడు నా కేసంబంధమూ లేదు. నాకే కాదు. అతన్తో చాలమందికి సంబంధంలేదు. లోకంలో గోవు లున్నాయి. వెర్రి గొర్రెలున్నాయి. పేదవాళ్లున్నారు. కూలి వాళ్ళున్నారు. వాటికి వేటికీ, వాళ్ళకెవరికీ కూడా అతన్తో సంబంధం లేదు. సంబంధం లేని జనం కోటానుకోట్లున్నారు. వాళ్ల కన్యాయం జరిగితే భగవంతు డెంత బలవంతుడైనా ఒచ్చి వాళ్లకి అడ్డుపడడు. నా మట్టుకి నేను అలాంటి అమాయ కపు జనాన్ని ఎంతోమందిని హింసపెట్టేను. ఎంతో మందిని కొన్ని వందలమంది అమాయకులు నా చేతుల్లో బాధపడి ఏడ్చుకుపోయేరు. భగవంతుడు ఒక్కసారయినా వాళ్ళ కడ్డు పడ్డాడా? పడితే ఒట్టు! [మన ఈశ్వరుడి ఆలయం వుంది ఎరుగుదువా? ఆలయంలోనే అక్కడ పువ్వుల తోటుంది చూసేవా? అక్కడి కోరోజున మా అమ్మతో వెళ్ళేను. పదిహే నేళ్ళ కిందటి సంగతి. అప్పుడు నాకు పదేళ్లు. మా అమ్మ గుళ్ళో కెళ్ళింది. నేను పువ్వుల తోటలోకి వెళ్లాను. అక్కడెలా వుందో తెల్సా? పచ్చగా ఎండ, చల్లగా గాలి, బంగారంలా పువ్వులు! చల్ల చల్లటిగాలికి, వెచ్చవెచ్చటిఎండకీ మొక్కలన్నీ ఊగుతూ ఊగుతూ మైకంలో పడిపోయేయి. అప్పుడక్కడ ఆ

పువ్వులమీద,చడీ చప్పుడూ లేకుండా, అతఃపురంలో ఆడపిల్లల్లా ఏఁవిఁ ఎగురుతున్నాయో తెలుసా ? రంగురంగుల సీతాకోక చిలుకలు ! వందలు వందలు వేలు వేలు ఎగురుతున్నాయి. అక్కడికివెళ్ళి ఏమెరగనట్టులా నిల్చొని టప్పున పట్టేనో పచ్చ సీతాకోకచిలుకని. అది నా చేతిలో గిలగిల్లాడింది. వేళ్లతో నొక్కేసి గట్టిగా పట్టుకున్నాను. అప్పుడది దేముడికి మన సులో వెయ్యిదండాలు పెట్టుకునీ ఉంటుంది. గిలగిల్లాడినకొద్దీ దాన్ని నొక్కి పెట్టేను. దాని రెక్కలికి – బంగారంలాటిపూత-పూతుంటుంది. ఆ రెక్కలన్నీ లాగేను నెమ్మదిగా నెమ్మదిగా. అప్పుడది "రక్షించు తండ్రీ" అని కేకలేసి దేముణ్నిపిల్చే ఉంటుంది. దాని సన్నసన్నకాళ్ళు తెంపి తెంపి లాగేను. దేవుణ్నప్పుడది "రాబాబూ ! రాబాబూ ! రావాబాబుః ?!" అని గోలపెట్టి ఏడ్చి రమ్మనే ఉంటుంది. చివరికి దాని పచ్చని ప్రాణాన్ని నలిపి తెంపి తీసిపారేసేను. సీతాకాలపు ఎండ మెరుగుపెట్టిన వెన్నెల్లాఉంది. తోట్లో పువ్వుల మొక్క లన్నీ కెంపులు పచ్చలు రవ్వలు బంగారు నగలుపెట్టుకు న్నట్టున్నాయి. మిగతా చిలకలన్నీ అప్సరసల్లా ఉన్నాయి. ఎత్తుగా ఈశ్వరుడి గుడుంది. చల్లగా గాలుంది. నిర్మలంగా ఆకాశం ఉంది. అక్కడ ఇక్కడ అంతటా దేవుడున్నాడు. కాని ఆ శీతాకోక చిలక్కి ఆ సన్న జీవికి మాత్రం దేవుళ్ళేడు. అప్పుణ్నించీ లోకంలో చూస్తున్నాను. దీనులు, హీనులు దౌర్భాగ్యులంటారే—వాళ్ళెవరికీ దేవుళ్ళేడు. ఉన్నా వాళ్ళ ఆపదలకి అడ్డుపడడు. ఏంబాబూ ? పెద్దపెద్ద ఏనుగులకే కాని చిన్నచిన్న చిలకలకి అడ్డుపడకూడదా ? అలా కూడదన్చెప్పి పద్ధతేమైనా ఉందా ? లేదుకద ! మరందుకే చెప్పేను. దేముడి మట్టుకు దేముడుంటాడు. అమాయకులు వాళ్ళమట్టుకు వాళ్లు బాధలు పడుతూంటారు. వాళ్ళని వాళ్ళ బాధలకలా విడచి పెట్టేసినా, వాళ్ళని హింసపెట్టే వాళ్ళని మాత్రం భగవంతుడు శిక్షిస్తాడంటావా ? వీళ్ళని శిక్షిస్తే వాళ్ళ బాధలు పోతాయా ?

పడ్డవి ఎలానూ పడ్డారు. నన్నెంత శిక్షిస్తే మాత్రం— ఆ పోయినచిలక మళ్ళీవస్తుందా ? భగవంతుడు అంతటాఉన్నాడు. అన్నీ చూస్తున్నాడు. అన్నిపనులు చెయ్యగలడు. అటువంటివాడు అమాయకుల్ని అన్ని బాధలనుండీ ముందే కాపాడ్డేం ? ముల్లోకాల్లోనూ ఎక్కడా అడ్డంటూ లేనివాడుకదా ఆది నారాయణుడు ! బలవంతుడు బలంలేని వాళ్లనలా రాసి రంపాన్న పెడుతూంటే వాళ్ళగోల వినికూడా అతడు ఉలకడు పలకడేం ? ఉలకడు పలకడు. పోనీవయ్యా పోనీ ! అదేపోనీ ! ఇప్పుడింకా వేళకాలేదంటావా ? పాపాల్చేసిన వాళ్ళకి శిక్ష వెయ్యకపోడన్నావు. సరే, అందు కొప్పుకున్నాను. కాని ఆ వేసేశిక్ష వెంటనే వెయ్యడేం ? పాపం పండాలి, అప్పుడు శిక్ష వెయ్యాలి; శిశుపాలుళ్ళా నూరుతప్పులు చెయ్యాలి, అప్పుడు పీకతెగాలి – అంటావా ? సరే ఒప్పుకున్నాను. కాని శిశుపాలుణ్ణి చంపినట్టు ఎదర నిలబడి చక్రంవేసి తలకాయ ఎగర గొట్టడేం ? ఏం ? ఎందుచేత ? చెప్పగలవా ? నాకి రోజున పాపం పండింది. శిక్ష పడింది. సరే ! ఒప్పుకున్నాను. నాకు శిక్ష వెయ్యడానికి అసలు నేరం చేసినవాణ్ణి ఎందుకు విడిచి పెట్టాలి. వాడికి శిక్ష పడాలంటే వాడి పాపం పండాలంటావా ? సరే, దానికీ ఒప్పుకున్నాను. కాని నాకు శిక్ష పడాలంటే ఇంతమందిచేత ఇన్ని అబద్ధాలు పలికించడం ఎందుకు ? ఇంత పన్నాగం పన్నడం ఎందుకు ? చెడ్డవాణ్ని చెరపాలంటే అబద్ధంమీద నిలబడిగాని ఆ పని చేయలేడా భగవంతుడు ? ప్లీడరు బాబూ ? నే నాట్టే చదువుకోలేదు. పుస్తకం ఇస్తే చదవ లేను. కాయితం ఇస్తే రాయలేను. జీవితాన్ని మట్టుకు కొంత మట్టుకు చదివేను. అంటే ఈ పాతికేళ్ళలోనూ నేను చాలా చూసేను. చూసినదాన్ని గురించి రోజూ కూర్చొని ఆలోచిస్తు న్నాను. ఆలోచించి కళ్లు మూసుకున్నప్పుడల్లా నా కారోజున దేముడి గుడీ, పువ్వుల తోటా, వెన్నెలయెండా, అక్కడ నా చేతులో విలవిల్లాడి దేముణ్ని పిల్చి పిల్చి చచ్చిపోయిన

సీతాకోక చిలకలా—ఆ దృశ్యం అదే నా కళ్ళముందు కదలాడు తుంది. ఈ లోకంలో ఆ సన్న చిన్నజీవి గోలవినే చెవుల్లేవు. ఈ లోకంలో దాని పిలుపికి మారు పలుకలేదు. యెక్కడా కనుచూపు మేరలో, ఈ లోకంలో దాన్ని కాపాడే శక్తిలేదు. భగవంతుడు లేడనడానికి దీనుల, పేదల, బలహీనుల బాధలే నిదర్శనం.] భగవంతుడున్నా డంటున్నావు. దిక్కు లేకుండా ఎందుకలా ఎంతోమందిని ఎంతోకాలంనించీ ఎందుకలా విడిచి పెట్టేస్తున్నాడో, ఎప్పుడైనా అతగాణ్ని అడిగిచూడు బాబూ! ఒక్కసారి అడుగు.

రిజర్వ్‌పోలీసులు : దా బాబూ దా! ఇంకా వోరంటు రాయించు కోవాల!

(రిజర్వు పోలీసులూ, సోమసుందరమూ వెళతారు. డిఫెన్స్ లాయరు అక్కడే రెండు క్షణాలు నిలబడి ఏదో ఆలోచించు కుంటూనే, ఆ తరవాత నెమ్మదిగా వెళతాడు.)

5

సార్వభౌమరావింట్లో మేడమీది గది. సుశీల కుర్చీమీద కూర్చొనుంటుంది. కుర్చీవీపుమీద తలపెట్టుకొని, సార్వభౌమరావు సుఖమైన కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. ఇద్దరూ ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నారు. అరగంట కొట్టింది గోడమీది గడియారం. సుశీల తుళ్ళిపడలేదు. సార్వభౌమరావు ఉలిక్కిపడ్డాడు.

సార్వ : ఏం సుశీలా! ఏమిటాలోచిస్తున్నావు!

సుశీల : (నెమ్మదిగా) నాకు చచ్చిపోవాలనుంది.

సార్వ : ఇదుగో, సుశీలా! ఒక్కమాట చెప్తున్నాను విను. అంత అన్యాయం, ఆ లోఫర్ వెధవతో కలిసి నువ్వు నాకు చేసినప్పటికీ నిన్ను క్షమించేను. గతాన్నంతా విస్మరించి నిన్ను ఎప్పట్లా గౌరవిస్తున్నాను. అయినా నువ్వింకా ఆ లోఫర్ వెధవ కేసు గురించే ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నావంటే అందులో అర్థం ఏమిటి? వెధవ కేసు, ఏమిటవుతుంది మహా? ! ఓ యేడాదో ఆర్నెల్లో శిక్షపడుతుంది. అదయిపోయేక, సైటుకి యథాప్రకారం బేవార్సుగా ఒచ్చేస్తాడు. దానికేముంది?... [వాడి పేరు మళ్ళీ నువ్వెత్తలేదనుకో, ఉన్నమాట చెప్పుకోవాలికదా? అయినా అంత నీచుడిమీద పెట్టిన కేసు ఏమవుతుందా అని ఆలోచిస్తూ కూర్చొని], వాడి గురించి నాకీ రకంగా జ్ఞాపకం చెయ్యడం, నీకెలా ఉందో కాని, నాకుమాత్రం చాలా అసహ్యంగా ఉంది

తెలుసా? (అని చాలా చిరాకుపడతాడు) మనమైనా ఏం చేసేం? ఏ దొంగతనానికొచ్చేడో ఏమిటో మనకి తెలియదనే రిపోర్టిచ్చేం. అంతేకదా మనం చేసేం? మనం మంచివాళ్ళం కాబట్టేకదా అంత మాత్రమే చేసేం! మరొకడైతే వాణ్ని ఖూనీ చేసేసి పెరట్లో పాతిపెట్టేసుండును.

సుశీల: అలా చేసినా అది ఇంత అన్యాయం కాదుకదా!

సార్వ: ఊరుకోండూ! వెధవ యూస్‌లెస్ గొడవ! వాణ్ని కనికరించడంకూడా నా తప్పేనా? మరైతే "వాణ్ని పోలీసుల కప్పజెప్పడం ఎందుకు? మనమే ఏదో ఒకటి చేసేద్దాం" అని ఆవేళే చెప్పలేకపోయేవా? వెధవని పోలీసువాళ్ళకి అప్పజెప్తే ఏదో టుమ్రీకేసు తగిలించి వదిలేస్తారుకదా! అనుకున్నాను. వాళ్ళు ఇంత ఘోరం చేస్తారని నాకేం తెలుసు? లోకం అలా ఉంది. దానికి మనమేం చేస్తాం? నువ్వెక్కడకీ కదలవు. కాబట్టి నీకేం తెలీదు. లోకంలో ఎంతెంత దొంగ బద్మాషులున్నారో నీకెలా తెలుస్తుంది? నన్నడుగు. నేను చెప్తాను... అయినా, అన్నీ తెలిసీకూడా నమ్మేను చూడు, ఆ పోలీసువాణ్ని! వెధవ అంత అన్యాయం చేస్తాడనుకోలేదు. మనమైనా, వాడికి పీక పోతుందీ అంటే వెళ్ళి అడ్డుకున్నామా లేదా? ఇంక- మనం వెళ్ళి వాడి తరఫున సాక్ష్యం ఇచ్చినా, వాడిమీద కేసు కొట్టి వెయ్యరూ అంటావా? అది వాడి దురదృష్టం!

సుశీల: లోకంలో ఇంతలేసి ఘోరాలు జరుగుతున్నాయంటే నాకు భయం వేస్తోంది.

సార్వ: ఈపాటిదానికే అలా బెంబేలు పడిపోతే ఎలాగ? ఇటువంటివన్నీ మనసుకి పట్టించుకొంటే మనం బతకనే బతకలేం! అలాటి నీచపు వెధవ నా ఇంట్లో నా గదిలో కనిపించేడంటే, అందుగురించి నేనేం చేసేను? మనసులో బాధపడిపోయి, కుమిలిపోయి బెంగపెట్టేసుకున్నానా? ఏదో కేకలువేసేసి, నాల్రోజులు కొట్లో కూర్చుంటే అదే బుద్ధొస్తుందని నమ్మించేసేం! నీమీద కూడా ఏదో కేకలేసేను, ఎగిరేను. అంతే! అందుచేత, ఇలాటి

స్వల్ప విషయాలన్నింటినీ భూతద్దం పెట్టుకు చూసి మనం భయపడి పోకూడదు.

కృష్ణ : (పరిగెట్టు కొంటూ వస్తాడు. సుశీలని చూడకుండా సార్వ భౌమరావునే చూసి) అమ్మ! ఖంగ్గాడ్! ఉన్నారు!

సార్వ : (కోపంతో) వెధవా! ఇక్కడ కెవడ్రమ్మన్నాడు? పో! పద! బైటకి పో!

కృష్ణ : హామ్మంటే ఎలాగ? కొంపమునిగింది.

సార్వ : ఏం? ఏమిటయింది? మళ్ళీ నా కొంపమీదకి ఏం తెచ్చావు? పద. బైటకి పద! (అంటూ లేస్తాడు కుర్చీలోంచి)

కృష్ణ : మధూగాడు మేడమీది కొచ్చేస్తున్నాడు!

సార్వ : వాడెవడు? ఆ సాక్షిగాడేఁటి? రానివ్వకు వెధవని!

కృష్ణ : వచ్చీసేడు!

మధు : ఏరీ?? ఎక్కడున్నారు? ఆఁ ఇరుగో!! (అంటూ గదిలోకి జబర్దస్తీగా వస్తాడు).

సార్వ : ఎవర్నువ్వు? కిందకి పద! కిందకి పద! ఏంకావాల? పప పద! బైటకి పద! మాటాడదాం!

కృష్ణ : (మధూని) కిందకి పదరా! అక్కడ మాటాడుకుందాం.

మధు : వీల్లేదు. నేను కిందకి వెళ్ళను, మీదకీ వెళ్ళను. ఇక్కడే వుంటాను. ఏడాదో రెండేళ్ళో జెయిలు వేయిస్తాం అన్నారు. ఎవరన్నా రలాగ? మీరు! మీరే! మీరే అన్నారు! వాడి కిప్పుడు... వాడి కిప్పుడు...

కృష్ణ : (మధూని గుమ్మంవైపు లాగుతాడు).

మధు : (విదిలించుకొంటూ) వాడికిప్పుడు... ఒదులు నన్నొదులు... వాడికిప్పుడు. ఒదుల్తావా ఒదలవా (అని బలంగా విడిపించేసు కుంటాడు) వాడికిప్పుడు ఉరిశిక్షవేసేరు!! దీనికేం చెపుతా రిప్పుడు!!

సుశీల : (లేచి నిలబడుతుంది. గాభరాపడదు) ఎవరికి ఉరిశిక్ష?

సార్వ : సుశీలా నువ్వు కిందకి ఫో! ఫో కిందకి!

సుశీల : ఉరిశిక్ష ఎవరికి ?
సార్వ : నువ్వు కిందకి పోతావా ? పోవా ?
సుశీల : వెళ్ళను. ఎవరికి ఉరిశిక్ష ?
మధు : ఇంకెవరికి ?
సార్వ : ఒరే, క్రిష్ణా ! రాస్కెల్ ! అలా నిల్చుంటావేం? వెళ్ళి పోలీ పిల్లిసీ నూకరాజునీ పిలువు వీణ్ణిక్కణ్ణించి ముందు గెంటించీ ! వెళ్ళు వేగిరం ! ఊం.
మధు : నేను కదల్నిక్కణ్ణించి ! కదల్నంటే కదల్ను !
సార్వ : (కృష్ణతో) సర్వెంట్సుని పిలవరా ఫూల్ !
సుశీల : ఉరిశిక్ష ఎవరికో నాకింకా తెలియదనే మీ నమ్మకవాం ? మీరూ మీ సర్వెంట్సూ నిజాన్ని దాచలేరు బావగారూ; ఎంత గింజుకున్నా దాచలేరు ! నిజాన్ని మీరింక దాచలేరు. ఉరిశిక్ష ఎవరికో నాకు తెలుసు ! (అని సడెన్‌గా ఏడుస్తుంది).
సార్వ : (సుశీలకి నిజం తెలియకముందుకంటే, ఆమెకి నిజం తెలిసిన తర్వాత ఎక్కువ రిలీఫ్‌తో ఉంటాడు సార్వభౌమరావు. కాని చాల కోపంగా ఉంటాడు) నా ఇంట్లో ఎవరూ ఏడవటానికి వీల్లేదు ! !
మధు : ఇప్పుడు నా మాటేవిటి ? ?
సార్వ : నోర్ముయ్ ! చంపేస్తాను. ఒరే క్రిష్ణా ! వీణ్ణాగదిలోకి నెట్టీ ! (అని సోమసుందరాన్ని మొదట్లో బంధించిన గది చూపిస్తాడు)
మధు : ఒరే క్రిష్ణా ! నువ్వు నా వొంటిమీద చెయ్యేసేవంటే చూడు మరిక ! చంపేస్తాను! (అంటూ బల్లమీది బ్రాందీసీసా తీసి పట్టుకొని, గుమ్మానికి అడ్డుగా నిల్చొని) నన్నెవరూ ముట్టుకోవద్దు! నే నిక్కణ్ణించి కదల్ను !
సార్వ : పొండి రాస్కెల్స్ ! ఇక్కణ్ణించి పొండి !
సుశీల : అర్థమయింది. నా కంతా అర్థమయింది. ఈ అన్యాయం, ఈ అధర్మం, ఈ అక్రమం ఇదంతా ఎవరివల్ల ఎలా ఎందుకు జరిగిందో నా కంతా అర్థమయింది ఇప్పుడీక నగవంతు డొచ్చినా

నా కళ్ళు మొయ్యేలే డతను. అదీ కారణం, ఇదీ ఫలితం — అనేది నా కర్థమయింది. ఏది పాలు? ఏది విషం?— నాకు తెలుసు నిప్పుడు. ఈ మాయ, ఈ బాధ, ఈ పన్నాగం, ఈ పాపం— అంతా నా కర్థమయిం దిప్పుడు. మీరు కట్టిన తెరలన్నీ తెగి పడిపోయేయి. మీరు కట్టిన కనుకట్టు ఇకముందు పనిచెయ్యదు. మీరింక నిజాన్ని దాచలేరు. •

మధు : వాడికి ఏడాదో రెండేళ్ళో జెయిలుమాత్రం వేయిస్తానని ప్రామిస్ చేసి మాచేత అబద్ధం పలికించేవు. ఇప్పుడో అమాయకుడికి ఉరిశిక్ష పడింది ఈ పాపం నాకు అంటుకోందికి వీల్లేదు! నా అంతరాత్మ అందు కొప్పుకోదు. సత్యాన్ని నీ కొడుకే చంపేడు. నీరు ఇష్టంలేనివాడిమీదకి నేరం తోసేసేవు! నా అంతరాత్మ ఒప్పుకోదంటే ఒప్పుకోదు! ఇప్పుడు ఈ క్షణాన్న వెళ్ళి నే నందరికీ నిజం చెప్పేస్తాను! తప్పకుండా నిజం చెప్పేస్తాను.

సార్వ : (కొంచెం నవ్వి) ఆలస్యం అమృతం విషం! ఇప్పుడు నువ్వు నిజం చెప్తే నమ్మేవా డెవడు?— పోలీసువాడు తప్ప! అబద్ధం చెప్పి అమాయకుణ్ణి ఉరికంబం ఎక్కించినందుకు ముందు నీకు బేడీలు తగిలిస్తారు. చెయ్యవలసిన పెళ్ళి, ఆతరవాత, అదికూడా చేస్తారు.

కృష్ణ : మరైతే మమ్మల్నిప్పుడు ఏంచెయ్యమంటారు?

మధు : నే నేం చెయ్యడం? రాస్కెల్స్ రాస్కెల్స్! నే నేం చెయ్యడం?

సార్వ : వెళ్ళి చావు!

మధు : (క్రిష్ణవైపు) ఇదంతా నువ్వూ వాడూ కలిసి చేసేరు! ఇద్దరూ మీ ఇద్దరే చేసేరు ఇప్పుడు నా అంతరాత్మ నన్ను తినేస్తోంది. నన్నేం చెయ్యమంటావు? చెప్పు!!

కృష్ణ : షటప్! నా కేం తెలీదు. నువ్వేం చెయ్యాలో నా కేం తెలుసు? ఏం చెయ్యాలో ఆయ న్నడుగుతావా? నన్నా?! నా దేం తప్పులేదండులో.

మధు: వాడిదీ నీదీ కూడా తప్పుంది. ఈ పాపం అంతా **మీది**? నాది కాదు! వెధవల్లారా, ఈ తప్పంతా మీది!

సార్వ: (గట్టిగా) నోరు ముయ్యండ్రా స్కౌండ్రల్స్! నోరు ముయ్యండి. నువ్వు! నువ్వు! ఏయ్! నువ్వాను! మీరంతా అలా నోళ్ళు మూసుకు పడుండండి! మీరూ మీ న్యాయాలూ సత్యాలూ అంతరాత్మలూను. నోరు మూసుకు పడుండండి! లేకపోతే చావండి! అంతటికీ నేనే కారణం అంటే మాత్రం మూతిపళ్ళు రాలగొడతాను. ముక్కముక్కలకింద నరికేస్తాను. ఖబడ్దార్! ఇదంతా చేసింది మీరా, నేనా? మీరే చేసేరు. పాపిష్టి వెధవల్లారా! మీరే అంతా చేసేరు.

కృష్ణ: మీరు చెయ్యమంటేనే కదా మేం చేశాం, మీ రిప్పు డిలా మాటాడ్డం మీ కేం న్యాయంగా లేదు.

మధు: ఈ పాపం అంతా నువ్వే చెయ్యమన్నావు!

సార్వ: చెయ్యమంటే చెయ్యమంటాను. చెయ్యమంటే మీ రెందుకు చెయ్యాలర్రా వెధవల్లారా? పాపప్పని చెయ్యర్రా అంటే ఫెడీమని ఎందుకు చేసేరు? మీ వయసులు, మీ చదువులు, మీ తెలివితేటలు, మీ వివేకం, మీ విజ్ఞానం అవన్నీ ఎక్కడికి పోయేయి? స్కౌండ్రల్స్! నే నబద్ధం ఆడమంటే ఒట్టినే నా మీద దయతలచి నన్ను చూసి కనికరించి అబద్దం ఆడేరా? భ్రూణహత్య చేసి నానా కంగాళీ చేసి అది పైకి తవ్వితా ననేసరికి, పీక తీసేసే అబద్ధమైనా ఆడేయడానికి తయారై పోయావు నువ్వు! బద్మాష్!... మరింక ఒరే అంతరాత్మ వెధవా, నువ్వు! "అమ్మో, అంత ఘోరమా? అయ్యబాబో, అంత అబద్ధమా?" అని ఆవేళ అన్ని ఏడుప్పు లేడ్చావు! అబద్దం ఆడ్డానికి ఆఖరి కెందుకొప్పుకున్నావు? మీ అయ్యని కొట్లో వేయిస్తానసేసరికి, ప్రజలసొమ్ముతినేసిన ఆ వెధవని సేవ్ చెయ్యడంకోసం నీకు ముక్కూ, మొహం తెలియనివాణ్ణి, అమాయకుడని నీకు తప్పక తెలిసినవాణ్ణి – ఏడాది రెండేళ్ళపాటు జెయిలు వేయించేడానికి రెడీ అయిపోయేవు. పీక తీయించే

దైనా, జెయిలు వేయించేదైనా – ఏదైనా అబద్ధం అయినప్పుడది అబద్ధమే! మీలాంటి రాస్కెల్సే ఎలకల్లా కొరికికొరికి చంపుతారుమనుషుల్ని. (క్రిష్ణని వేలితోచూపిస్తూ) నిన్ను నువ్వూ, (అదే చూపుడువేలితో మధూని చూపిస్తూ) నువ్వు మీ అయ్యనీ రక్షించుకోందుకన్చెప్పి ఎంత పాపానికైనా ఒడికట్టుకున్నప్పుడు, నా కొడుకుని నేను రక్షించుకోందికి పాటుపడితే అందులో తప్పేముంది? అది తప్పే అయినప్పటికీ, నాలోని ఆ తప్పు ఎంచడానికి ఎవడికైనా హక్కుండొచ్చుకాని, వెధవల్లారా, ఆ హక్కు మీకెలా ఒస్తుంది? సత్యమూ – ధర్మమూ, న్యాయమూ – అంతరాత్మా అంటూ చెవికోసిన మేకలా అరుస్తున్నారిప్పుడు! ఆ రోజున వాటికోసం ఎందుకు నిలబడలేదు మీరు? "నన్ను నడివీధిలో నిలబెట్టి, అణాకాణీ కంపాండర్ ముండచేత నన్నల్లరిపెట్టించి, నా చదువుకి స్వస్తిచెప్పించి నన్ను జెయిలుకి పంపిస్తే పంపించు. కాని, నేను మాత్రం అబద్ధం చెప్పను" అని, రాస్కెల్ ఆ రోజున నువ్వెందు కన్లేదు? "మా అయ్య జెయిలుకి వెళ్ళి, మా కుటుంబం సర్వనాశనం అయిపోయి, మేమంతా గతిలేక చెట్టుకొక పిట్టగా చెదిరిపోయి, అడుక్కు బతకవలసొచ్చినా సరే, నేను నిజం తప్ప రెండోది పలకను" అని, ఒరే వెధవా, నువ్వెందు కనలేదు ఆ రోజు? ఆ రోజున కళ్ళు తెరుచుకొని, అన్నీ తెలుసుకొని అబద్ధం ఆడాలని గుర్తుంచుకొని అబద్ధం ఆడ్డానికి సిద్ధపడ్డారు మీరు. అమాయకుణ్ణి అమాయకుడని తెలిసీకూడా మీ లాభంకోసం వాణ్ణి గోతిలో తోసీడానికి తయారైపోయేరు. సత్యానికీ – అసత్యానికీ, న్యాయానికీ – అన్యాయానికీ తేడా తెలిసీకూడా కలేజా లేకనే అబద్దానికీ, అన్యాయానికీ మొగ్గుచూపించేరు మీరు. మీలాంటి వెధవల్ని ముందు షూట్‌చేస్తే దేశం బాగుపడుతుంది. పొండి వెధవల్లారా, ఇక్కణ్ణుంచి పొండి. మిమ్మల్ని చూస్తేనే పాపం. మీ సాయమే లేకపోతే ఇంత పాపం నే నొక్కణ్ణీ చెయ్యనేలేకపోయుందును.

మధు : (తలపట్టుకొని) నాది, నాది, నాదే తప్పు! అన్యాయం; అధర్మం; అసత్యం – అన్నింటినీ తెలిసి కోరి వరించేను. భయపడుతూనే ఘోరం, ఘోరం, ఘోరం చేసేను. వాడికి ఆ సుందరానికి దగ్గిరుండి చావుపెళ్ళి చేయించేను. (అంటూ చేతిలో ఉన్న బ్రాందీబుడ్డిని నెమ్మదిగా జార్చేస్తాడు.)

కృష్ణ : నవ్వుంగ్రా బాబూ! (అని, మధూకి మనస్సు స్థిమితంగా లేదని సార్వభౌమరావుకి సంజ్ఞచేసి చూపెడతాడు. సార్వభౌమరావు తల తిప్పేసుకుంటాడు.) అదికాదు పెదబాబూ! వాడి కెలాగైనా ఏడాదో రెండేళ్ళో జెయిలువేయించేలేకపోయేరా? మీరు తల్చుకుంటే అదెంతపని? ఏదో మా కేం చెయ్యాలో తెలియక మీదగ్గిరకొస్తే, మీరు మమ్మల్ని కోప్పడి కొట్టి పారేస్తే ఎలా?

సార్వ : నువ్వొట్టి మాటాడేవంటే తంతాను. ఏడాదీ రెండేళ్ళు వేసేసి ఉరి తప్పించేడానికి నేనేం జడ్జీనా, దేవుణ్నా, 'ప్రెసిడెంట్ ఆఫ్ ఇండియా'నా? ఆ క్షుద్రపువెధవకి ఉరిశిక్షవేయిస్తే నాకేమైనా కలిసొస్తుందా? వాణ్ని తప్పించాలనే చూసేం. ఈ లోపున ఆ నా బావమరిది మేనమామ వెధవకి బదిలీ అయిపోయి నెత్తురు తాగే హిట్లర్ తమ్ముడు కొత్తజడ్జీగా ఒస్తాడని నేనేం ముందుగా కలగనగలనా? మొదటివాడుంటే వాణ్ని పట్టుకు ఎలాగో తంటాలు పడుదువుం. వాడికి బదిలీ అయిపోడం నా తప్పేం కాదు. ఈ కసాయి జడ్జీ ఇక్కడికి బదిలీఅవడంకూడా నా తప్పేం కాదు. అది ఆ ముద్దాయీ వెధవగాడి దురదృష్టం. లేదా, వాడి పూర్వజన్మ కర్మ. దానికి నన్నేం చెయ్యమంటావు?

కృష్ణ : అవున్రా మధూ! వెంకట్రామయ్యగారికి బదిలీ అయిపోతుందని మనం ఎలా అనుకోగలంరా? పెదబాబుకూడా సబువుగానే చాలా రీజనబుల్‌గా చెప్పేరంతాను. అది ఆ ముద్దాయీగాని 'ఫేట్'! దానికి మనం ఏం చేస్తాం? పూర్వజన్మ కర్మన్నారు పెద్దలు. లాట్ ఆఫ్ ట్రూత్ ఇన్ ఇట్! అందులో చాలా సత్యం ఉంది.

మధు : కాదు కాదు కాదు. మనలో అసత్యం ఉంది. నాలో అసత్యం ఉంది. నీలో అసత్యం ఉంది వాడంత పెద్దమనిషున్నాడు. వాణ్నిండా అసత్యం ఉంది. వాడు ఉరికంబం ఎక్కడానికి ముఖ్య కారణంగా మనం ముగ్గురం ఉన్నాం. కనిపించే కారణా లొది లేసి, కనిపించని కారణం చూపిస్తున్నారు మీరు. నిజాన్ని కప్పిపుచ్చి మాయని నిలబెడుతున్నారు మీరు. నే నొప్పుకోను. నే నొప్పుకోను! ఈ అన్యాయం జరగడానికి నువ్వు, నేను, వాడు, మనం కారణం.

సుశీల : నాయనా! నే నొక కారణం.

మధు : నువ్వెవరో నాకు తెలియదు. నువ్వుకూడా (సార్వభౌమరావుని చూపిస్తూ) వీడి చేతిలో చిక్కుకున్నావా? వెళిపో వెళిపో వేగిరం వెళిపో! ఇప్పుడే వెళిపో! పట్టుకుంటే మరింక వదలడు వీడు నువ్వు చాలా బాగున్నావు! నిన్ను వీడు పీల్చి పిప్పి చేసేసి ఆఖర్న అవతలకి తోసిపారేసి బూటు కిక్కిచ్చి అది నీ ఖర్మ పొమ్మంటాడు. అమ్మా! వీలు చూసుకొని నువ్వెళిపో! వాడొక్కడే పరమ పాపాత్ముడని నే నంటంలేదుస్మా! నేను కూడా పరమ పాపాత్ముణ్నే! కాని వాడు పాపానికి థీరీ చెప్పి అదంతా పుణ్యమేనంటున్నాడు. వాడు ఎంత దొంగ థీరీ చెప్తు న్నాడో తెలుసా? న్యాయం జరగడమూ సబబే! అన్యాయం జరగడమూ సబబే! లోకంలో ఏదెలా జరిగినా అదంతా సబబే! అదీ వాడంటున్నది. కారణం లేకుండా ఏదీ జరగదు. అంచేత కారణా లన్నింటికీ పూర్వజన్మల్ని వెతక మంటున్నాడు. వెతకడం నీ తరమా నాతరమా? చాలా అన్యాయాలకి వీడసలు చాలా పెద్దకారణం. వీడివేపు మనం చూసి నపుడల్లా "ముందు జన్మలు చూడు ముందు జన్మలు చూడు. నావైపు చూడకు నావైపు చూడకు" అని దబాయించి పూర్వజన్మని చూడమని మనకి మెడలు తిప్పుతాడు వీడు. పూర్వ జన్మలు ఉన్నాయో, చచ్చేయో అవి మనకి కనిపించవు. మెడలు తిప్పే సేడు కాబట్టి, వెనకని వీడు కనిపించడు. తెల్లకాకిని చూడు

చూడన్చెప్పి నీ కంచంలోంచి కూర లాగేస్తాడు వీడు! అమ్మో, వీడు దుర్మార్గుడు. కాని ... కాని ... నేను ... నేను ... నేను దుర్మార్గుణ్ణి ... పాపాత్ముణ్ణి ... అబ్బ! నా తల పేలిపోతోంది. ఒరే క్రిష్ణా ...

సార్వ: (క్రిష్ణతో) వాణ్ణి తీసుకుపోరా బాబూ!

కృష్ణ: పదరా మధూ, పద పోదాం.

మధు: నా మెదళ్లో ... ఒరే బాబూ! ... నా మెదళ్లో విస్కీసీసాలు పేల్తున్నాయి ... నేనేం మాటాళ్లేను. .. నేనేంచెప్పలేను ... నా మెదళ్లో విస్కీబుడ్లు పేల్తున్నాయి. సత్యం, సుందరం పేర్లతో రెండు బుడ్లు ... ఒరే క్రిష్ణా! ఒరే క్రిష్ణా ... నా నుదుటికి రెండుపిస్తోళ్లు! గురిచూసుకొంటూ ఒస్తున్నాయిరా! ... సత్యం ఒకటీ, సుందరం ఒకటీను! ఒరే నేను మాటాళ్ళేకుండా వున్నానుకదరా! నా నాలిక చీలిపోతుందిరా! ఒకటి సత్యం. మరోటీ అసత్యమే! ఆఁ ఆఁ ఆఁ !! నా నాలిక చీలిపోయిందిరా! నేనింక మధూగాణ్ని కాను. నాగుపాము విషంగాణ్ని! (అని నవ్వుతాడు) నేను చాపకింద నీరుగాణ్ని, చేతగాని హంతకుణ్ని! ఒరే కృష్ణా నేను చాపకింద నీరుగాణ్ని! నువ్వు జెబులో తేలుగాడివీను! మనిద్దరం చేతగాని హంతకులం తెలుసా? (అని క్రిష్ణవద్దకు వెళ్ళి నెమ్మదిగా మాటాడుతూ, సార్వభౌమరావుని చూపిస్తూ) వాణ్ని చూసేవా? అడుగో వాడు! (అని గట్టిగా నవ్వుతూ) వాడి దగ్గర మనిద్దరం రెండు కుక్కలం! అదిరా బాబూ! మనిద్దర్నీ కుక్కల్ని చేశాడు వాడు. బలే బలే బలేగా చేశాడు (అని నవ్వుతాడు) బలే బలే బలే (అని టక్కున ఆగి) ఇదేమి టిలా నవ్వుతున్నాను? చంపినవాణ్ని విడిచిపెట్టించేసి, చంపనివాణ్ని చంపించేస్తూ ఏడవ్వలసింది పోయి నవ్వుతున్నానేమిటి? ఇలా నవ్వుతూంటే నన్ను తిట్టకుండా నా అంతరాత్మ యెక్కడకి పోయింది? (అని చేతుల్తో జేబులూ, గుండెలూ వెతుక్కొని) ఒరే క్రిష్ణా! నా కంతరాత్మ లేదురా! అంతరాత్మ లేనే లేదు. ఉందనుకున్నా నిన్నాళ్ళూను! లేదురా! మన సత్యం నిజంగా

చెప్పేడుస్మీ ! "ఒరే మధూ, నీ కంతరాత్మ లేదురా వెధవా" అన్నాడు—అది తప్పుకదురా? అప్పుడు అంతరాత్మ నాకుండేది కదురా ? ఇప్పు డెక్కడికి పోయిందో|్రా ? ఆవేళ కోర్టులో పోయుంటుందిరా ! లేక అప్పటికేపోయిందా? (అనిఆలోచించి) ఆఁ ! అదిరా ! ఆవేళ మాలతి పిచ్చాసుపత్రికి వెళ్ళిందికదురా ! ఆవేళ మాలతి కిచ్చేశా|్రా ! నేనొస్తానూ, అందాకా దగ్గరుంచ మన్నా|్రా ! అదిరా సంగతి. నేను వెళ్తా|్రా ! అర్జంటుగా మాలతిదగ్గర కెళ్లాలిరా (అంటూ గబ గబా వెళ్ళిపోతాడు).

కృష్ణ : వాడంతరాత్మ వాడి కొంపతీసింది

సార్వ : ఇప్పు డిది ఊరంతా టాంటాం అవుతుంది. ఒరే క్రిష్ణా! వాణ్ణి మనం ఇమిడియేట్‌గా పట్టించి పిచ్చాసుపత్రిలో అడ్మిట్ చేయించాలి. ఫో, నువ్వు, వేగిరం ఫో. పోయి అర్జంటుగా మీ ఫాదర్ని రమ్మను.

కృష్ణ : మా ఫాద రే నన్ను మీదగ్గరకి పంపించేరు. ఇంతలో దార్లో మధూ తగులుకున్నాడు.

సార్వ : వాడిగురించి అర్జంటుగా ఏర్పాట్లు చేద్దాం. కాని మీ ఫాద రెందుకు నిన్ను పంపించేడు.

కృష్ణ : అర్జంటుగా రెండువందలు కావాలిట.

సార్వ : హు ! వెధవా ! ఫో ! ఫో ఇక్కణ్నించి, కేసుముందు పట్టికెళ్లిన డబ్బు మీ ఫాదర్ కావాలన్నాడనే నాదగ్గర పట్టు కెళ్లి నీ జూదం, అప్పులు తీర్చుకున్నావు. మరింక నేను కాణీ ఇవ్వను. మరింక నా కంటి క్కనపడకు ! కుడికాలు పెడితే కులక్షయం, ఎడంకాలు పెడితే వంశ క్షయం ! మళ్లీ నా గుమ్మం తొక్కేవంటే వీధిగుమ్మానికి వేళ్లాడ దీసేస్తాను. తెలిసిందా ? ఖబడ్దార్ ! పోయి నీ బాబుని వేగిరం నిమషాల మీద ఇక్కడికి రమ్మను.

కృష్ణ : అదికాదు పెదబాబూ !

సార్వ : అట్టే మాటాడేవంటే నిల్చున్నపాట్న పీక కత్తిరించేస్తాను. ఫో ! ఇక్కణ్ణించి !

కృష్ణ : మూడ్ బాగులేనప్పుడు అడగడం నాదే పొరపాటు. ఒస్తాను పెదబాబూ! మధూగురించి చూడాలికదా! ఒస్తాను (అంటూ డిగ్నిఫైడ్‌గా నడవడానికి ప్రయత్నిస్తూ వెళ్తాడు.)

సుశీల : మీ దాహం తీరిందికద! మీ కావేషీ అంతా తీర్చుకున్నారు కద!

సార్వ : నోర్ముయ్! ముయ్యి నోరు ముందు! పాపిష్టిదానా! నీవల్లే వచ్చిందంతాను! న్యాయం, అన్యాయం, నీతి, అవినీతి అంటూ ఇందాట్లానుంచీ నువ్వూ పెద్ద పెద్ద కబుర్లు చెప్తున్నావు. నీ బతుకు నీతిబతుకవునో కాదో ఆలోచించుకొని ఆ తరవాత వాటి గురించి మాటాడు. అంతవరకూ వాటిగురించి మాటా డ్డానికి నీకు అధికారం లేదు. ఏడాదినించీ ఆ లోఫర్ వెధవని ఆ ముద్దాయీ వెధవని మరిగి, నాతో అబద్ధాలు చెప్పి నాకు తెలియకుండా ఇక్కడకీ అక్కడికీ పోయి, నే లేనపుడు వాణ్ని నా ఇంట్లోకి నా గదిలోకి రప్పించుకొని, అన్ని పాటలూ పాడి అన్నిడాన్సులు చేసేవు! ఏం? అన్నాళ్లూ నాతో నిజం ఎందుకు చెప్పేవుకావు? ఆడపశువుకి మొగపశువంటే ఇష్టం లేకపోయిం దంటే కొమ్ముల్తో పొడిచేసి, వెంటనే అవతలికి తోసేస్తుంది. నువ్వు నా ఎదర నిలబడి "ఇదిగో, సార్వభౌమరావ్! అలా నిల బడు! నామాట మరింక విను. నువ్వంటే నాకు ఇష్టంలేదు. ఇదుగో వీడు, ఈ ముద్దాయీ వెధవ, వీడంటేనే నాకిష్టం" అని సుస్పష్టంగా నాతో చెప్పేసి నీకు నచ్చినవాడితో అప్పుడే, నాకు గుడ్‌బై కొట్టేసి, ఎందుకు పోయేవుకావు? సూటిగా ఆపని చెయ్యకుండా, ఇన్నాళ్లూ ఈ నాటకం ఎందుకు? ఇంత కపటం ఎందుకు? పశువులకున్నపాటి నీతీ నిజాయితీ అయినా లేకపోయిందినీకు! లేకపోగా, పైగా నీతినియమాల గురించి శ్లోకాలు చదివి ఉపన్యాసాలిచ్చి ప్రశ్నార్థకాలూ, ఆశ్చర్యార్థకాలూ పలుకుతున్నావు, సిగ్గులేకుండాను. ముయ్ నోర్ముయ్! ఇన్ని చేసి నన్నింత అన్యాయం చేసినా నిన్ను క్షమించి ఇంకా ఇంట్లో పెట్టుకున్నాను. నువ్వు కోర్టులో

చేసిన రిసెంభానుకి నా బతుకు నడివీధిలోపడి నవ్వులపాల యినా; 'ఇంత పార్లమెంటు మెంబరూకూడా ఆఖరికి వాడి వంటముండకే అక్కర్లేకపోయేడ' ని దుర్మార్గపు వెధవలు నా విరోధస్తులంతా నన్ను వెటకారంచేసి వెక్కిరించి, అబద్దపు కేసులు పెట్టిస్తున్నానని దుష్ప్రచారం చేసి, నామీద అన్ని రకాల కుట్రలూపన్ని నాకు చావుదెబ్బ తియ్యాలని చూస్తున్నా; ఏదీ ఎవర్నీ లెక్క చెయ్యకుండా, వెధవలందర్నీ నా తల వెంట్రు కలకంటె కనికిష్టంగా జమకట్టి అలి బేఖాతర్‌గా తిరుగు తున్నాను. ఎవరికోసం అని అలా గుండె రాయి చేసు కొని తిరగ్గలుగుతున్నాను? ఏది ఉన్నా ఏది పోయినా నువ్వుంటే చాలుననుకొని నీ కోసం!! "ఏవి పాలు? ఏది విషం" అంటూ మోరల్ పాఠాలు చదివేవు. ఇందులో విషం ఎవడు? నువ్వా? లేక నేనా? నువ్వారోజున నీ నీతికీ, నిజాయితీకీ నిలబడగలిగితే కథే లేకపోను. ఇంత అన్యాయం జరి క్కనేపోను! వాడిప్పుడు ఉరికంబం ఎక్కేడూ అంటే ఆ ఘోరానికి నేనెంత బాధ్యుణ్నో నువ్వూ అంత బాధ్యురాలివే! అందుచేత నీ నీతి శతకాలనీ, ధర్మశాస్త్రాలనీ కట్టకట్టి అడకమీద పెట్టుకొన్నవి అటకమీదనే పెట్టుకో! లేదూ అంటే వాటిని అక్కణ్నించి దించి, ధైర్యంగా నెత్తిని పెట్టుకు తిరుగు? ధైర్యం ఉంటే ఆ పని చెయ్యి. అంతేకాని కబుర్లు మాత్రం చెప్పకు. నా స్వార్థం కోసం నేను అన్యాయం చేశాను. నిజమే ఒప్పుకుంటాను. ఎందుచేత చేసేను? నాకు స్వార్థం తప్ప మరో న్యాయం లేదు. నిస్వార్థంగా ఉండాలనీ, న్యాయం చెయ్యాలనీ తెలిసీ కూడా నువ్వా ప్రకారం చెయ్యడం లేదు. నా పాపం కంటే నీ దెక్కువ పాపం! ఆ సంగతి తెలుసుకో!

సుశీల : మీ ప్రకారం మీకు పాపమే లేదు. మీరేది చేసినా మీకు పాపం లేదు.

సార్వ : అందరు వెధవలూ అలాగే ఉన్నప్పుడు నేను మాత్రం అలా వుంటే తప్పేమొచ్చింది? నువ్వు, ఆ క్రిష్ణగాడు, ఆ మధూ వెధవ

మీరు నా కంటే తేడాగా ఉన్నారా? కాని ... మీ దృష్టిలో మాత్రం నేను నీచాతి నీచుణ్ణి. నరరూప రాక్ష సుణ్ణీను. ఏం? (అంటూ కొంచెం అలసటగా కుర్చీలో కూర్చుంటాడు.)

సుశీల : రాక్షసులు చాలామందున్నారు. కాబట్టి?... ఏమంటారు?

సార్వ : (నుదురు పట్టుకొని) సర్లే సర్లే! "యూ టూ బ్రూటస్" అన్నట్టుగా చెయ్యకు! ప్లీజ్ నా మనసేం బాగులేదు. సరే నువ్వన్నట్టే! ఒప్పుకున్నాను. నేను రాక్షసంగానే ప్రవర్తిం చేను. కాని ఎందు కంత రాక్షసంగా ప్రవర్తించేనో... నేను నా మనసులో ఎంత బాధపడి ఎలా కుమిలిపోతున్నానో ... ఎవ డికి తెలుసు? ఆ భగవంతుడికి తెలుసు... సుశీలా! నువ్వు కూడా నన్ను అర్థం చేసుకోకుండా ఉన్నావు. అర్థం చేసు కోడం నీ కిష్టం లేదు. సుశీలా! నీకు కోపం వచ్చింది నాకు తెలుసు... వాడు అమాయకుడే అనుకో. నావల్ల పొరపాటే జరి గింది. కాని, ఇంత ఘోరం జరుగుతుందని ముందు కానుకో లేకపోయేను... సుశీలా! నా మనసులోకి చొచ్చుకు చూస్తే తెలుస్తుంది నీకు నా బాధ. ఏవిఁటీ జీవితం అనిపిస్తోంది. విరక్తి పుట్టుకొస్తోంది. అలా ఎక్కడికైనా ఓ సారి పోదామని ఉంది. ఊళ్లో వెధవలంతా తినేస్తున్నారు. అలా ఉత్తరాదికో ఇలా దక్షిణాదికో పోయి వచ్చేద్దాం రా! పన్లో పని—నాలుగు పుణ్య తీర్థాలూ చూసుకురావొచ్చు. అటుంచి వచ్చేక ఈ వెధవ పాలిటిక్స్‌కి ఇంక స్వస్తి చెప్పేస్తాను. మన బిజినెస్ చూసుకొంటే మనకి చాలదా? మన తోటలో ఓ పర్ణశాల వేస్తాను. అక్కడికి పోదాం. హాయిగా ఉందాం. ఈ మేడ మున్సిపాల్టీవాళ్ళు ఆడపిల్లల స్కూల్‌కోసం అడుగుతున్నారు కూడాను. ఎంతకో కొంతకి ఇచ్చపారేద్దాం. పర్ణశాలకి పోదాం. పర్ణశాలంటే కమ్మలగుడిసె కాదుస్మా! అంతా చక్కగా ఇంగ్లీషువాళ్ళ 'కాటేజ్' లా తయారు చేస్తాకదూ! అక్కడికి పోయి నిశ్చిం తగా ఉందాం. నా కింక ఈ పాలిటిక్సూ వల్లకాదూ ఈ రకం

జీవితం, ఇదేం పొద్దు. నే నింక మారిపోతాను. నా కిదో పెద్ద గుణపాఠం. నేను మరింక పూర్వంలా ఛస్తే ఉండను. మారి పోతాను. అన్నట్టు, సుశీలా, నే నిలా మారడానికే, నా కో గుణ పాఠం నేర్పడానికే భగవంతు డిలా ఇదంతా చేయించాడేమో !! ఎవడు చెప్పగలడు ? అలా ఎందుక్కాకూడదు. అంతా భగ వంతుడి లీల కదా ! ఇదంతా భగవంతుడి లీలే ! ఇదంతా జరగ డానికి మరో కారణం కనిపించదు.

సుశీల : అవును ! ఇదంతా భగవంతుని లీలే ! అత నెలా ఆడిస్తూ ఉంటే మనం అలా ఆడుతూ ఉంటాం. అందుచేత మీది, నాది, ఆ క్రిష్ణది, ఆ మధూది, — మనవల్ల ఎవరిదీ కూడా ఇందులో తప్పు లేదు ! ఎన్ని అన్యాయాలు మనం చేసినా అవన్నీ తన లీలకోసం భగవంతుడు చేయించినవే ! మనకి ఇంక ఏ శాస్త్రాలూ, ఏ ధర్మ సూత్రాలూ, ఏ న్యాయ స్థానాలూ, ఏ సాక్ష్యాలూ, ఏ తీర్పులూ ఉండక్కర్లేదు! ఉంటే అది భగవంతుడి లీల ! ఉండకపోవడం అదికూడా భగవంతుడి లీలే ! భగవంతుడి లీల అదేమిటోకాని వీలయినన్ని సుఖాలూ వాలుకుర్చీలూ మీవి ! అష్టకష్టాలూ అన్ని బాధలూ మరొకరివీను !

సార్వ : ఏమిటా మాటలు ?? చాలించు !!

సుశీల : సార్వభౌమరావుగారూ ! సెలవు ! (అని చాల బాధతో, నెమ్మదిగా అంటుంది)

సార్వ : అదేమిటి ??

సుశీల : నా కింక సెలవిప్పించండి. నేను పోతాను.

సార్వ : సుశీలా ! ఏమిటీ మాటలు ? (అని నిశ్చేష్టుడైపోయి అలా కూర్చునే ఉండిపోతాడు)

సుశీల : మీ రీరోజున నా కళ్ళు తెరిచేరు. మీకు నా కృతజ్ఞత ! నీతి శతకాలూ, ధర్మ శాస్త్రాలూ అటకమీద పెట్టుకు మాటా డొద్దన్నారు. ధైర్యం ఉంటే వాటిని తలమీద పెట్టుకొని

వాటిని పాటించమన్నారు. ఇన్నాళ్లూ నా కా ధైర్యం లేకనే అంతా ఇంత దురవస్థకి తీసుకొచ్చేను. ఆ ధైర్యం నాకుందో లేదో తెలుసుకుంటాను. వెళ్తాను.

సార్వ : ఎక్కడికి వెళ్తానంటావు ?!

సుశీల : (అక్కడనే నిల్చొని ఉంటుంది) ఎక్కడకైనా వెళ్తాను.. పృథ్విలో ఇంతచిన్న ప్రాణికి చోటే దొరక్కపోతుందా ?

సార్వ : (చెయ్యి ఆమెది పట్టుకొని) సుశీలా! నా మాట విను! నువ్వు లేకపోతే నేనెలా ఉండగలను ?! నువ్వే చెప్పు! నే నీక్షణం నించీ నువ్వుకోరిన మంచిదారికి మారిపోతాను. నన్ను క్షమించు.

సుశీల : మిమ్మల్ని క్షమించడానికి నా కధికారం లేదు. నన్నుకూడా ఎవ్వరూ క్షమించడానికి వీల్లేదు.

సార్వ : ఏఁవిఁటీ పిచ్చిమాటలు సుశీలా ?! నువ్వెక్కడకీ వెళ్లొద్దు. నేను రాక్షసుణ్నే! వప్పుకుంటాను. కాని, మారిపోతాను సుశీలా! నువ్వే చూద్దువుగాని! ఎక్కడకీ వెళ్కు! నేను మంచికి మారి పోతానని మాటిస్తున్నాను. నా మాట విను!

సుశీల : (నెమ్మదిగా చెయ్యివిడిపించుకొని, నెమ్మదిగా నాలుగడుగులు వెళ్ళి నిలబడి) మీరు మంచికి మారుతానంటారా ? సార్వభౌమ రావుగారూ! క్షమించండి. మీమీద ద్వేషంతో నే నేం మాట్లాడం లేదు. కానీ, మీరు మారుతారని నాకు నమ్మకం లేదు. మీ మాటలు నేను విశ్వసించను. విశ్వసించడానికి మీ రెక్కడా అవకాశం ఎవ్వరికీ ఇవ్వలేదు. మీరు మరింక మారరు. ఎందుకు మారరో తెలుసా ? మీ రెంత ఘోరమయినా చేసేసి దాన్ని ఎలాగైనా, ఏ విధంగానయినా సమర్థించేసుకుంటారు. వెనకటికి చేసినట్టే ఇకముందుకూడా ఇంకెన్నో ఘోరాలు చెయ్యగలరు మీరు. చేసి ఆ ఘోరాల నన్నింటినీ వెనకటికంటే నేర్పుగా ఇంకెన్నోవిధాల సమర్థించేసుకోగలరు. నీతి నియమాలకి కట్టుబడిన మనుషులు తెలిసో, తెలియకో పాపాలు చేసినా వాటిని వాళ్ళు సమర్థించుకోరు — శిక్షనుభవిస్తారు; బాధపడి

చస్తారు. మీ రిలా కాదు. మీకు నీతి నియమాల్లేవా అంటే, అవి మీకున్నాయి. లేకపోలేదు. కాని, మీరు వాటికి లోబడి లేరు. అవే మీకు లోబడివున్నాయి. లోకానికి నిప్పుపెట్టేసి, అది లోకం మంచికేనని శాస్త్రాల్లోంచి సూత్రాలు చదవ గలరు మీరు! దేని క్కావలిస్తే దానికి పనికొచ్చేటట్టు, మీ క్కావలసినట్టు నీతిశాస్త్రాన్ని తయారుచేసి అందరి నెత్తినీ దాన్ని రుద్దగలరు మీరు. మీరింక, సార్వభౌమరావుగారూ, మీరింక మారరు! మారరుకాక మారరు! కాదు, మారుతానంటారా? ఎప్పుడో బాణంపట్టుకు ఏ శ్రీరాముడో, నాగలిపట్టుకు ఏ బలరాముడో, గొడ్డలిపట్టుకు ఏ పరశురాముడో ఒస్తే మీరు మారాలేమో కాని, మీరు మరింక మారరు! మీరేకాని మారితే భగవంతు డున్నాడనే లెక్క! మిమ్మల్ని మంచికి మార్చగలవారెవరైనా ఉంటే, వారు భగవంతునితో సమానమనే లెక్క! మరింక నే నొస్తాను (అని రివ్వున వెళ్ళిపోతుంది).

సార్వ: (ఒక్క క్షణం అలా ఉండిపోయిన పిమ్మట) సుశీలా! ఒద్దు! వెళ్ళొద్దు! పట్టుకోండి, పట్టుకోండి! పోలిపిల్లీ! నూకరాజూ!! (అంటూ లేచి పక్కనున్న బల్లమీద రాక్షసంగా గుద్దుతాడు. బల్లమీద బ్రాందీ గ్లాసులు గజగజలాడతాయి). ఎక్కడ చచ్చేర్రా రాస్కెల్స్!! పట్టుకోండి, పట్టుకోండి. పిట్ట పారిపోతోంద్రా రాస్కెల్స్!! పురిగెట్టండి. పట్టుకోండి (అంటూ భీకరంగా అరుస్తూ బైటకి వెళ్తాడు).

6

సెంట్రల్ జైల్లో ఓ గది. తెల్లవారుఝామున అయిదుగంటలు దగ్గర అవుతూ వుంటుంది. జెయిలు సూపరెంటూ, జిల్లా మెడికల్ ఆఫీసరూ, జెయిలు డాక్టరూ, మేజిస్ట్రేటూ వుంటారు. ఎదురుగా కిటికీలోంచి మసక మసగ్గా ఉరితాడు కనబడుతుంది. ఇద్దరు వార్డర్లు సోమసుందరాన్ని తీసుకువస్తారు. అతను జెయిలుదుస్తుల్లో వుంటాడు ఆఫీసర్లు అతణ్ని మర్యాదగానే చూస్తారు.

సూపరెంటు : పెంటారావ్ సోమసుందరానివి నువ్వేనా ?

సోమ : నేనే, సుందరం అనికూడా అంటారు.

సూప : గుర్తులు చూడండోయ్! (అని చేతిలో కాయితాలుచూస్తాడు)

వార్డరొకడు : చిత్తం.

సూప : ఎడమ అరిచేతిలో పుట్టుమచ్చ.

వార్డరు : (చూసి) ఉంది.

సూప : నుదుటిమీద చిన్నదెబ్బమచ్చ – ఎడంపక్క చూడు.

వార్డరు : (చూసి) ఉంది.

సూప : మెడమీద ఎడమప్రక్క నొక గంటు.

వార్డరు : (చూసి) ఉంది.

సూప : గుండెలమధ్య కాల్చిన మచ్చ.

వార్డరు : (చూసి) ఉంది.

(పై గుర్తులన్నీ సూపరెంటు కూడా స్వయంగా చూసుకుంటాడు)

సూప : (మేజీస్ట్రేటుని ఉద్దేశించి) చెప్పండి.

మేజిస్ట్రేటు : చూడు, సోమసుందరరావ్! నేను ఈ పట్టణానికి మేజిస్ట్రేట్ని.

సోమ : చెప్పండి.

మేజి : నీవు హైకోర్టువారికి జెయిలుద్వారా అప్పీలు పెట్టుకున్నావు.

సోమ : పెట్టుకున్నాను.

మేజి : (కాయితం చదువుతూ) సదరు సోమసుందరరావు పెట్టుకున్న అప్పీలును ఇందు మూలంగా డిస్మిస్ చేస్తూ దిగువ కోర్టు విధించిన శిక్షను ఇందు మూలంగా ఖాయపరుస్తున్నాము అని (కాయితంచదివి) ఇందుమూలంగా నీకు తెలియజేయడమైనది. తెలిసిందా ?

సోమ : తెలుసుకున్నాను.

సూప : నిన్ను ... నిన్ను ఉరితీయమని కోర్టువారు పంపించిన వారంటు మేం అయిదుగంటులకల్లా అమలుచేయవలసి ఉంది.

సోమ : తెలుసుకున్నాను.

సూప : మరింక ... నీవు ... నీకు – నీకేదైనా ఆఖరికోరికవుంటే నీవు మాతో చెప్పుకోవొచ్చు. అది న్యాయ సమ్మతమైనదీ, మేం తీర్చడానికి వీలయినదీ అయితే, తీర్చడానికి ప్రయత్నంచేస్తాం.

సోమ : (ఒక క్షణం ఊరుకొని) ఆఖరికోరికా ?

సూప : అవును.

సోమ : చెప్పమంటారా ?

సూప : చెప్పుకోవొచ్చు.

సోమ: ఏం చెప్పమంటా రన్నల్లారా! చెప్పటానికి అట్టే టైము కూడా ఉన్నట్టు లేదు. ఈ నేరం నేను చెయ్యలేదు. మీకు తెలుసుకదా! చేసినవారెవరో ఈ పాటికి ఇంకా నిద్రపోతూ ఉంటారనుకుంటాను. వారు లేచేసరికి నేను పడుక్కునుంటాను. ఈ నేరం చేసినవారెవరోకాని వారు ముందుకి ఏ పాపమూ మరింక చేయకుండా ఉంటే చాలు, నా కది చాలా సంతోషం. వారినలా విడిచిపెట్టండి. నే నిప్పుడింక పోతున్నా. పోతున్నాను నాకేం భయంలేదు, బెంగాలేదు. నేను చాలా పాపాలు చేసేను. నాకోసం విచారించే వారెవరూ ఉండరు. నేను పోయేనంటే సంఘానికి తీరని లోటంటూ ఏమీలేదు. నేను పాపాత్ముణ్ని. కాని అందరూ నాలాటివాళ్ళే కారుకదా?! లోకంలో ఎక్కువ మంది అమాయకులున్నారు. నిజం నిలబడకపోతే ఆ నష్టాలు ఆ బాధలు—అవన్నీ వారే అనుభవించవలసొస్తుంది. అమాయకులే లేకపోతే లోకమేలేదు. మాయగాళ్లు పెరిగేరంటే అమాయకులు చస్తారు. అమాయక లోకమే అసలైన లోకం కాని మాయలోకం కాదుకదా! అందుచేత నిజమైనలోకం నిలబడాలంటే నిజం నిలబడాలి. సూపరెంటుగారూ! లోకం అంతా నిజం పలకాలనేది నా ఆఖరి కోరిక! కాని, లోకం అంతటిచేతా మీరెలానూ నిజం పలికించలేరు. అందుచేత— (అని జిల్లా మెడికల్ ఆఫీసర్ని చూపించి) వారెవరు?

సూప: జిల్లా మెడికల్ ఆఫీసర్‌గారాయన.

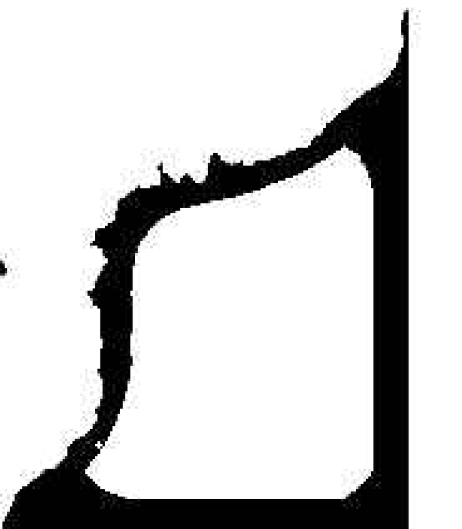
సోమ: బావుంది. వారు, మీరు, అరుగో మా జెయిల్ డాక్టరుగారు ఇరుగో మేజిస్ట్రేటుగారు, వీరిద్దరు వార్డర్లు - కనీసం ఇక్కడున్న వారంతా మీమీ జీవితాల్లో ఇకముందెల్లప్పుడూ నిజానికి నిలబడతామని నాకో చిన్న వాగ్దానం మీకు వీలయితే చేయండి. ఏ ఒక్కరైనా చేయండి! చేస్తే చాలు నేను హాయిగా ప్రాణం విడుస్తాను.

(అందరూ ముఖముఖాలు చూసుకొంటారు)

సోము: (జవాబొస్తుందేమోనని ఒక్క క్షణం ఊరుకొని) సూపరెంట్ బాబూ! నన్ను మన్నించండి. నన్నిక్కణ్ణించింక తీసుకుపొండి. టైమవుతోంది. మరింక నేను కోరేదీ, చెప్పేదీ ఇంకేముంది?! నేనిక్కడ కులాసాగానే ఉన్నాను. అక్కడ పెద్దలందరికీ దండాలు, చిన్నలందరికీ దీవెనలు, పిల్లలందరికీ ముద్దులు. మీరంతా అంటే నాకు చాలా ఇష్టం. చాలా తప్పులు నేను చేసేను. నన్ను మన్నించండి. నే వెళ్తాను. సెలవ్!

(జెయిలు వార్డర్ల మధ్యగా నడిచివెళ్తాడు. అతనివెనక ఆఫీసర్లు వెళ్తారు).

192

మనసు ఫౌండేషన్ పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక

పుస్తకం సంఖ్య	KLVA103B155
పుస్తకం పేరు	విజం
తారీఖు	30 January 2025
ముందు అట్ట	Yes
వెనుక అట్ట	Yes
మొత్తం పేజీలు	195
పెద్ద సైజు పేజీలు	nil
ఖాళీ పేజీలు	192
లేని పేజీలు	nil
తయారు చేసినది	swra
పేజీలు విడదీసినది	swra
స్కాన్ చేసినది	mounika
పరీక్ష చేసినది	thasin
పేజీలు పరిచూసినది	
బైండింగు చేసినది	
ప్యాకింగు చేసినది	
పరిస్థితి	Good